

ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΩΤΟΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΠΡΩΤΟΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΤΑΝΑΛΩΤΙΚΗ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ 675

ΝΕΑ 'ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

Τι θαυμάζουν οι αγριοί

Μα επιστημονική αποστολή, που έπεσε κέρως έχοντας το Κογκό, προσέκαλε μερικόνες ιθαγενείς να επισκεφθούν το πλοίο της. Οι ιθαγενείς αφού εξέτασαν προσεκτικά το πλοίο απ' έξω έμειναν έκστατοι. Ένας από τους επιστήμονες ζήτησε να πληροφορηθώ τι ήταν εκείνο που τους είχε κάνει τόσο εντύπωση.

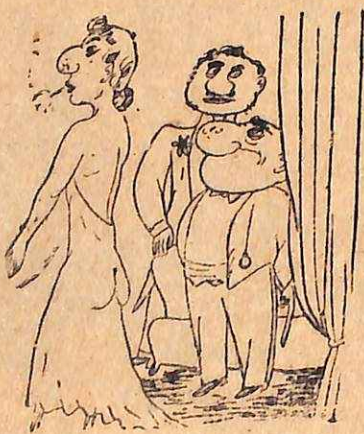
— Το πλοίο σας είναι όλο από σίδερο, ήταν η απάντησή, και εν τούτοις επιπλέει. Όταν όμως έμεινε ξί-ξουμε ένα κομμάτι σίδερο στο νερό, βουλιάζει άμεσα. Ψάχνουμε λοιπόν κι' έμεινε για να δούμε μήπως έχει το πλοίο σας π ό δ ι α !...

Οι μεγάλες σύγχρονες εφευρέσεις δεν έκαμαν στους ιθαγενείς την παραμικρή εντύπωση. Η ραδιομηχανή, τα μοτέρ και αυτό ακόμη το ραδιόφωνο δεν τους εξέπληξαν. Όταν όμως αντίκρισαν μια μεγάλη αγελάδα, έπει-δη οι δικές τους αγελάδες δεν ξεπερ-νούν στο μέγεθος τα δικά μας μοσχά-ρια, δεν μπόρεσαν να συγκρατήσουν τον θαυμασμό τους. Την ίδια ημέρα έφθασε στο Κογκό και ένα αεροπλάνο. 'Αλλά δεν ασχολήθηκαν μαζί του -όσο πολύ όσο με την μεγάλην αγελάδα. Με το ίδιο αεροπλάνο είχε μεταφερθεί και ένα σκυλί. Και οι ιθαγενείς απο-ροσαν κυρίως πως μπόρεσε το σκυλί να πετάξει χωρίς να έχει... φτερά.

Το σχολείο

των εξαιρετικών παιδιών

άποτε, η καθηγήτρια Λέτα Χολ-λίνγκουορθ, της Νέας Υόρκης, γνωστή ψυχολόγος και παιδαγω-ός, περιέτρησε ότι τα γνωστά παι-

ΔΕΝ ΤΗΝ ΕΙΔΕ!

Μεταξύ φίλων:

— Δεν μου λές, αγαπητέ: 'Από έ-ρωτα την παντρεύτηκες ή από συμ-φέρον;
— Από μωσιάζ!

δαγωγικά συστήματα καταστρέφουν τις εξαιρετικές ικανότητες μερικών παιδιών άνωτέρας διανοητικότητας, και γι' αυτό ίδρυσε ένα ειδικό σχολείο για τα εξαιρετικά παιδιά. Σ' αυτό το σχολείο 50 περίπου παιδιά, ά-γόρια και κορίτσια από 8-11 ετών, ακολουθούν μαθήματα που θα ήσαν πολύ δύσκολα και για παιδιά πολύ ά-νωτέρων τάξεων, ακόμα και για με-γάλους.

Το πρόγραμμα της σχολής αυτής συμπεριλαμβάνει μόνον πρωίνα μαθή-ματα, τα δε άπογεύματα μένουν στην διάθεση του κάθε παιδιού για να υπο-ρέσει να αναπτύξει τις άτομικές του ικανότητες. Τα παιδιά λοιπόν περνούν άτελείωτες ώρες μέσα σε βιβλιοθή-κες και είναι αξιοσημείωτη η έκλογή των βιβλίων που τα άπασχολούν και η ευκολία με την οποία τα άντιλαμβάνονται. Κάποτε μια όμας άνεκάλυψε διάφορα λά'η σε άναγνωρισμένες έγ-κυκλοπαίδειες. Τα εξαιρετικά αυτά παιδιά είναι ως επί το πλείστον παι-διά διανοουμένων άνθρώπων, διαβά-ζουν και παρακολουθούν όλες τις έ-φημερίδες και είναι σε θέση να συζη-τήσουν επάνω σε όλα τα θέματα, από τα οικονομολογικά ζητήματα του κρά-τους μέχρι το τελευταίο δραματι-κού, θεατρικού και κινηματογραφικού έργου.

Υποβρύχιος άράχνη

Μεταξύ των 60.000 ειδών άραχνών που είναι σήμερα γνωστές στους έντομολόγους, υπάρχει και ένα είδος που ζει στην θάλασσα. Η άρά-χνη αυτή καταφεύγει στον βυθό της θάλασσας όπου κατασκευάζει μια πολ-λύ πρωτότυπη και πρό πάντων πολύ άριστοτεχνική κατοικία. Οι έντομο-λόγοι παραδέχονται ότι η άράχνη-υποβρύχιον ζούσε κατ' αρχάς σε παράλια μέρη και άναγκάστηκαν κά-θε τόσο να συλλαμβάνη τα θύματά της επάνω στην επιφάνεια του νερού. 'Ετσι σιγά-σιγά συνήθισε με το ύ-γρο στοιχείο και άπελάσκει να έγκα-τασταθεί όριστικά εκεί. Το παράδοξο είναι όμως ότι δεν έπαψε να είναι τελεία άράχνη και να άναπνέη με τους πνεύμονας. Για να έχει δε τον άπαι-τούμενον άέρα μέσα στη θάλασσα, έ-φρεψε πολλές χιλιάδες χρόνια πριν ά-πό τον άνθρωπο τον γνωστόν «ώ-δω να καταδύσε ως».

Κατασκευάζει λοιπόν με τον ιστό της μια μικρή κοίλη σφαίρα τόσο άρ-τια, ώστε να μη διαπεράται από το νερό και να συγκρατη μέσα της τον άέρα. Άφου την κλείσει τελείως, την μεταφέρει στον βυθό και την προσδέ-νει κάπου. 'Επειτα άποσύρεται εκεί μέσα για ν' άνταυθί και για να πα-ραμονέψη να θύματά της. 'Ας προ-σέτι ότι γύρω άπό την σφαίρα αυτήν έγκαθίστα ή άράχνη όλόκληρο «σύ-στημα παρατηρήσεως». 'Απλώνει δη-λαδή μερικά λεπτότατα νήματα γύρω από το καταφύγιό της, τα όποια την είδοποιούν εύθως μόλις πλησιάση κάποιον από τα θύματά της. Τότε όρ-μα έναντίον -ου, το σκοτώνει και το μεταφέρει μέσα στην σφαίρα της όπου το τρώγει με την ήσυχία της.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΔΙΚΑ

Το φορτηγό άτιμόπλοιο τορπιλλίστηκε. Δύο ναύτες έχουν πιασθή από μια σανίδα και προσπαθούν να γλυτώσουν. 'Ο έ-νας από τους ναυαγούς βλέπει να πλησιά-ζει η τελευταία του στιγμή και λέει:

— Το ξέρω, Θεέ μου... δεν ύπηρξα ά-γιος στη ζωή μου... δεν κράτησα τις έν-τολές σου... 'Ορκίζομαι όμως ότι αν γλυτώσω...

— Στάσου, στάσου! φώναξε ο σύντρο-φός του. Μην κάνεις άδικα πολύ μεγά-λον όρκο, γιατί άρχισα να βλέπω γή!

ΤΟΤΕ ΑΛΛΑΖΕΙ

Ένας νεοσύλλεκτος φρουρεί στην πόρ-τα ενός πάρκου, με την ρητήν έντολή να μην επιτρέψη σε κανέναν την είσοδο. Κάποιος κύριος πλησιάζει:

— 'Αδύνατον κύριε. Άπαγορεύεται η είσοδος!

— Μα εγώ παιδί μου δεν θέλω να μπώ. Θέλω να δω από την έξοδο ο πού βρί-σκεται στην άλλη πλευρά του πάρκου...

— Τότε άλλάξει, λέει ο φρουρός. 'Ε-μένα μου έπαιν ν' άπαγορεύω μόνον την είσοδο, όχι όμως και την έξοδο.

ΛΑΘΟΣ

Δύο έργατικοί, λίγο πιωμένοι, άνεβαί-νουν σ' ένα τραί. Άποτεινόμενος προς τον εισπράκτορα ο ένας του λέγει:

— Καλημέρα, στρατηγέ μου!

— Λάθος κάνετε, του άπαντά ο εισ-πράκτωρ, είμαι ναύαρχος.

— Τι; πως; ρωτούνε κι' οι δύο.

— 'Επειτα από λίγο ο άλλος συνεχίζει:

— Θα κάνω λάθος, καυμένο, και ά-νεβήκαμε σε βαπόρι....

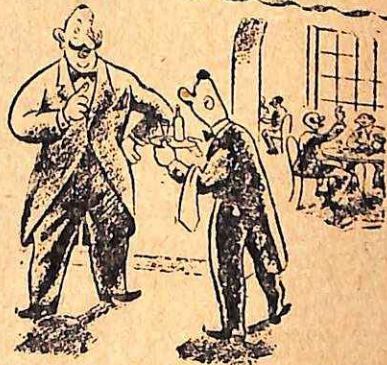
Ο ΤΕΜΠΕΛΗΣ

Έπειτα από κάποιο αυτοκινητιστικό δυστύχημα, μεταφέρουν τον τραυματίαν στο σπίτι του. Μετά τις πρώτες βοήθειες ο γιατρός παίρνει την γυναίκα του τραυ-ματίου ιδιαιτέρως και της λέγει:

— Πολύ φοβούμαι: πως ο σύζυγός σας δεν θα μπόρεση στο μέλλον να έργασθ...

Κι' εκείνη άπαντά:

— Τρέξτε γιατί να του το πείτε. Μπο-ρεί να συνέλθω άπό την χαρά του!

ΜΕΓΑΛΟ ΔΙΚΗΟ

Ο καταστρατημάτης. — Σου είπα έχω τό-σες φορές να μην άντιλέγης στους πελάτες. Οι πελάτες, κατ' κανό-να, έχουν πάντα δίκιο... Και τί σου λε-γε αυτός εκεί ο κύριος;

Τό γ κ α σ ό ν ι. — Μούλεγε πως εί-σθε ένας ήλιθιος κι' ένας κακοήθης...

Μία ή'τα ΟΜΟΡΦΗ κι' η ΆΛΛΗ ΑΣΧΗΜΗ

Πρωτότυπο διήγημα του Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ο ΤΑΝ ο Γιώργος μπήκε για πρώ-τη φορά στο σπίτι της οικογενεί-ας Δημητριάδη, θρόνηκε μπροστά σε μια έκπληκτική άντίθεση: Στις δύο κόρες του σπιτιού, η μία, η Λέλα, πολύ, πάρα πολύ όμορφη. Η Άλ-λη, η Στέλλα, άσχημη. Η Λέλα μια κο-πελλα καλοστραγμένη, με καταπληκτικό μαύρα μάτια, με θουριάς ξανθά μαλλιά, γεμάτη χάρη και τσαχινιά. Μια όμορ-φιά που άκτινοβολούσε σαν ήλιος και θάμπωνε τα μάτια σου. Η Στέλλα ένα πλάσμα άγχο, με βλέμμα στυμμένο, που μερικές φορές άστραφτε από κακία, ιδί-ως όταν έδλεπε την άδερφή της. Το πρόσωπό της ήταν άδύνατο. Τα χέρια της το ίδιο, τα χείλη της στεγνά και σφιγμένα. Κι' ο Γιώργος όταν του σύ-στησαν τις δύο άδερφές, δεν μπόρεσε να μην κάνει αόδημητα τη σκέψη που έκα-ναν όλοι όσοι έδλεπαν τις δύο αυτές κοπέλλες:

— Πώς είναι δυνατόν από τον ίδιο πατέρα κι' από την ίδια μάνα να βγούν δύο κορίτσια τόσο διαφορετικά;

Και όμως έτσι είχε γίνει... Καγένας, ελθήσει δεν μπορεί να εξήγηση αυτές τις ιδιοτροπίες της φύσεως. Την καλω-σύνη που δείχνει όταν φαίνη ένα πλά-σμα και το χαρίζει και με τα δύο της χέρια όλες τις χάρες που θα μπορούσε να της ζητήσει κανείς, και την άνεξήγητη κακία που φανερώνει όταν δίνη στον κό-σμο ένα άλλο πλάσμα και το κατασκευ-άζει τις λεπτομέρειες εκείνες του κορι-ού και του προσώπου που κάνουν την ό-μορφιά ή την άσχημία με τέτοια άκαλαί-στητη διάθεση, ώστε να το κάνει δυστυ-χημένο για όλη του τη ζωή...

Ο Γιώργος πρόσθε τις δύο άδερφές και δεν χρειάστηκε πολλόν κόπο για να καταλάβη και το ψυχικό χάος που τις γόριζε. Η Λέλα έδειχνε καλωσύνη στην άδερφή της. Την καλωσύνη εκείνη που σκορπίζει, και χωρίς να του τη ζητή-σουν, κάθε άνθρωπος που δεν έχει παρά-πονο από τη φύση, στα κατώτερα πλά-σματα. Μα η Στέλλα δεν κατώρωνε να κρύφη πόσο αυτή η καλωσύνη την έπι-ραζε και της έδινε στα νεύρα. Θα της φαινόταν, χωρίς άμφιβολία, σαν μια έ-λεημοσύνη που ούτε την είχε ανάγκη, ούτε και μπορούσε να την ωφελήση σε τίποτα.

Και όπως ήταν έόμενο να γίνει, ο Γι-ώργος έρωτεύτηκε τρελλά τη Λέλα. Έβρισκε ένα σωρό άφορές να πληγίη από στο σπίτι, μόνο και μόνο για να την δει, ν' άντικρύση το χαμόγέλο της, ν' άκούση τα λόγια της που χτυπούσαν άπαλά σαν τραγοδι στ' αυτιά του, να μεθύσει από το βλέμμα της. Φρόντιζε να

την βλέπη κι' έ-ξω, παρ' όλο που ήταν δύσκολο, γι-ατι η Λέλα δεν έρ-γαζόταν ώστε να υφίσταται κάθε μέ-ρα μακρυά απ' το σπίτι. Η Λέλα, με το αλάθητο ένστι-κτο κάθε γυναι-κας, είχε άντιλη-φθή τον έρωτα που είχε ανάψει στα στήθη του Γιωρ-γού. Μα έδειχνε πως δεν το κατα-λάβαινε ως την ή-μέρα που ο Γιώρ-γος της είπε την κλασσική φράση που μ' αυτήν άρ-χίζουν τα έρωτη-τα έγγενα έκατοστά των ειδυλλίων.

— Λέλα, πρέπει να σάς δω έ-ξω.

— Τι με θέλε-τε; — Όταν ο Γιώργος φανέρωσε στη Στέλλα τους σκοπούς του.

— Πρέπει να σάς μιλήσω. Έχω να

πας πω κάτι σοβαρό.

— Και δεν μπορείτε να μου το πείτε

εδώ;

— Όχι. Για να σάς πω εκείνο που ε-χω, πρέπει να είμαστε μόνοι... Λοιπόν;

Η Λέλα, που περίμενε να της υπο-βληθή αυτή η αίτηση, έμεινε για λίγο σκεπτική, ενώ ο Γιώργος περνούσε δευ-τερόλεπτα άγωνίας.

— 'Εστω, άπάντησε η Λέλα. Θάρω.

— Άδριο το άπόγευμα, στις έφτά, στο

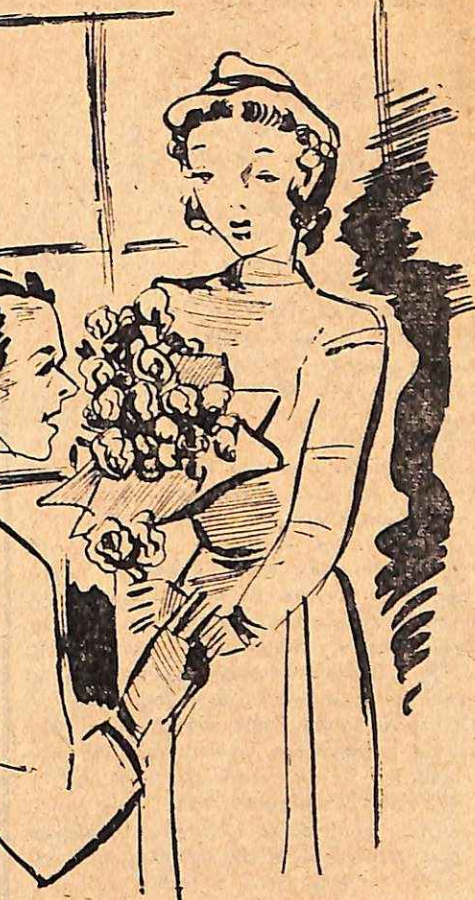
τέμα Πατησίων.

— Ναί... Άδριο το άπόγευμα στις έ-φτά στο τέμα Πατησίων...

Ο Γιώργος πέρασε μια νύχτα γεμά-τη άνυπομονησία. Και μια μέρα γεμάτος έλπίδες, όνειρα και χτυποκάρδι, περιμέ-νοντας ναρθουν οι έφτά. Δεν είχε άμφι-βολία πως η Λέλα έδειχνε ένδοξά τον έρωτα. Άλλοιώς δεν θαρόταν. Γιατι οι γυναί-κες όταν άκούνε τη φράση «θέλω να σάς δω έ-ξω, για να σάς μιλήσω» ξέρουν τί πρόκειται ν' άκούσουν. Και οι άντρες όταν άκούνε την άπάντηση «έστω, που θέλετε» ξέρουν πάλι πως εκείνο που πρόκειται να πουν θα γίνει δεκτό μ' ευ-χαρίστηση...

Στις έφτά και κάτι εκείνη πήδησε ά-πό το τραί. Ο Γιώργος είδε τα χείλη της να του χαμογέλουν κι' αισθάνθηκε σαν να του χάριζαν όλόκληρο τον κόσμο.

Σε λίγο, βρέθηκαν κι' οι δύο καθισμέ-νοι κάτω από τα πυκνά φυλλώματα στην ήσυχη γωνία ενός κήπου. Έκει ο Γιώρ-γος βρήκε ένα σωρό όμορφα λόγια για να στολήση την έρωτική του έξιτομολόγη-

ση, που εκείνη την άκουσε χαπνίζοντας ένα τσιγάρο...

— Όσοι μ' αγαπάς τόσο πολύ Γι-ώργο; του είπα, όταν η έρωτική έξιτομ-ολόγηση τελείωσε.

— Ναί Λέλα. Θέλω να πιστέψης πως

είναι η πρώτη φορά που καταλαβαίνω

τί θα πη αληθινή άγάπη.

—Και όλκανεσ κάθε θυσία για να κερ-δίσης και τη δική μου άγάπη;

— Άν μου ζητήσεις να κόψω το ένα

μου χέρι, θα τόκανα χωρίς δισταγμό.

— Ό! Μα δεν ζητώ τόσο πολλά Γι-ώργο. Κι' έπειτα, αν έκόβες το ένα σου

χέρι, πως θα μπορούσες να μ' άγκαλιά-ζης; 'Ισως όμως το λές με τόσο προθυ-μία γιατί ξέρεις πως δεν πρόκειται να

σου ζητήσω ένα τόσο μεγάλο πράγμα.

Μα πρέπει να ξέρεις πως η έρώτηση

που σου έκανα δεν είναι η τυπική έρώ-τηση που κάνει κάθε γυναίκα για να ι-

κανοποιήση τη ματαιοδοξία της και να

είσπραττει ψεύτικες άποσέσεις. Έγώ θα

σου ζητήσω μια θυσία. Και θέλω να ξέ-ρω αν θα τη δεχόσουν...

— Όχι μου ζητήσεις Λέλα θα το

κάνω.

— Λοιπόν άκουσε φίλε μου. Μόνο μ'

έναν όρο μπορείς να κερδίσης την άγά-πη μου.

— Ποιόν Λέλα;

— Να κάνης έρωτα και στην άδερφή

μου!

Ο Γιώργος έμεινε για λίγο άμλλητος.

Η κατάληξη του είχε κόψει τη μιλή.

Έκπντσε τη Λέλα που τον κατώρσε

κι' ελπιών με σοφρότητα κι' επανέλαβε τη φωνή της:

— Να καιν' έρωτα και στην αδερφή σου;

— Ναί Γιώργο! Αυτή είναι η θυσία που σου ζητώ... Μά γιατί δεν μ' απαντάς άμεσα; Έσυ που νομίζεις το ζεστό σου για μένα;...

— Όμολογώ πως είναι το μόνο που δεν περιμένα ν' ακούσω... Δεν καταλαβαίνω την πρόταση σου, Λέλα... Συγγωρεσε με, αλλά...

— Και όμως δεν είναι δύσκολο να καταλάβεις Γιώργο. Άκουσε με και θα με νοιώσεις κι' εσύ. Δυστυχώς τρυφερά την αδερφή μου που έγινε τόσο άσχημη. Έβρω πως με μισεί γι' αυτό, σαν να είμαι εγώ υπεύθυνη γιατί έγινε άσχημη και σαν να φταίω εγώ που εκείνη γεννήθηκε άσχημη. Μά δεν της κρατάω καμία γι' αυτό. Από μικρή η Στέλλα από τον καιρό που πήρε συνείδηση της άσχημίας της, βλέπει μέσα στον κύκλο που ζούσε όλους τους άντρες να τριγυρίζουν γύρω με πόθο κι' εκείνη να την περιφρονούν τόσο, ώστε ν' αποφεύγουν και να της μιλούν. Κανένας άντρας δεν την έαυαζε ως τώρα, κανένας δεν έδειξε το παραμικρό ενδιαφέρον γι' αυτήν. Είναι κάτι που φαρμακώνει την ψυχή μιας γυναίκας...

—Το καταλαβαίνω Λέλα...

—Και όμως είναι κι' αυτή γυναίκα. Έχει καρδιά, έχει αιουμαία, έχει αισθήσεις. Κρύβει μέσα της μια υπερβολή που θέλει να ξεχυθεί... Τα χείλη της νοιώθουν την επιθυμία να φιληθούν, τα χέρια της ν' αγκαλιάσουν καρπούν, να του χαϊδεύουν τα μαλλιά, να του χτυπούν γύρω από το λαιμό του. Αυτή η εύτυχια φτιάχνει την ιστορία κάθε γυναίκας που έρχεται στον κόσμο. Όσο κι' αν η Στέλλα προσπαθού να το κρύψει διακρίνοντας τους πόθους της, τη λαχτάρα της, την απελπισία της... Πρέπει να σου πω πως την αδερφή μου την αγαπώ. Την αγαπώ τόσο, ώστε πολλές φορές σκεπτόμουν πως θάδινε το πλάν αν ήταν δυνατόν ν' αλλάζουμε και νύμουν εγώ στη θέση της κι' εκείνη στη δική μου... Θέλω, λοιπόν, να την κάνω να νοιώσει την ερωτική εύτυχία... Αυτό θάνα κι' η μεγαλύτερη ψυχική ικανοποίηση που θα δοκιμάσω στη ζωή μου... Λοιπόν δεν υπάρχει άλλος τρόπος γι' αυτό πού να νά νά να χαρίσω τον έρωτά μου με τον έρωτα που σου είπα... Σε βλέπω σκεπτικό Γιώργο...

— Πρέπει να με δικαιολογήσεις Λέλα. Αυτό που μου ζητάς είναι κάτι που ούτε ο θ' μπορούσε να μου περάσει από το μυαλό...

—Μ' άρεσε πολύ, δεν είναι έτσι;

— Δεν θέλω να το σκέψω αυτό.

— Και το να γίνει δική σου, θά ήταν μια εύνοια για σένα αλή;

— Ή πού μεγάλη εύνοια...

— Λοιπόν, η εύνοια είναι κάτι που πρέπει να το πληρώνω κανείς, Γιώργο. Και όσο αναμειγνύεται πληρώνει και εγώ την εύνοια, τόσο βαθύτερα θά τη νοιώσω. Κι' έπειτα θα θάγω και την αναμειγνύω, το άποψο που καλύπτει την εύνοια σ' ένα πλάσμα που δεν την δίνει ρευστό ποτέ.

—Ναί, αλλά δεν θά ξέρω αν η εύνοια για μένα θά είναι γιατί θά σ' αγαπώ

και θά σ' αγάπηω στην άγκαλιά μου, η γιατί θα καιν' καλό στην αδερφή σου... Θέλω να πω δηλαδή πως δεν θά ξέρω αν θά μ' αγαπάς κι' εσύ, η μήπως, καθώς θά φέρεσαι τον έρωτα το δικό μου, θά σκεπτεσαι πως πληρώνεις κι' εσύ για την εύνοια της αδερφής σου... Το καταλαβαίνεις αυτό;

— Το καταλαβαίνω Γιώργο...

— Και τί έχεις να μου πής;

— Αυτό!

— Η Λέλα άρπαξε στα γέλια της το

ΠΕΤΡΙΕΣ

★ Υπάρχουν τρελλοί που θεοσιμώνουν πως είναι Ναπολέοντες: είναι οι τρελλοί. Και υπάρχουν τρελλοί που θεοσιμώνουν πως είναι ποιητές: είναι οι ποιητές.

★ Η βασίλισσα Χριστίνα της Σουηδίας είπε κάποτε: «Αγαπώ τους άντρες όχι γιατί είναι άντρες αλλά γιατί δεν είναι γυναίκες».

★ Η Παυλίνα Βοναπάρτη, αδελφή του Ναπολέοντος, ποζάρισε κάποτε για ένα περίφημο άγαλμα του Κανόβα. Όταν οι φίλες της είδαν το άγαλμα χωρίς να: «Είλες το θόρο», της είπαν, να ποζάρεις μπροστά στον γλύπτη με τόσο λίγα ρούχα; Και η Παυλίνα αποκρίθηκε: «Τί το παράξενο βρίσκετε σ' αυτό; Το δωμάτιο ήτανε τόσο ζεστό!».

★ Υπάρχουν στην κόσμο γυναίκες που τις θαυμάζουν όλοι, αλλά κανείς δεν θέλει να ζήσει μαζί τους.

★ Τα παραμύθια λένε! «... τον καιρό που μιλούσαν τα ζώα...» Μά σ' αλήθεια, πιστεύετε πως ο καιρός αυτός έχει περάσει; Αυτό θά πη πως δεν άκουτε τις συζητήσεις που κάνουν πολλές φορές οι άνθρωποι γύρω σας.

★ Η γυναίκα που όλοι νομίζουν πως είναι σταθερή στον έρωτά της, είναι εκείνη που σ' όλη της τη ζωή τ' έχει βάλει μ' έναν μολάχα άνδρα.

★ Ο έρωτευμένος άνδρας είναι αδιώτατος. Μά ο άνδρας που δεν είναι έρωτευμένος, είναι δυο φορές αδιώτατος.

★ Τρία αποφθίγματα ενός φρονίμου ανθρώπου:

«Η τίμια γυναίκα είναι σαν το σαλικάρι: Δεν βγαίνει από το σπίτι της παρά όταν τη σηκώνουν νεκρή».

«Η φρονίμη γυναίκα είναι σαν την ήχθ: Δεν μιλά ποτέ όταν την ρωτούν και άκουσε και τότε λέγει μια μόνο λέξη».

«Η ενάρετη γυναίκα είναι σαν το ρολόι: Κάθε δευτερόλεπτο της ζωής της που περνά πρέπει να έχει ακριβή και κανονικότητα».

Νά και τρεις άλλες αντίθετες γνώμες που τις είχε ένας άλλος φρονίμος γάμος:

«Η τίμια γυναίκα είναι το αντίθετο του σαλικάριου: Δεν πρέπει να φορέσει ποτέ ένα δαμάσκηνο».

«Η φρονίμη γυναίκα είναι το αντίθετο της ήχθ: Δεν πρέπει ποτέ να λέει την τελευταία λέξη».

«Η ενάρετη γυναίκα είναι το αντίθετο του φρονίμου ρολογιού: Δεν πρέπει να κάνει τέτοιο θόρυβο που να ακούγεται».

κεφαλή του Γιώργου κι' ένωσε τα χείλη της με τα δικά του με τέτοια δύναμη και τέτοιο πάθος που εκείνος δεν σκεπτόταν άλλο...

—Καλά Λέλα, είπε. Θά γίνει αυτό που θέλεις.

Π

Η Στέλλα δεν είχε γνωρίσει τον έρωτα ως τότε. Πιστεψε μόνο από τα μαγικά του κινηματογράφου, από τις διηγήσεις των άλλων κοριτσιών και από την άγνοια που την έπληθαι, πως υπάρχει μια μεγάλη εύνοια που λέγεται αγάπη. Για τον εαυτό της, ήταν απελπισμένη πως θά μπορούσε ποτέ να ζήσει κι' εκείνη την ερωτική εύνοια. Πώς θά γινόταν να κυττάζει σαν γυναίκα αυτό το άχαρο πλάσμα; Και μ' όλο της το δίκιο έκαναστηκε όταν είδε τις αψίδες περιποιήσεως που της έκανε ο Γιώργος και άκουσε τα πρώτα λόγια που φανερώσαν ένα ξεχωριστό ενδιαφέρον. Τότε ήρθαν στο νου της κάτι παλιές λόγια που είχε διαβάσει σε κάποιο βιβλίο: πως κι' η πιο άσχημη γυναίκα ακόμα, έχει κάτι που μπορεί να τακτοποιήσει έναν άντρα. Κι' όταν πολύ γρήγορα ο Γιώργος φανέρεσε τους σκοπούς του, η παρηγορητική έλπίδα έγινε πεποίθηση. Από τη στιγμή εκείνη η Στέλλα άρχισε να προσέγγιζε τον εαυτό της, που δεν έβρισκε κανένα λόγο να τον περιποιηθεί ως τότε. Τώρα κυττάζονταν στον καθρέπτη, προσπαθούσε να δει ένα χτένισμα που σ' έδωσε τα στενά χείλη της, έβαζε κοσμήματα στο πόσωπό της, άρχισε να γυμνασά. Κι' όταν λίγες μέρες αργότερα, ο Γιώργος φιλούσε αυτό το στενό χείλη και της φιλούσε ερωτικά λόγια, η Στέλλα ένοιωσε την ερωτική εύνοια... Ρώτασε από σπύτι της γελαστή, γαρύβιστη, ταχυδυνάμενη κάποιο ερωτικό τραγούδι της μόδας...

Δυο φορές τη δομάδα έβλεπε ο Γιώργος τη Στέλλα. Κι' άλλες δυο φορές τη Λέλα. Όταν βρισκόταν με την πρώτη έβλεπε όλες του τις προσπάθειες για να φαίνεται καλός, τρυφερός, έρωτευμένος. Έπαιζε την κωμωδία της αγάπης με πολλήν επιτυχία. Κι' όταν βρισκόταν με τη Λέλα, τότε άφηνε τους πόθους του να ξεχυθούν και, φιλώντας τα κατακόκκινα σκεπώδη χείλη της, έλεγαν τα φίλα που ήταν υποχρεωμένος να δίνει στην αδερφή της. Η Λέλα του ζητούσε κάθε φορά λιποθυμίες από τις συναντήσεις τους: Τί της έλεγες, τί του άπαντοσε εκείνη, πως έπληθαιαν οι σκέψεις τους... Κι' ένοιωσε μεγάλη γαλήνη βλέποντας την αδερφή της εύτυχημένη.

Αυτή η ιστορία κράτησε σχεδόν δυο μήνες. Σ' όλο αυτό τον καιρό ο έρωτας με τον Γιώργο για τη Λέλα είχε σπείρει το σπέρμα εκείνο που αγάλλι τα δάκρυα της Στέλλας. Κι' ο έρωτας αυτός γαλάτωσε πόθο, μέγαλωση και φρόντιζε διαρκώς γιατί η Λέλα άπορευόταν. Όταν εκείνος γινόταν πιο τολμηρός, φανερώσε κανείς πως η Λέλα σκόπευε επίσημα να νά του ανάθεσε περισσότερο τις τρελλές του επθυμίες.

— Μά γιατί; Γιατί; τη ρώτησε άπολυμένος κάποια στιγμή. Δεν νοιώ-

σεις πόσο υποφέρω;...

— Το νοιώθω Γιώργο. Μά για να γίνει αυτό που ζητάς, πρέπει να συμπληρώσεις τη θυσία που σου ζητάω.

— Πώς να την συμπληρώσω;

— Να παντρευτείς την αδερφή μου!

Καθώς ο Γιώργος είχε τυλιγμένα τα χέρια του γύρω στο λαιμό της Λέλας, τ' άφηνε να πέσουν. Στο πρόσωπό του φάνηκε η κατάπληξη κι' η απελπισία.

— Μά δίν' μου τώχες ζητήσεις αυτό...

Λέλα.

—Ναί. Δεν σ' άχνη ζητήσεις γιατί τότε δεν ζητούσες παρά μόνο την καρδιά μου...

Ο Γιώργος έμεινε σκεπτικός. Η απαίτηση που του είχε προβάλει η Λέλα, του ήρθε σαν ξαφνικό χτύπημα. Ήταν κάτι που δεν τον περίμενε. Εκείνη τον έκύταζε και είπες, κουνώντας με αμφιβολία το κεφάλι της:

— Και όμως έλεγες πως μ' αγαπάς!

— Μά σ' αγαπώ, Λέλα!

— Και πως θάκανες κάθε θυσία για να μ' αποκτήσεις;

— Είναι, αλήθεια, Λέλα. Όμως αυτό που μου ζητάς...

— Άλλοι σκοτώνονται για την αγάπη μιας γυναίκας...

— Άσε με λίγο να σκεφτώ Λέλα...

— Σκέψου.

Ο Γιώργος δρόθηκε στην πιο δύσκολη θέση που είχε βρεθεί ποτέ στη ζωή του. Εξόγισε αυτή την περίεργη ιστορία που αντιμετώπιζε.

Από το ένα μέρος η καταδίκη να παντρευτεί και να ζήσει ποιος ξέρει γι' πόσον καιρό, με μια γυναίκα άσχημη. Από το άλλο το υπέροχο αυτό κομμάτι που το λαχταρούσε όσο τίποτα στον κόσμο και που δεν μπορούσε να το αποκτήσει παρά μονάχα κάνοντας την καινούργια θυσία που του ζητούσαν. Εδίστασε. Αυτό το δίλημμα του έφερε πυρετό, του σάλευσε το μυαλό. Μά πού πολύ τον τρελλανέ η ιδέα πως αυτή η όμορφη και ποθητή γυναίκα που βρισκόταν τώρα δίπλα του θά ξεγυστερούσε μέσ' από την άγκαλιά του για πάντα.

—Κι' έπειτα;... Έπειτα; ρώτησε σε μια στιγμή τη Λέλα.

— Έπειτα θάμια έδοκλήρη δική σου, Γιώργο. Χωρίς καμιά επιφύλαξη δική σου.

Ο Γιώργος σκέφτηκε ακόμα λίγο. Και η απόφαση ν' αποκτήσει αυτή τη γυναίκα με κάθε θυσία, καταστάλαξε όριστικά μέσα του.

— Θά γίνει κι' αυτό Λέλα, είπε. Θά γίνει...

Ένα φίλι γεμάτο πάθος έπεσφράγισε τη νέα αυτή συμφωνία.

III

Έγινε ο γάμος. Η καυμένη η Στέλλα ήταν συγκινημένη μέσα στο κατάστρο νυφικό της φόρεμα, που φαινόταν σαν ξένο. Ο Γιώργος προσπαθούσε να δείχνει όσο μπορούσε ευθόως κι' ευχαριστημένος, σαν γαμπρός. Η Λέλα κυτούσε με συγκίνηση την αδερφή της εύτυχημένη και προσπαθούσε να πνίξει τα δάκρυα που έφταναν στα μάτια της... Οι

προσκαλεσμένοι στο γάμο, μιλώντας κυρτά ο ένας με τον άλλον, έλεγαν την ίδια στερεότυπη φράση «Τί της ζήλεψες» και δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ένας τέτοιος νέος διάλεξε την άσχημη κόρη της οικογενείας για να παντρευτεί. Οι φίλοι του Γιώργου τον έλασιολογούσαν. Οι γονείς της Στέλλας ήτανε πιο εύτυχημένοι απ' όλους, που παντρεύσαν την κόρη ακριβώς που δεν πίστευαν στην τέ πως θά παντρευόταν... Κι' απ' όλην την αληθινή ιστορία η Στέλλα δεν ήξερε τίποτα. Ούτε κι' έπρεπε να μάθει ποτέ. Γιατί τότε η εύτυχία της θά γαρνιζόταν και θά την έκανε πιο δυστυχισμένη

τη σκηνή. Έγινε πράσινη από το κακό της. Πέταξε το δίσκο και έωρησε στην αδερφή της, φωνάζοντας:

— Κακούργα!... Ατιμή!... Την άρπαξε από τα μαλλιά. Έπαιξε τα νύχια της στο πρόσωπό της κι' άρχισε το αίμα να τρέχει.

Η Λέλα δεν έκανε τίποτα για ν' αμυνθεί... Μάταια ο Γιώργος προσπαθούσε να της χωρίσει. Το μίσος κι' η αγανάκτηση έδινε τόση δύναμη στη Στέλλα, ώστε κανείς δεν μπορούσε να τη συγκρατήσει. Σε μια στιγμή, η προδομένη αδερφή άρπαξε ένα ψαλίδι που βρισκόταν πάνω στο κομοδίνο κι' άρχισε μ'

ΕΥΤΥΧΙΑ

Μέσ' στο άγιο βήμα του σπιτιού Γυναίκα, Είδα γαληνομέτωπη να στέκεται η «Αθηνά δουλεύτρα» Όσων γλυκιά και σεβαστή, της Γέρας της πέτσι ανάρροι στον την Τιμή Ιστορώντας — Της Άρετης — την Προκοπή και Χάρις περίσσια σκόρπιζαν στην λαμπρή θωριά της και μουσομύριστα όλα της Γαλήνης. Μέσα στο σπίτι απλώνανε τα μάγια την Γυναίκα αξιέδασ. Και γελαστά ύμνο ρύθμιζαν για Πά στο κατώφλι πρόβαλε, φτάνει γοργά η Γυναίκα: «Έρθε, καλέ μου; ανούμπησε στο χέρι μου και δός μου, —Έρθε, καλέ μου; ανούμπησε Τό μέταπο, τον ιδρω σου μ' ένα χαμόγελο» και μπήκε χαμοστασιά του. Εύτυχιας το γέλιο.

ΗΛΙΑΣ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΔΗΣ

(Από τον «Προσκυνητή»)

απ' όσο ήτανε πρίν. Όσο διαρκούσε η τελετή του γάμου, ο Γιώργος κυτούσε με απελπισμένα βλέμματα πόθο τη Λέλα. Και μέσα του γιγάντωνε η επιθυμία να την κάνει δική του.

Το νεόπαντρο ζεύγος, έχοντας σ' ένα σπίτι, κοντά στο σπίτι της οικογενείας. Η Λέλα κράτησε την υπόσχεσή της. Ο Γιώργος μετρούσε τις ώρες και τη δευτερόλεπτα, ως τη στιγμή που θά βρισκόταν με κείνη που ποθούσε. Η Στέλλα ήταν απόλυτα εύτυχισμένη με την τύχη της κι' έβαζε όλες της τις προσπάθειες για να φαίνεται όσο μπορούσε λιγότερο άσχημη.

Και είχαν περάσει πέντε μήνες όπου συνέβη αυτό:

Ένα απόγευμα η Λέλα βρισκόταν στο σπίτι της αδερφής της. Σε μια στιγμή η Στέλλα πέρασε στην κουζίνα για να ετοιμάσει κάτι. Ο Γιώργος βρήκε αυτή την ευκαιρία, αγκαλιάσε τη Λέλα κι' άρχισε να τη φιλά σαν τρελλός.

Τού χάμου αγωνιζόταν εκείνη να τον απομακρύνει λέγοντας:

— Άφρησε με... είναι επικίνδυνο εδώ. Κι' η πόρτα ανοίγει ξαφνικά. Ήταν η Στέλλα, κρατώντας ένα δίσκο. Είπε

Και ποτέ η Στέλλα δεν έμαθε την αλήθεια...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

Στό περιδώριο τής επικαιρότητας

ΟΙ ΑΚΤΙΝΕΣ

στο σημερινό πόλεμο

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ τής χρησιμοποίησης των ακτίνων για πολεμικούς σκοπούς είναι πάρα πολύ ενδιαφέρον και επίκαιρο. Όστόσο, δεν είναι νέο. Ο πρώτος που προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τις ηλιακές ακτίνες για πολεμικούς καταστρεπτικούς σκοπούς, υπήρξε ο μεγάλος Αρχιμήδης για τον οποίο διηγούνται ότι με τα κοίλα κατοπτρά του κατέρωθε να καίει εξ αποστάσεως τα πλοία του Ρωμαίου ύπατου Μαρκελλού κατά την διάρκεια της πολιορκίας των Συρακουσών.

Για τὸ τέχνασμα αὐτό, πού μεταβιβάσθη διὰ μέσου τῶν αἰώνων χωρίς κριτικά σχόλια, ἔδωσε μερικά ενδιαφέροντα στοιχεία ὁ Γάλλος φυσικός Μπουφόν στὰ 1747.

Μελέτες καὶ πειράματα

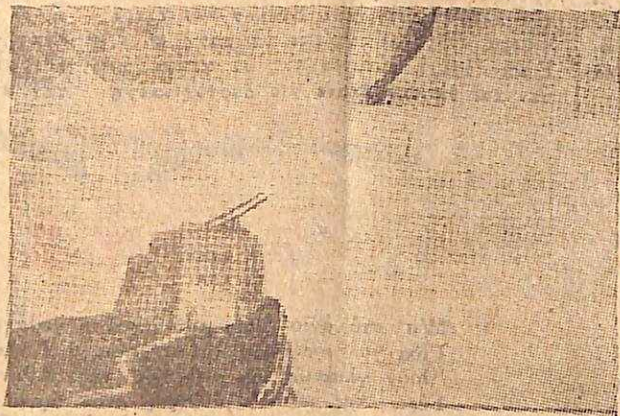
Ο Μπουφόν λοιπόν, αποδεικνύει ότι με την χρησιμοποίηση των ηλιακών ακτίνων είναι δυνατόν να πυρποληθούν εξ αποστάσεως πεινήτα μέτρων καταρραμμένα ξύλα, αρκεί να ριχτούν επάνω τους ηλιακές ακτίνες συγκεντρωμένες από ένα συνδυασμό 128 επιπέδων κατόπτρων.

Μπορούμε λοιπόν να παραδεχθούμε ότι ο Αρχιμήδης, στον καιρό του, με ένα παρόμοιο μέσο κατέρωθε να καίει τὰ πλοία τοῦ Μαρκελλού, τίθεται ὡς πρῶτο ἐρώτημα: Γιατί τὰ πλοία τοῦ Μαρκελλού ἔμεναν ἀκίνητα στήν ἀπόστασι πού ἦταν ἀπαραίτητη γιά νά πυρποληθοῦν; Ὑστερα ἀπὸ τὸ πρῶτο πείραμα τοῦ Ἀρχιμήδους, δὲν ἐφρόντισαν τὰ πλοία νά μετακινηθοῦν;

Προφανῶς, στήν ἱστορία αὐτή, ὑπάρχει περισσύτερος μῦθος παρὰ πραγματικότητα.

Πράγματι, ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνες, κανεὶς δὲν ἀναφέρει παρόμοιες προσπάθειες. Ὑστερα ὡς ἀπὸ τὰ πειράματα τοῦ Μπραβλύ καὶ τοῦ Μαρκόνι πού κατέρωθοναν νά κατακτήσουν τὸν μυστηριώδη κόσμον τῆς ηλεκτρομαγνητικῆς ἐνεργείας, οἱ σχετικὲς μελέτες καὶ ἀναζητήσεις ἐπολλαπλασιάσθησαν.

Ἰδιαίτερη προσοχὴ προσέδωσαν οἱ προσπάθειες τοῦ Ἰσπανοῦ μηχανικοῦ Οὐλίβι,

Ἐνα φανταστικὸ σχεδιάσμα πού οἱ σύγχρονοι ἐφευρέτα προσπαθοῦν νά τὸ κάμουν τορπίλλη, ἐκσφενδονισθεῖσα, κατευθύνεται διὰ τῶν ἀκτίνων

Τὰ πειράματα τοῦ Οὐλίβι ἐγίναν στὸ ἐπιστημονικὸ ἱδρυμα «Λομάτσι». Ὁ μηχανικός Χίλτσιγκερ, τεχνικός διευθυντῆς τοῦ ἱδρυματός, εἶχε γράψει τότε: «Οἱ ὕλικες ζήμιες πού ὑπέστη τὰ ἱδρυμα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ φθορὰ τῶν μηχανῶν καὶ τῶν ὑλικῶν, ὑπῆρξαν σοβαρές. Ἡ φθορὰ αὐτὴ ὡφείλετο στὴν ἀνασάτωση καὶ τὴν ἀνωμαλία πού προκαλοῦσαν ἀπὸ μὲν ἄλλῃ σημειωτέον ἀπὸ στασιμότητα οἱ δοκιμαὶ τοῦ Οὐλίβι σὲ ὅλες τὶς ηλεκτρικὲς συσκευές τοῦ ἱδρυματος. Ἐπιματήσε π.χ. ἡ κεντρικὴ ηλεκτρομηχανὴ τοῦ «Λομάτσι». Ἐκκεραυνοβολήθησαν οἱ κινητήρες. Χάλασαν οἱ τριφασικοὶ διακόπτες καὶ κήληξαν οἱ ἀσφάλειες. Διεπιστώθη ὅτι ὅλες αὐτὲς οἱ ζημιές ὡφείλοντο στὴ ἐκπομπὴ πού προήρχοντο ἀπὸ τὸ ἀπομακρυσμένο διὰ ἀμερίσμα ὅπου ἔκανε τὰ πειράματά του ὁ Οὐλίβι.»

Γιὰ τὸ σταμάτημα τῶν κινητήρων

Ἀλλὰ πρέπει νά σημειωθῇ ὅτι ἐνῶ πέρασαν 23 διόκληρα χρόνια ἀπὸ τότε, δὲν ἐγίνε καμμιά πρακτικὴ ἐφαρμογὴ τῶν θεωρητικῶν συμπερασμάτων πού ἀπέδωσαν τὰ πειράματά ἐκεῖνα. Ὅλοι ὅσον ὑπεστήριζαν ὅτι εἶναι δυνατόν νά σταματήσουν τοὺς κινητήρες τῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν ἀεροπλάνων μὲ τὴν ἐνέργεια τῶν ἀκτίνων ἐξ ἀποστάσεως, νά σκοτώσουν ἀνθρώπους, καὶ ν' ἀνατινάζουν πλοῖα, πρα-

κτικῶς δὲν ἐπέτυχαν τίποτα. Εἶναι μήπως ἀνεπαρκὴ τὰ σημερινὰ μας μέσα; Κάθε πρόβλεψις θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀσύνετος.

Ὡστόσο μποροῦμε ν' ἀγαπῶμε ἐδῶ μερικά ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα πού ἐκθέτει σ' ἐνα τοῦ βιβλίου ὁ μηχανικός Σάρλ Ρόες πού παρακολούθη-

λύστες ἐπίσης καὶ στήν περίπτωση τῶν πυρκαϊῶν ἐξ ἀποστάσεως. Κάποιος εἶπε ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, θὰ μπορούσαν νά χρησιμοποιηθοῦν βραχύτατα κύματα. Ὅταν ὅμως γίνεται λόγος γιά τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν τῶν κυμάτων ἐξ ἀποστάσεως, ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Γιὰ πολεμικοὺς σκοποὺς τοῦ εἶδους αὐτοῦ παρίσταται ἀνάγκη γιά τεχνικοὺς λόγους, νά χρησιμοποιηθοῦν μόνον ραδιο-νεργοὶ δυνάμεις μὲ βραχύτατα μήκη κύματος. Ἀλλὰ τὰ κύματα αὐτὰ ἀπλώνονται σὲ εὐθεία ἢ σχεδὸν εὐθεία γραμμὴ. Γι' αὐτὸ μιὰ δέσμη ἀκτίνων πού ἐκπέμπεται π.χ. ἀπὸ τὴν Ρώμη πρὸς τὴν Φλωρεντία, ἐξ αἰτίας τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς, δὲν θὰ εἶχε κανένα ἀπολύτως ἀποτέλεσμα, ἐπεὶδὴ λόγῳ τῆς ἀποστάσεως θὰ περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, σὲ ὕψος 7000 μ.

Ὅπως φαίνεται, ἡ φύσις θέτει ὁρίσματα καὶ ἀπροσέλευστα ὅρια καὶ στίς πιὸ ὑπερβολικὰς φαντασίας.

Δὲν μποροῦμε συνεπῶς νά φαντασθῶμε ὅτι, ἀφοῦ ὁ Μαρκόνι ἐπέτυχεν ν' ἀνέλθῃ μὲ τὴν ἀπλὴ πίεσιν ἐνός ἡλεκτρικοῦ κουμπιοῦ 12 ἡλεκτρονικὰ φῶτα τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας ἀπὸ ἓνα καράβι ἀγχοροβολημένο στὸν λιμένα τῆς Γενούης, θὰ εἶναι δυνατόν νά ἐπιτύχωμε κατ' ἀνάλογον, μὲ καταστρεπτικὰ ὅμως ἀποτελέσματα διὰ πολεμικοὺς σκοποὺς. Γιατὶ στὸ Σίδνεϋ, ὑπῆρχεν ἓνας κατάλληλος δέκτης, πρῶτοισιν οὖν νά δεχθῇ τὴν ὥθησιν πού ἐξέπεμπε ἀπὸ τὴν Γένοα, ἐνῶ κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ποτὲ διατεθειμένος νά ἐτοιμάσῃ ἓνα κατάλληλον δέκτη γιά νά δεχθῇ τὴν ἐχθρικὰς ἀκτίνες πού θὰ κατέστρεφαν τὴς πυριτιδαποθήκας τοῦ ἢ τῆς πολεμικῆς του συνηχάνες.

Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ Μαρκόνι, ὅταν ἤρχισε γιά πρῶτὴ φορὰ νὰ διαδίδεται σὲ πολλὰς χώρες ἡ εἰδήσις ὅτι εἶχε ἐπινοήσῃ μιὰ νέα τρομακτικὴ ἐφεύρεσιν, ἱκανὴ νά καταστρέψῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ ἐξ ἀποστάσεως, ἐδημοσίευσεν σὲ μιὰν ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα στίς 25 Ἰουνίου τοῦ 1935 μιὰν ἐπίσημην διάψευσιν καὶ ἐξέδησε πῶς ἦσαν ἀπολύτως ψευδεῖς ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως οἱ ὁποῖες νά δημιουργήσουν νέες δυνατότητες.

Πραγματικότης καὶ φαντασία

Οἱ προοπτικὲς δὲν εἶναι κα-

λύστες ἐπίσης καὶ στήν περίπτωση τῶν πυρκαϊῶν ἐξ ἀποστάσεως. Κάποιος εἶπε ὅτι πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν, θὰ μπορούσαν νά χρησιμοποιηθοῦν βραχύτατα κύματα. Ὅταν ὅμως γίνεται λόγος γιά τὴν χρησιμοποίησιν αὐτῶν τῶν κυμάτων ἐξ ἀποστάσεως, ἑκατοντάδων χιλιομέτρων, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Γιὰ πολεμικοὺς σκοποὺς τοῦ εἶδους αὐτοῦ παρίσταται ἀνάγκη γιά τεχνικοὺς λόγους, νά χρησιμοποιηθοῦν μόνον ραδιο-νεργοὶ δυνάμεις μὲ βραχύτατα μήκη κύματος. Ἀλλὰ τὰ κύματα αὐτὰ ἀπλώνονται σὲ εὐθεία ἢ σχεδὸν εὐθεία γραμμὴ. Γι' αὐτὸ μιὰ δέσμη ἀκτίνων πού ἐκπέμπεται π.χ. ἀπὸ τὴν Ρώμη πρὸς τὴν Φλωρεντία, ἐξ αἰτίας τῆς σφαιρικότητος τῆς γῆς, δὲν θὰ εἶχε κανένα ἀπολύτως ἀποτέλεσμα, ἐπεὶδὴ λόγῳ τῆς ἀποστάσεως θὰ περνοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὴν Φλωρεντία, σὲ ὕψος 7000 μ.

Ὅπως φαίνεται, ἡ φύσις θέτει ὁρίσματα καὶ ἀπροσέλευστα ὅρια καὶ στίς πιὸ ὑπερβολικὰς φαντασίας.

Δὲν μποροῦμε συνεπῶς νά φαντασθῶμε ὅτι, ἀφοῦ ὁ Μαρκόνι ἐπέτυχεν ν' ἀνέλθῃ μὲ τὴν ἀπλὴ πίεσιν ἐνός ἡλεκτρικοῦ κουμπιοῦ 12 ἡλεκτρονικὰ φῶτα τοῦ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας ἀπὸ ἓνα καράβι ἀγχοροβολημένο στὸν λιμένα τῆς Γενούης, θὰ εἶναι δυνατόν νά ἐπιτύχωμε κατ' ἀνάλογον, μὲ καταστρεπτικὰ ὅμως ἀποτελέσματα διὰ πολεμικοὺς σκοποὺς. Γιατὶ στὸ Σίδνεϋ, ὑπῆρχεν ἓνας κατάλληλος δέκτης, πρῶτοισιν οὖν νά δεχθῇ τὴν ὥθησιν πού ἐξέπεμπε ἀπὸ τὴν Γένοα, ἐνῶ κανεὶς δὲν θὰ ἦτο ποτὲ διατεθειμένος νά ἐτοιμάσῃ ἓνα κατάλληλον δέκτη γιά νά δεχθῇ τὴν ἐχθρικὰς ἀκτίνες πού θὰ κατέστρεφαν τὴς πυριτιδαποθήκας τοῦ ἢ τῆς πολεμικῆς του συνηχάνες.

Ὁ ἴδιος ἄλλωστε ὁ Μαρκόνι, ὅταν ἤρχισε γιά πρῶτὴ φορὰ νὰ διαδίδεται σὲ πολλὰς χώρες ἡ εἰδήσις ὅτι εἶχε ἐπινοήσῃ μιὰ νέα τρομακτικὴ ἐφεύρεσιν, ἱκανὴ νά καταστρέψῃ καὶ νὰ σκοτώσῃ ἐξ ἀποστάσεως, ἐδημοσίευσεν σὲ μιὰν ἀμερικανικὴ ἐφημερίδα στίς 25 Ἰουνίου τοῦ 1935 μιὰν ἐπίσημην διάψευσιν καὶ ἐξέδησε πῶς ἦσαν ἀπολύτως ψευδεῖς ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως οἱ ὁποῖες νά δημιουργήσουν νέες δυνατότητες.

Αὐτὴ εἶναι σήμερα ἡ πραγματικὴ θέσις, τοῦ ζητήματος. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως, φυσικὰ, νά πραγματοποιηθοῦν νέες ἐπιστημονικῆς ἀνακαλύψεως οἱ ὁποῖες νά δημιουργήσουν νέες δυνατότητες.

«ΜΟΙΡΑ

ΜΠΑΚΑΡΙΜ!»

-Ε ΡΟΜΦΙΑΝ! Καλὲ Ἐρομφίλη! Ἡ Προφύρα φώναζε ἀπὸ τὸ παράθυρο τὴν γειτονιάς της.

— Χαράς καὶ τ' αὐτιά! Ἐρομφίλη!... Δυὸ μικρά πού παίζουν στὰ κατώφλια τοῦ σπιτιοῦ, προθυμοποιήθηκαν νά τρέξουν κοντὰ στὴν πόρτα τῆς κόνα Προφύρας.

— Θές νά σοῦ τῆς φωνάξωμε, κόνα Προφύρα;

— Ναί, μάτια μου, μπῆξε στὴ καλὲ μιὰ φωνή. Ἡοὶ! Στὸν κάτω κόσμο νά ταν θὰ μ' ἄκουσε πού ξελαρυγγάστηκα νά τῇ φωνάξω.

Τὰ μικρά ἔτρεξαν καὶ χτύπησαν μιὰ πόρτα.

Σὲ λίγο, μιὰ κοπέλλα φανταχτερή, μὲ μαύρα μάτια καὶ πολλὰ κουνήματα ἤρθε στὴν πόρτα τῆς Προφύρας.

— Μὲ φώναξες κόνα Προφύρα;

— Καλὲ μ' ἄκουσε ἡ γῆς κι' ὁ κόσμος, χριστιανὴ μου. Ἐλα μέσα νά σὲ δῶ.

Ἡ κοπέλλα μπῆκε στὸ σπίτι μὲ τὸ χαμόγελο.

Ἡ Προφύρα τὴν περιποιήθηκε.

— Κάτσε ἀπὸ δῶ. Ἐλῶ νά σοῦ δεῖξω μιὰ ρομπίτσα, κι' ἓνα καπελλάκι, πού κέντησε γιά τὴν ἀγγοῦν μου ἡ ἀξιδρόφη μὰς ἡ Ἀδανῆ.

Ἐτρεῖς μέσα κι' ἔφερε ἓνα γαλάζιο φορεματάκι μαροῦ, μὲ ὠραία κεντήματα κι' ἓνα καπελλάκι.

— Δέ το Ἐρομφίλη μου, θάρρεις καλὲ πῶς δὲν τᾶπιας χερί. Νά τὰ δῇ ἐκείνη ἡ κόρη μου, θὰ λωλαθῇ ἀπὸ τὴ χαρὰ τῆς.

— Δὲν εἶν' ἐδῶ;

— Ὅχι. Λαίβουμε μέρες στὴν ἐξοχὴ γιά τὸ μαρὸ. Καὶ μ' ἀφῆσαν μονάχη. Μὰ γιά χατήρι τοῦ βασιλικοῦ ποτίζεται κι' ἡ γλάστρα. Κάνω ὑπομονὴ γιά τὴ μικρή. Βολοδέρνω πιά μονάχη μου βλὴ μέσα. Καὶ σὰ θρῶ ἓναν ἄνθρωπο νά πῶ δυὸ λόγια, ἀνεστῇται ἡ καρδιά μου.

— Τί ὁμορφὸ κέντημα νά μὴν ἔδωσκαθοῦν τὰ χερά τῆς, καλὲ! Πῶς τὸ μαθε;

— Ἦταν μέσα σοὶ καλογρηῆς ἀπὸ μικρή. Δὲ βλέπεις φινέτσα!

— Ρέγομαι νά τὸ βλέπω.

— Κάνε νά παντρευτῇς νά τῇ πῶ νά σοῦ κεντήσῃ μιὰν ἀλλαξιά ἀσπρόρουχα, τὰ νυφικά σου.

— Ἀχ! Πῶναι οἱ γαμπροὶ κόνα Προφύρα μου! Τὸ σήμερον ἡμέρα οἱ γαμπροὶ θένε παράδες, κι' ἐμεῖς οἱ φτωχοὶ δὲν ἔχουμε νά δώσουμε.

Ἡ Προφύρα χαμογέλασε:

— Κάθε δειτρούλακι μὲ τὴν ἰσχίον μου. Οἱ ἄνθρωποι ἀπελπίζονται, μὰ

Ἱστορίες τῶν συνοικισμῶν

τὰ Κατοροῦματα τῆς ΚΟΝΑ ΠΡΟΦΥΡΙΑΣ

ὁ Θεὸς ἀρραβὰ κάνει μὰ ἄμοιρα δὲν κάνει. Ἐπὶ μὲ τὴν καλὴ σου καρδιά καὶ μὲ τὰς χάρες σου θὰ γαντζώσης κανέναν. Ὑστερα, δᾶ, εἶσαι κι' ὁμορφὴ. Μάτι ὀραγο, μαλλιὰ σέλινα καὶ μποὶ λαμπάδα. Ἐσένα πᾶσι τὸ τραγοῦδι πού λένε:

Σὰν σὲ γεννοῦσε ἡ μάνα σου καὶ σὰν σ' ἐκοιλοπόνα, σὲ καπαρίσσι ἀκούμπησε καὶ σ' ἔκανε κολῶνα!

Ἡ Ἐρομφίλη ἔσκασε στὰ γέλια.

— Ὅμορφα τὰ λές κόνα Προφύρα μου, μὰ οἱ γαμπροὶ ζητοῦνε προίκα!

Ἡ Προφύρα ἔσκυψε καὶ τῆς εἶπε:

— Νά σοῦ πῶ κι' ἓνα λόγο; Κουνήσου καὶ σὺ κοματάκι, μὴν καρτερᾷς νά πῆσθ τὸ σῦκο γιά νά τὸ φᾶς. Ἀν δὲν κουνήσῃ κι' ἡ σκύλα τὴν ὀργιά τῆς, ὁ σκύλος δὲν τῆς κυνηγᾷ.

— Ἐρεῖς τὸ μπαμπά μου τί ἄγριος εἶναι...

— Τὸν ξέρω, μὰ σὰ θέλῃ ἡ νύφη κι' ὁ γαμπρός, τύφλα νάχῃ ὁ πεθερός. Καλὲ πιά!... Τί δὲ σὲ κἀν σφαλίστῃ ὀπίσω ἀπὸ τὰ μαπαμακλίγια σὰν τὸ χαρέμι; Ἐτσι τᾶκανε κι' ὁ Σαράντης τῇ Μιμίκας κι' ἀφῆσε τὰς κόρες του στὸ ράφι!

— Πᾶω, κόνα, Προφύρα μου.

— Κάτσε καλὲ κοματάκι νά ποῦμε ἓνα λόγο.

— Ὅχι γιὰτί μέσα στὴν αὐλή μας εἶναι μιὰν ἀτσιγγάνα καὶ λείει τὴ μοῖσα. Πᾶω νά τῇ δώσω κι' ἐγὼ μιὰ δραχμὴ νά μοῦ πῇ τὴ δική μου.

— Καλὲ τί μοῦ λές! Ἀμοῖρα μπακάριον! Στείλε μου τῆς νά δῇς καλὸ στέφανο. Ἐλῶ νά μοῦ πῇ κι' ἐμένα γιά τὸ σπιτικό μου. Αὐτὲς καμμιά φορὰ τὰ βρίσκουμε οὐλα. Τρέχα νά μὴ φύγῃ τρέχα, Ἐρομφίλη μου.

Ἡ Ἐρομφίλη ἔφυγε τρεχάτη κι' ἡ Προφύρα στάθηκε στὴν πόρτα τῆς νά περιμένῃ τὴν ταιγγάνα.

Ἐπειτα ἀπὸ μιὰν ὥρα, τὴν εἶδε νά βγαίνει μ' ἓνα κίτρινο μπρόκι στὸ χέρι, κι' ἓνα μαρὸ δεμένο στὴν ράχη τῆς.

— Μοῖρα, μοῖρα, γκέλ μπουρντᾶ!

— Ἐρχομαι κοκῶνα!

Μιὰ πονηρὴ, αελαχροινὴ ταιγγάνα, μὲ τσεμπεράκι κίτρινο καὶ νύχια θαμμένα μὲ κινὰ, πλησίασε.

— Ἀπὸν κοκῶνα, γιὰθροῦμ κοκῶνα, κινὰ ἔχεις ἐσὺ στὸ κεντρία σου, μεγάλο μεράκι ἔχεις στὸ ψυχὴ σου.

— Ἐλα μέσα, τῆς εἶπεν ἡ Προφύρα, γκέλ ἱτσερντῆ!

Ἡ ταιγγάνα μπῆκε κι' ἔριξε μιὰ πονηρὴ ματιά τριγύρω τῆς. Ἀπλῶς τὸ χέρι τῆς.

— Ἀσημάσει χερί κοκῶνα, ἐγὼ πιστέμει σου τὰ πῶ!

Ἡ Προφύρα ἔβαλε μιὰ δραχμὴ στὸ χέρι τῆς.

— Ἐνα ντραχμὴ λίγο εἶναι κοκῶνα. Ἀμα καλὸ καργιά ἔχεις, ὅμως ταιγ-

γοῦνα εἶσαι. Ντόστο ἔνα ἀκόμα. — Νά πάρε, πού νά σκάσης, λέγε μου.

Ἡ ταιγγάνα κύτταξε τὴν παλάμη τῆς Προφύρας κι' ἄρχισε τὸ τροπάριό τῆς.

— Καλὸ γυναῖκα εἶσαι, καλὸ ἄμα δὲν θένε ἐσένα. Οὐλοὶ ζουλέδουνε. Ἐπὶ καρσὴ μιλᾷς, καρσὴ γελᾷς, κοντα γτὲν ζυγῶνεις. Αἶμα σου γλῆγορα ἀνάδε: ἀμά, σὰν τὸ πετεινὸ μαλῶνεις σὰν τὴ κόττα ἀγαπᾷς. Ἐχτροὶ πολλοὶ ἔχεις, ἰσπίτι σου τρία ἀνθρώποι εἰστε ἀγαπημένοι οὐλοὶ ματζί. Ἐνα μαρὸ ἔχεις πολὺ τυχερὸ εἶναι. Ντόστο ἔνα κοματάκι ἀλάτι καὶ ψωμί, ἔνα μάγια τὰ κάνω, τὸ πειντὶ αὐτὸ πολὺ τυχερὸ τὰ γίνῃ.

Ἡ Προφύρα ἔτρεξε στὴν κουζίνα καὶ τῆς ἔφερε ἀλάτι καὶ ψωμί.

Ἡ ταιγγάνα τὸ πήρε, τᾶφτυσε ἐφτὰ

— Καλὸ γυναῖκα εἶσαι καλὸ ἄμα δὲν θένε ἐσένα!...

φορὲς κι' ὕστερα εἶπε:

— Στὸ κρεβάτι μαροῦ νά κρεμάσης κοκῶνα, βασιλίτσα θὰ γίνῃ!

— Ὁ Θεὸς νά σέχῃ γερή. Νά! Πάρε κι' αὐτὸ τὸ κουλτορακι γιά τὸ παιδί σου ἄμα θὰ ζυγῇ.

— Ἀντίο κοκῶνα!

— Ἀμα στὸ καλὸ. Καλὴ στράτα!

Τὴν ἔδωλε στὴν πόρτα.

Ἡ Εὐλαμπία Σάχλα τῆς φώναξε ἀπὸ τὴν ταράτσα:

— Ἐλα πάλι. Προφύρα, τὴν εἶδες τὴ μοῖρα σου! Μὰ αὐτὲς νά τὰ προσέχῃς γιὰτί ἀγγίζει τὸ χέρι τῶς. Εἶναι πρωτοκλέφτης.

Ἡ Προφύρα εἶπε:

— Ἐμένα θὰ κλέβῃ, καλὲ!

Μὰ κατὰ βάθος τρώαζε. Πῆγε μέσα. Ζήτησε τὸ ρομπάκι τοῦ μαροῦ πού τῶς ἀφῆσε στὴν καρέκλα καὶ τώρα ἦταν χαμένο! Ἀφαντο!

— Ἀγοῦ! Τὴν παλτογυναῖκα! Τὸ πήρε, κακὸ νά τὸ ἔσθῃ! Καλὲ μὴ τὸ μωζάνικὸ τῆς τὸ κέντησε ἡ Ἀδανῆ! Δὲ σκάει!!

Ἐτρεῖς, σὶνᾶζε, γάλασε τὸν κόσμο, ἡ ταιγγάνα ἦταν ἀσπντ.

Συνισμένη, κλαυμένη, γύρισε πίσω καὶ τᾶπε στὴ γειτονιά:

— Καλὲ τὸ κέντησε ἐκείνη ἡ γυναικίκα τῇ Προφύρα. Τί ἦταν νῦν πῶς βέλω μέσα στὸ σπίτι μου ποταποποτατικό! Τὴν ντοζνταμπάντ!

ΧΡΥΣΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

Ένα μοντέρνο αθηναϊκό μυθιστόρημα γραμμένο από τον κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

Τα προηγούμενα

(Η ξανθοκύματη Έρμινια, κόρη γνωστοτάτου τραπεζίτου των Αθηνών, αποφασίζει μετά την χρεωκοπία του πατέρα της να εργασθῇ. Σ' αυτό την βοηθεί ο νεαρός μηχανικός Νίκος Σταυρίδης που της προσφέρει μια θέση στο γραφείο του. Ένα τρυφερό αίσθημα ένώνει τους δύο νέους αλλά όχι για πολλόν καιρό. Ο Σταυρίδης συνδέεται με μια δημοφή παντρεμένη, την Λάουρα. Η Έρμινια απογοητευμένη πηγαίνει και βρίσκει την εξαδέλφη της Πόπη, που ζῇ στην Κηφισιά μ' έναν μεσοκοπο γιαντό. Η Πόπη πείθει την Έρμινια να μείνῃ μαζί της. Έν τῷ μεταξύ ο δικηγόρος του πατέρα της την πληροφορεί ότι η μητέρα της είχε κάνει μια πολύ επιβαρυντική κατάθεση για τὸν κρατούμενο τραπεζίτη. Η Έρμινια ἀναγκασμένη πηγαίνει σὶν ἀνακριτὴ καὶ τοῦ μιλή για τὸν πατέρα της καὶ για τὴ ζωή που ζούσε ἡ μητέρα της. Όταν τελείωσε θέλησε νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Κηφισιά, ἀλλὰ διαπιστώνει ὅτι εἶχε χάσει τὴν τσάντα της. Στὴν ἀπελπισία της σκέπτεται τὸν φίλο της εξαδέλφης της, τὸν γιαντό Φαρδῆ).

14ον

ΓΙΑΤΡΟΣ εἶχε ἀκόμα πολλή δουλειά. Γεμάτο ἦταν τὸ σαλόνι. Μὰ ἡ Έρμινια δὲν περίμενε βέβαια σειρά. Εἶπε στὴ νοσοκόμα πὼς ἐρχότανε γιὰ ἰδιωτικὴ ὑπόθεση κι' ἐπείγουσα μάλιστα, κι' ἐκείνη τὴν ἀνέγγειλε ἀμέσως.

Ο Φαρδῆς τὴν ὑποδέχτηκε μὲ χαρὰ ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἐκπλήξη. Πὼς ἦταν αὐτό; Συνέβη τίποτε;

— Θὰ σὰς πῶ, τοῦπε ἐκείνη χαμογελώντας.

— Καθῆστε λοιπόν. Θὰ πάρете μιὰ λεμονάδα;

— Ἄ, ὄχι, μερσι κύριε Φαρδῆ. Κι' οὔτε θὰ κάτσω διόλου, γιατί ἔχετε τόσους ἀρρώστους πού περιμένουν ἀπ' ἐξῶ.

Ο γιαντὸς ἐπέμεινε:

— Ἄς περιμένουνε! Μὲ πέντε καὶ μὲ δέκα λεπτά δὲν χάλασε ὁ κόσμος. Ἄς κάνω κι' ἐγὼ ἕνα μικρὸ εὐχάριστο διάλειμμα!

Ἡ Έρμινια ἀναγκάστηκε νὰ κάτῃ. Τοῦ ἐξήγησε ἀμέσως τί τὸν ἤθελε, κι' ἐκεῖνος φάνηκε νὰ χάρηκε πού εἶχε χάσει τὴ τσάντα της.

— Ὁραῖα! εἶπε, τώρα δὲν ἔχετε λεπτὰ νὰ γυρίσετε στὴν Κηφισιά. Αὐτὸ λοιπόν εἶναι πολὺ εὐχάριστο!

— Εὐχάριστο, γιατί;

— Γιατί θ' ἀναγκασθῆτε νὰ μὲ περιμένετε λίγο καὶ θ' ἀνέβουμε ἀπάνω μαζί. Ἔτσι κι' ἐγὼ θάχω παρῆ!

Τοῦ ἐπάντασε καὶ αὐτὴ χαριτολογώντας.

Δὲν πιστεύω νὰ μὲ κρατήσετε ἐδῶ ὡς τις δύομιστ' ὃ ἀναπνέω μικρόδια καὶ φορμὸλη!

— Δὲν ἔξω! Πάντως εἶναι στὸ χέρι μου! Ὅποια ὥρα θέλω θὰ φύγεται!

— Ἄ, αὐτὸ βέβαια. Ἐκτὸς ἂν ἀποφασίσω νὰ πάω στὴν Κηφισιά μὲ τὰ πόδια!

— Τόσο πολὺ τρυφερὸ εἶναι νὰ μείνετε λίγο μαζί μου;

— Μὰ δὲ θὰ μείνω μαζί σας! Ἐσεῖς ἔχετε τὸν πατέρα σας. Κι' ἐγὼ θὰ κάθωμαι μόνη μου σὲ μιὰ γωνιά καὶ θὰ πλῆττω! εἶπε ἡ Έρμινια μ' ἀφέλεια.

Ἀλλὰ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου τὸ ὕψος τοῦ γιαντοῦ. Αὐτὴ τὴν τελευταία φράση μάλιστα, τὴν εἶχε προσφέρει μ' ἕναν τόνο περιέργου καὶ τὴν κύτταζε μὲς τὰ μάτια, σχεδὸν ἐρωτικά!

— Ἐννοῶ νὰ ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ τυχαῖο περιστατικόν, τῆς εἶπε. Πιστεύω, ξέρετε πολὺ στὴν Τύχη. Καί... ἐπειδὴ δὲν μ' ἀρέσουν οἱ πρόλογοι θὰ σὰς πῶ ἀμέσως ἐκεῖνο πού θέλω. Ξέρετε ποῖα σκέψη μὲ βασάνιζε ὅλ' αὐτὰ τὰ τελευταῖα βράδια;

— Ὁχι, ψιθύρισε στεγνὰ, ἡ Έρμινια.

— Δὲν μαντέψατε τίποτε;

— Ὁχι. Τί νὰ μαντέψω;

— Δὲν καταλάβατε πὼς ἡ συντροφιά σας μοῦ εἶχε κάνει μιὰ ζωηρὴ ἐντύπωση; Πὼς ξενοχτοῦσα κάθε βράδυ ὡς τις τρεῖς κι' ὡς τις τέσσερες μόνο καὶ μῦο για νὰ βρισκομαι περισσότερη ὥρα κοντά σας;

— Εὐτυχῶς δὲν τὸ εἶχα καταλάβει, τοῦ εἶπε ἀπότομα. Καὶ λυποῦμαι πραγματικὰ πού μοῦ τὸ εἶπατε.

— Γιατί; Ἄν αἰσθάνθηκα για σὰς κάτι...

Τὸν διέκοψε.

— Σὰς παρακαλῶ νὰ τὴν ἀφήσουμε αὐτὴ τὴ συζήτηση. Ἐγὼ εἶμαι διατεθειμένη νὰ τὸ ξεχάσω.

Ο Φαρδῆς ὅμως ἐξακολούθησε.

— Κι' ἐγὼ σὰς παρακαλῶ νὰ μ' ἀκούσετε, τῆς εἶπε σοβαρά. Εἶναι τώρα δύο μέρες πού προσπαθῶ νὰ βρῶ μὲ τί τρόπο θὰ μπορούσα νὰ μείνω λίγη ὥρα μαζί σας, μόνος. Βλέπετε ἡ Τύχη μὲ δοῖθησε. Δὲ θέλω νὰ νομίσете πὼς εἶμαι κανένας γυναικάς, ἀπ' αὐτοὺς πού εἰσπνέονται συστηματικὰ στὶς γυναῖκες καὶ κάνουν συλλογὴ κατακτήσεων.

— Μὰ για τί μοῦ τὰ λέτε τώρα αὐτά;

— Ἀφήστε με νὰ τελειώσω. Κάνετε μου τὴ χάρη. Δὲν πρὶνκαίται νὰ σὰς κουράσω πολὺ. Ο ἔρωσις εἶναι φλύαρος ἀλλὰ ὄχι στὰ πρῶτα λόγια.

— Ἐπιμένετε καὶ θὰ μ' ἀναγκάσετε νὰ φύγω! εἶπε ἡ Έρμινια καὶ σηκώθηκε. Ο Φαρδῆς βόηκε κατὰλληλῃ τὴ στιγμή για μιὰ ξαφνικὴ ἐκρηξή:

— Σὰς λατοῦ, τῆς εἶπε. Μὴ φύγετε! Σὰς ἐξορκίζω! Ἀκούστε με!... Τὴν Πόπη δὲν τὴν ἀγάπησα ποτὲ σὲ ἀλή-

θεια. Ἦταν για μένα ἡ παρηγοριά, ἡ ξεκούραση. Ἦταν τὰ ναιῖτα πού μοῦ διναν λίγη χαρὰ μέσα στὴν ἀσφυκτικὴ ζωὴ μου. Μὰ ὅταν γνώρισα ἐσάς...

Κόμπιασε λίγο κι' ὕστερα:

— Νὰ, εἰδате; Ψιθύρισε. Δὲν βρισκω πιά τὰ λόγια πού θέλω για νὰ ἐκφρασθῶ.

— Γιατί ἀκόμα κι' αὐτά, ἀρνοῦνται νὰ σὰς ἐξηγήρησουν, τ' ἀπάντησε φύχραιμα καὶ μ' ἐτοιμότητα ἡ Έρμινια.

Μὰ ὁ Φαρδῆς δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκείνους πού ἀπογοητεύονται εύκολα. Εἶχε ἀρχίσει ἀργὰ στὴ ζωή του ν' ἀπασχολῆται μὲ τὸν ἔρωτα κι' εἶχε ὅλη τὴ δίψα τοῦ καθυστερημένου κι' ὅλη τὴν τρελλὴ ὁρμὴ τοῦ πνιγμένου πόθου πού ξέσπασε πιά στὴν ὥριμη ἡλικία, λίγο ἀπρὶν ἀπ' τὸ ἡλιοασίλειμμα.

— Για σὰς αἰσθάνθηκα ἕνα σοβαρὸ αἰσῆμα, ἐξακολούθησε. Ἄν δὲν ἦταν ἔτσι, δὲν θὰ τολμούσα ποτὲ νὰ σὰς τὸ πῶ. Καὶ ξέρω φυσικὰ πόσο δύσκολο εἶναι νὰ πηλῶ. Δὲν εἶμαι οὔτε νέος, οὔτε ὁμορφος. Κάθε ἄλλο παρά, ἐνσαρκώνω τὸ «βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ» πού ὄνειρευονται ὅλα τὰ κορίτσια στὰ χρόνια σας. Ὑστερα εἶναι ἡ Πόπη. Ξέρω πὼς μὲ κανένα τρόπο δὲ θὰ θέλατε νὰ τῆς χαλάσετε τὴ ζωὴ της. Ἀλλὰ ὡστόσο...

— Ἀφήστε με νὰ φύγω κύριε Φαρδῆ, τὸν σταμάτησε πάλι ἡ Έρμινια.

Τὴν κύτταξε μ' ἕνα ὕψος λυπημένο, γεμάτο πίκρα κι' ἀπογοήτευση.

— Μὰ οὔτε νὰ μ' ἀκούσετε δὲν δέχεσθε; τῆς εἶπε μὲ παράπονο.

Κι' ἡ φωνὴ του ἔτρεψε ἀπ' τὴ συγκίνηση. Τόσο, πού κι' ἡ Έρμινια ἐπηρέαστηκε. Ἰσως καὶ νὰ τὴν εἶχε ἀγαπήσει πραγματικὰ ὁ Φαρδῆς. Κάτι, τέτοιοι κεραυνοβόλοι ἔρωτες ἀπροσδόκην συνήθως ἡ τοὺς πολὺ νέους ἢ τοὺς πολὺ γέροντες. Ἔτσι εἶχε διαβάσει κάπου.

Πῆρε τὴν ἀπόφαση νὰ τοῦ μιλήσῃ μὲ καλωσύνη.

— Μὴν ἐπιμένετε ἄδικα, τοῦ εἶπε. Χάνετε τὰ λόγια σας. Ἡ Πόπη, εἶναι σὰν ἀδερφή μου. Θὰ προτιμούσα ν' αὐτοκτονήσω παρά νὰ γίνῃ αὐτό.

— Κι' ἂν ἐγὼ τὴν ἐξασφαλίσω οικονομικῶς;

— Δὲν εἶναι μόνον τὸ οικονομικόν.

— Ἀλλὰ; Τί ἄλλο; Ἐσεῖς φαντάζεστε πὼς ἡ Πόπη μ' ἀγαπᾷ;

— Ναι. Τὸ πιστεύω. Εἶναι πολὺ πιὸ αἰσθηματικὴ ἀπ' ὅτι δείχνεται. Θὰ ἦταν γι' αὐτὴν ἡ πιὸ μεγάλη ἀπογοήτευση ἂν τὴν ἐγκαταλείπατε. Βασίζεται σὲ σὰς κι' ἔχει πεποιθήση στὰ αἰσθήματα σας...

— Δὲν φταίω ἐγὼ ὅμως...

— Φταίτε! Πρὶν μοῦ εἶπατε πὼς στὴν Πόπη βρισκατε τὴν ξεκούραση καὶ τὴν χαρὰ τῆς ζωῆς. Αὐτὸ λοιπόν δὲν σὰς ἀρκεῖ;

— Δὲν μ' ἀρέσει νάμα, ἄδικος, οὔτε πλεονέκτης. Δὲν σὰς κρύβω μάλιστα πὼς κι' ἐγὼ ἔχω για τὴν Πόπη μιὰ

στοργὴν ἀπέραντη καὶ θάκανα τὸ πᾶν για νὰ μὴν τὴ λυπήσω.

— Νὰ τὸ κάνετε!

— Δὲν μπορῶ! Αὐτὸ πού μοῦ συνέβη μ' ἐσάς, ἦρθε ἔτσι χωρὶς νὰ τὸ θέλω, χωρὶς νὰ τὸ ἐγκρίνω ἀκόμα. Τὸ πολέμια μέσα μου, ἀλλὰ δὲν κατάφερα νὰ τὸ νικήσω. Κυριάρχησε, γιατί ἦτανε πολὺ δυνατὸ.

Ἡ Έρμινια τοῦ πρότεινε τὸ χέρι της. Ἐκείνος σήκωσε τὸ χέρι του κι' ἔκανε νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά. Μετανοιωμένος ὅμως τὸ κατέβασε ἀμέσως, πῆρε τὸ χέρι της καὶ τὸ ἔσφιξε ἐλαφρὰ.

— Θὰ κυριαρχήσετε σῆς στὸ τέλος, τοῦ εἶπε ἡ Έρμινια χωρὶς νὰ φανῇ ὅτι ἐπρόσβη τὴν πρώτη του χειρονομία. Μὰ τὴ θέλησή σας καὶ μὲ τὴ λογικὴ σας.

— Δὲν ξέρετε ὅτι στὸν ἔρωτα δὲν κάνει τίποτα ἡ Λογικὴ.

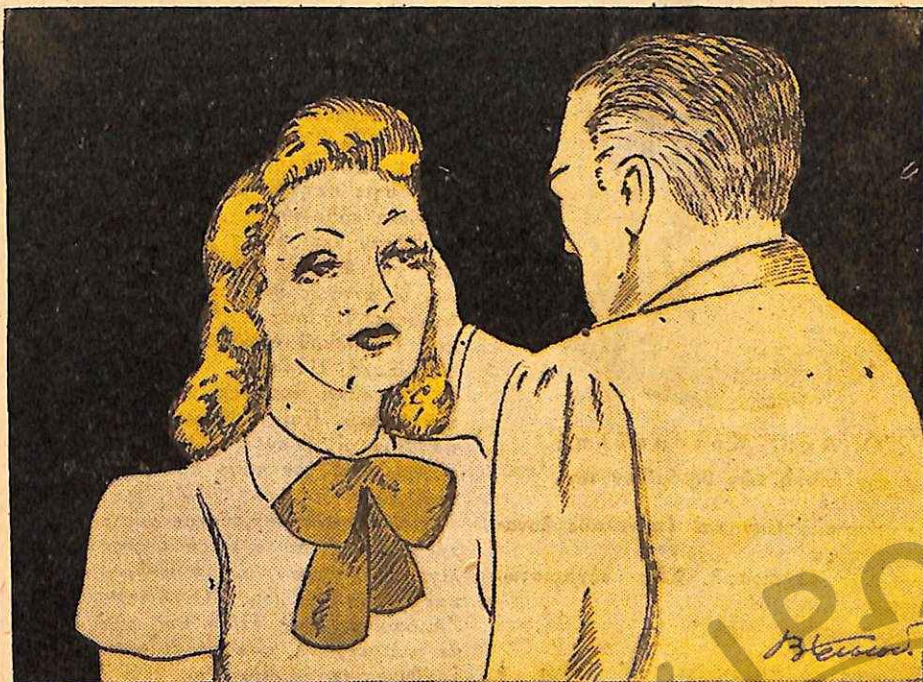
— Σὰς ἀφήνω. Καὶ πιστεύω πὼς δὲ

κολουθήσῃ μένοντάς στὴν Κηφισιά καὶ ἐλπίζοντάς τον κάθε βράδυ; Μὰ τότε δὲ θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἐξαχσῇ ποτέ. Ἐπρόκει νὰ φύγῃ τὸ γρηγορότερο. Ποῦ νὰ πᾶν ὅμως;

Ἐδῶ σταμάτησε. Δὲν εἶχε πού νὰ πᾶν! Ἀναγκαστικὰ θάμενε ἐκεῖ. Ἐκτὸς ἂν ἐδρίσκε καμμιά δουλειά. Μὰ πὼς νὰ τὴν εὑρίσκει; Μήπως ἦταν εύκολο; Κανεῖς ἀπ' τοὺς παλῆους γνωστούς δὲν θάτανε πρόθυμος νὰ ἀναλάβῃ τὸ ρόλο τοῦ προστάτου για τὴν κόρη τοῦ χρεωκοπημένου. Οὔτε καν νὰ ἐνοχληθῇ.

Μόλις ἔφτασε στὸ ξενοδοχεῖο, τὴν περίμενε καινούργια ἐκπλήξη. Ο Σταυρίδης!

Ἡ Έρμινια τάχασε μόλις τῆς εἶπαν δὲ τὴν περιμένει. Δὲ μπορούσε ὅμως νὰ κἀνῃ κι' ἄλλοιως. Προχώρησε στὸ σαλόνι καὶ δρέθηκε ξαφνικὰ μπροστά του. Ο Νίκος σηκώθηκε τυπικὰ μόλις τὴν

Σήκωσε τὸ χέρι τοῦ κι' ἔκανε νὰ τῆς χαϊδέψῃ τὰ μαλλιά.

θὰ μὲ ξαναφέρειτε πιά σὲ τόσο δύσκολη θέση.

Ο Φαρδῆς τὰ βόηκε ἀρκετὰ για πρῶτη μέρα. Καὶ δὲν ἐπέμεινε πιά. Ἀφῆσε ἕναν εύλογτὸ ἀναστεναγμὸ καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι. Ζήτησε τὸ σωφὲρ του, σχεδὸν ἔτρεψε. Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν καὶ τοῦ εἶπε ἀνὰ πᾶν τὴ δεσποινίδα στὴν Κηφισιά.

Μέσα στ' αὐτοκίνητο ἡ Έρμινια προσπαθοῦσε νὰ συγκεντρώσῃ τίς σκέψεις της. Εἶχε μείνει τόσο κατὰπληκτη ἀπ' αὐτὴ τὴν ξαφνικὴ ἐξομολόγησή τοῦ γιαντοῦ, πού δὲν μπορούσε ἀκόμη νὰ συνέλθῃ!

Ἐκείνο πού τὴν ἀπασχολοῦσε περισσότερο ἦταν ἂν ὁ Φαρδῆς εἶπε τὴν ἀλήθεια, ἢ ἂν ἀπλῶς ὑποκρινόταν γιατί θεωροῦσε ὑποχρέωσή του νὰ τῆς ριχτῇ μ' ὅσο μπορούσε πιὸ εύχημο τρόπο. Οἱ ἄντρες δὲν ὁμολογοῦν ποτὲ ὅμᾳ ἐκεῖνο πού θέλουν. Ἐχουν τὸ «τάκτω» νὰ τὸ ἐξωραίζουν μὲ τὸ αἰσθημα. Ὡστόσο, ὁ γιαντὸς φαίνονταν πολὺ ταραγμένος μπροστά της. Μπορούσε νὰ εἶναι προσποίηση. Ἄν λοιπόν ἦταν στ' ἀλήθεια ἐρωτευμένος μαζί της, ἐκείνη εἰ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ; Νὰ ἐξα-

εἶδε μὰ ἦταν τόσο ταραγμένος πού δὲν μπορούσε ν' ἀρθρώσῃ λέξη. Τῆς ἔσφιξε δουὰ τὸ χέρι, καὶ μόλις κάθησε ἐκείνη, κάθησε κι' αὐτός.

Πέρασαν λίγα δευτερόλεπτα πνιγρὰ, ἀπ' αὐτὰ πού ἡ ἀμνηστία τὰ κάνει νὰ φαίνονται αἰῶνες. Ο Σταυρίδης χτυποῦσε νευρικὰ τὰ δάχτυλά του σ' ἕνα τραπέζι κι' ἡ Έρμινια δάγκωνε μὲ πείσμα τὰ χεῖλη της ἐνῶ συγχρόνως ἐπαίξε μὲ τὸ δεύτερο κουμπὶ τοῦ ταγιέρ της.

— Ἐφαίνα μέρες νὰ σὲ βρῶ, εἶπ' ἐπὶ τέλους ἐκεῖνος.

Ἐκείνη κρατοῦσε μιὰ στάση παγερὰ εἰρωνικῆ.

— Μπᾶ; Γιατί; Ρώτησε σαρτὰ μὲ μιὰ γκριμάτσα ὑπεροπτικῶ χιούμορ πού τῆς ἀνασῆκων ἔλαφρὰ τὰ φρόδια καὶ τῆς μισόκλεινε χαριτωμένα τὰ τσίνορα.

Ο Νίκος ἔτρεξε καλὰ νὰ μὴ δίνη προσοχὴ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς γυναικείας κοκετταρίας. Ἐκανε πὼς δὲν πρόσβη τὸ ὕψος της καὶ συνέχισε σὲ σοβαρὸ τόνο.

— Σ' ἀγάπησα πολὺ Έρμινια. Περισσότερο ἀπ' ὅτι σὺλεγα κι' ἀπ' ὅτι φαντάζομαι.

Στὸ ἐπόμενον: Ἡ Συνέχεια. (Εἰκονογράφησις κ. Β. Χριστοδούλου).

ΛΟΓΙΑ ΜΙΣΟΓΥΝΗ

★ Ο Σοπενχάουερ ἔγραψε κάποτε: «Ἡ γυναῖκα εἶναι ἕνα πλάσμα μὲ μακρὰ μαλλιά καὶ μὲ κοντὲς ιδέες». Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως τοῦ Σοπενχάουερ, τὰ πράγματα ἔλλαξαν λίγο: κόντιναν καὶ τὰ μαλλιά.

★ Ἄν θέλετε νὰ κατακτήσετε ἀσφαλῶς μιὰ γυναῖκα, μὴ φλερτάρετε τὴν ἴδια, ἀλλὰ τὴν καλύτερη φίλη της.

★ Πρέπει ν' ἀγαπήσετε μιὰ σορὰ τουλάχιστον στὴ ζωὴ σας μιὰ ὡραία γυναῖκα, για νὰ καταλάβετε μιὰ για πάντα πὼς ἡ ὁμορφιά εἶναι τὸ μεγαλύτερο γυναικεῖο ἐλάττωμα.

★ Οἱ δύο ἀγάπες τίς ὁποῖες ὁ ἄνδρας θυμᾶται μὲ περισσότερη νοσταλγία, εἶναι ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία του ἀγάπη. Γιατί, καὶ στὶς δύο αὐτὲς δειχνεται, συνήθως πολὺ ἀνόητος.

★ Οἱ γυναῖκες εἶναι πραγματικὰ ἐπικίνδυνες σὲ δύο περιπτώσεις: ὅταν κλαῖνε, γιατί τὰ δάκρυα τίς καθιστοῦν ἀκαταγώνιστες. Κι' ὅταν βρέχῃ, γιατί μπορεῖ νὰ σὰς βγάλουν τὰ μάτια μὲ τὴν ὁμπρῆλα τους.

★ Ἐνας σοφὸς εἶπε: «Τὸ πιὸ ἀνυπόφορο πράγμα στὴ ζωὴ δὲν εἶναι οὔτε ἡ βροχή, οὔτε ἡ σκὴν οὔτε οἱ μυῖγες: εἶναι ἡ γυναῖκα πού δὲν ἀγαποῦμε πιά».

★ Ὅταν ἕνας ἄνδρας πιστεύῃ ἀκράδαντος κατὶ, αὐτὸ τὸ κατὶ πρέπει νὰ εἶναι, εἴτε ἐν τῷ συνόλῳ εἴτε κατὰ μέρος, ἀληθινόν. Ὅταν ὅμως, μιὰ γυναῖκα πιστεύῃ κατὶ, νάστε βέβαιον πὼς τὸ ἀντίθετο εἶναι ἀληθινόν.

★ Θὰ ἦταν πολὺ χρήσιμο νὰ ξέρουν οἱ γυναῖκες τὸν ἑαυτοῦ τους ἄλλα δὲν βρίσκουν ποτὲ καιρὸ, ἀπλησυχολημένες, ὅπως εἶναι νὰ κατασκοπεύουν τὴν ἀντικρὴν τους.

★ Οἱ γυναῖκες σχηματίζουν τίς ἐπιθυμίες των για πολὺ παράξενους λόγους: ἂν ἔχουν μιὰ ὡραία γούνα, θέλουν ὅλο τὸν χρόνον νάμιν χειμῶνας. Ἐὰν ἔχουν ἕνα ὡραῖο κοστούμι τοῦ μπάνιου, θέλουν ὅλο τὸν χρόνον νάμιν καλοκαίρι.

★ Ο νόμος ἐπιβάλλει στὴν οἰκογένεια ἐνὸς τρελοῦ νὰ μὴν τὸν ἀφήνῃ νὰ κἀνῃ τρέλλες. Ἀπαρῶ ὅμως γιατί δὲν ἐπιβάλλει τὸ ἴδιο καθήκον καὶ στὴν οἰκογένεια κάθε ἐρωτευμένου.

★ Ὁ ἄνδρας πού χτίζει ἕνα σπίτι, σκέπτεται πὼς θὰ τὸ κάμῃ ἀναπαυτικότερο. Ἡ γυναῖκα πού χτίζει ἕνα σπίτι, σκέπτεται πὼς θὰ τὸ κάμῃ πιὸ φανταχτερὸ, για νὰ καταπλήξῃ τίς φίλες της.

40
3000

Ένας σεισμοπαθής θίασος

ΤΑΝ οι πρώτες θεατρικές επιθεωρήσεις εθροίσαν στην Αθήνα, φυσικά και το επαρχιακό κοινόν εξεδήλωσαν επιθυμία να γνωρίσει το νέον αυτό σκηνικόν είδος. Και γρήγορα ικανοποιήθη αυτή η επιθυμία του. Από το 1910 θίασοι άριστα κατ'ηγεμονίαν έβγαζαν σε τούτον τις έπαρχίες κι' έπαιζαν τις νέες επιθεωρήσεις. Όλοι όμως αυτοί οι θίασοι μαζί με τις επιθεωρήσεις έπαιζαν και κομωδίες ή ακόμη και δράματα. Μιά ή δυο επιθεωρήσεις δεν μπορούσαν ν' άρκουν για την κάθε πόλιν. Έπαιζοντο κι' οι επιθεωρήσεις, αλλά στις διάμεσες μέρες έπαιζοντο κι' άλλα έργα. Έτσι οι θίασοι αυτοί είχαν ήθοποιούς ικανούς για όλα τα θεατρικά είδη.

Ένας από τους θίασους αυτούς, τους πολυσύνθετους και ποικίλους, ήτο του κ. Νίκου Πλέσσα. Βέβαια αργότερα ο θίασος του κ. Πλέσσα ειδικοποιήθη στην επιθεώρηση και στη φάρσα και έπαιζε τακτικά επί πολλά καλοκαίρια στα κεντρικά Αθηναϊκά θέατρα. Άλλ' αυτό άρχισε από το 1913 και διήρκεσε περίπου ως το 1920.

Όσοτος έμελλε είδμε τον θίασο του κ. Ν. Πλέσσα, θίασο άρτιον και πλήρη, να παίζη σ' ένα θερινό θέατρο της Πάτρας το καλοκαίρι του 1914. Τους κυριωτέρους κομικούς ρόλους έπαιζε ο ίδιος ο θιασάρχης, που ήταν εξαίρετος κομικός. Είχε δε ως συνεργάτες την σύζυγον του Καλλιόπην, τις άνεσιές του και άρκετους διαλεκτικούς καλλιτέχνες του παλαιότερου Αθηναϊκού θεάτρου. Ματαξύ αυτών ήταν και ο πατέρας της Μαρίκας, ο έξοχος στο είδος του κομικός Δημητρός Κοτοπούλης.

Θυμόμαστε μάλιστα ακόμη και ένα ώριμο σχετικό επεισόδιο. Στις επιθεωρήσεις, έβγαζε κατά την Αθηναϊκή συνήθεια κι' ένας ήθοποιος κι' ετραγουδούσε δίστιχα και τετράστιχα για τα επίκαιρα γεγονότα και για τους θεατάς. Ένα βράδυ ο ήθοποιός που ετραγουδούσε τα δίστιχα είπε και ένα άρκετά σατυρικό και πειρακτικό για τον βουλευτή Νιδιον Γκαλαβί—μακροίτη σήμερα— που έλεγετο και «Τένον του λαού» και ήταν λαοφιλέστατος. Ο Γκαλαβί, αν και επειράχθη από το δίστιχο, δεν ήθελε να χάση την ευκαιρία μιας λαϊκής εκδηλώσεως υπέρ αυτού. Μόλις λοιπόν ο ήθοποιός είπε το δίστιχο, ο παριστάμενος στην πλατεία του θεάτρου Γκαλαβί έσηκώθη όρθιος στη θέση του, βψωσε το ήμισυ του καπέλλου του και είπε δυνατά στον ήθοποιό:

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' - Τά αθηναϊκά
θέατρα από το 1910-1920

ΣΤΑ

ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΥΠΟ ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ

— Σας εύχαριστώ. Σας εύχαριστώ, κύριοι...

Έγινε έτσι ότι πυκνά χειροκροτήματα υπεδέχθησαν τα εύχαριστηρία του Γκαλαβί. Και προσέτι ακούσθηκαν και άραιές φωνές:

— Ζήτω ο Γκαλαβί! Ζήτω το τέκνον του λαού!

Και ο βουλευτής τότε ιστάφη και

Ο Δημ. Κοτοπούλης
την εποχή των θριάμβων του.

προς την πλατείαν και επανέλαβε δυνατάτερα τώρα:

— Σας εύχαριστώ. Σας εύχαριστώ, κύριοι...

Πέρασε το καλοκαίρι κι' έφυγε ο θίασος. Ήλθεν ο χειμώνας με παραστάσεις όπερέττας στο Δημοτικόν θέατρο Πατρών... Άλλ' έφθασε και η άποκρηά του 1912 με μία λυπηρή είδηση. Σεισμοί δεινοί κατέστρεψαν την Ζάκυνθο... Και ακριβώς εκεί είχε πάει και ο θίασος Πλέσσα να δώσ η παραστάσεις.

Δημοσιογραφικό καθήκον μ' έφερε γοργά στη Ζάκυνθο. Στο ίδιο βαπόρι μ' έμε έταξίδευε και λόγος σκαπανέων υπό τον άξιωματικόν του μηχανικού Δελαπόρτα. Φθάσαμε νύχτα στη Ζάκυνθο. Άνάμεσα από τα έρείπια έτρεξα να κάμω διαστικό ρεπορτάζ και να τηλεγραφήσω στην έφημερίδα μου την ίδια νύχτα. Έπειτα εξέητησα ξενοδοχείο και κοιμήθηκα κατακουρασμένος στο τέταρτο πάτωμα...

Το πρωί τρομερό τρένταγμα με ξύπνησε. Ήταν σεισμός! Πεταχθήκα από το κορβόκι... Το σπίτι είχαν ανόψει από τον σεισμό... Άνάμεσα σε δυο τοίχους έσχηματίσθη χάσμα και... έφαινετο ο ούρανός... Με άσπραπια ταχύτητα έρριχθηκα στη σκάλα. Έντύθηκα δε στο... δρόμο!

Από κείνη την στιγμή άπεφάσισα να μη ξανακοιμηθώ στη Ζάκυνθο σε σπίτι, άφου οι σεισμοί εξακολουθούσαν...

Έπληγα άμέσως στον Δελαπόρτα και τον παρεκάλεσα να με τοποθετήσ η σε μία σκηνή. Άκριβώς εκείνη την ώρα έστήνοντο σκηνές στις πλατείες της πόλεως και στην παραλία.

Έτσι σε λίγη ώρα οι άρσενικοί ήθοποιοι κι' έμεις είχαμε τοποθετηθ η σε μία σκηνή και οι κυρίες και δεσποινίδες του θίασου σε μίαν άλλη. Καθώς έννοει ο άναγνώστης επρόκειτο περί του θίασου Πλέσσα. Και ο υποφαινόμενος έκοιμήθη άρκετές νύχτες στη σκηνή τυλιγμένος σε μία κουβέρτα του θίασου, μεταξύ του γέρω Κοτοπούλη και του κ. Πλέσσα.

Ο σεισμοπαθής θίασος Πλέσσα είχε φθάσει στη Ζάκυνθο γεμάτος έλπίδες άκριβώς την ημέρα που έγινε ο σεισμός. Όσο να μεταφέρ η πράγματά του στο θέατρο, η γή άρχισε να χορεύ η σαν τρελή... Το βράδυ πώς να γίνη παράστασις; Ο κόσμος σαν τρελός έγύριζε στους δρόμους. Και ο θίασος άστεγος έζημέρωνετο τυλιγμένος σε κουβέρτες στην παραλία...

Έτσι σεισμοπαθείς εύρισκα τους ήθοποιούς εκείνο το πρωί. Και τους έννόησα καλύτερα τις λίγες μέρες που μέιναμε μαζί. Τους έσυμπάθησα για την άτυχία. Κι' είχαμε μαζί, ως σεισμοπαθείς στις σκηνές, ένφ από πάνω έδρεχε ραγδαία κάθε νύχτα...

Ήταν εκεί εκτός του κ. Ν. Πλέσσα και της σύζυγου του και του Κοτοπούλη, οι άνεσιές του θιασάρχου διδης Άθανασία Πλέσσα (ή τώρα καλλιτέχνης του Βασιλικού Θεάτρου Κα Μουστάκα) και Εύη Πλέσσα. Ομοίως ήταν εκεί και τ' άλλα άρσενικά και θηλυκά μέλη του θίασου. Και έπρόσμεναν όλοι η να παύσουν οι σεισμοί η ναρθ η βαπόρι να φύγουν από τον τόπο που έχόρευε τόσο τραγικά...

Στο μεταξύ περνούσαμε μέρες πληκτικές. Έκανα το σχετικό ρεπορτάζ. Σε λίγο κατέφθασαν ο ύπουργός Ρέπουλης και άλλοι άρμόδιοι. Ο φωτογράφος κ. Άρδαγιτόπουλος ήλθεν από την Πάτρα με μία μηχανή κινηματογράφου για να άπαθανάτισ η τα έρείπια. Και ο κόσμος γύρω άστεγος, άγρυπνος, έλεινός επρόσμενε να πάψουν οι σεισμοί...

Όρες πολλές δεν ήξερα τί να κάμω. Μα πιο πολύ έπληττεν ο θίασος. Ο γέρω Κοτοπούλης όσοτος μάς έκοβε την μονοτονία της ζωής. Μαζεύομαστε στη μέση της παλαιακής πλατείας, εκαθήμεθα στα καθίσματα ενός καφενείου και ο μακαοίτης Δημητρός μάς διηγείτο ιστορίες, ανέκδοτα, περιπέτειες της θεατρικής του ζωής. Γιατί ο Δημητρός Κοτοπούλης ήταν όχι μόνο άνθρωπος μερσωμένος και πολιτισμένος, αλλά και διηγείτο ωριότατα. Είχε νοητευτική ψυχή και κέφι άειώτο... Έτσι με τις διηγήσεις του Κοτοπούλη περνούσαν κάπως εύχόιστα οι πληκτικές υέρες...

Τέλος έφυγα για την Πάτρα και ο θίασος άπεφάσισε να φύγ η για την Κέρκυρα. Έγωριστήκαμε... Μα έτσι έννοιησθηκα πιο κοντά με τον θεατρικό κόσμο και ιδιαίτερα με τον θίασο του κ. Πλέσσα. Και αργότερα, στην Αθήνα, ήμουν τακτικός στο θέατρο του Πλέσσα και στα παρασκήνια του.

Φ. ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Στην ΑΓΟρυνία μετά τον πρώτο πόλεμο.

ΖΗΛΕΙΑ

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΟΥ είχα άπάντησει με ειλικρίνεια, επειδή νόμιζε πως το ζήτημα αυτό δεν μπορούσε να επηρεάση καθόλου την εύτυχία τους: την πρώτη έρωτική εύτυχία που γνώριζε η ίδια στη ζωή της.

Επιλωμένη στη ζεστή άμμουδιά, με το προσωπάκι της άκουμπισμένο στον άγκώνα του Ζάν, η Μαργαρίτα σκεφτόταν πώς όλες οι συνθημμένες λέξεις ήταν άνεπαρκείς για να εκφράσουν εκείνο που έννοιε μέσα της.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Ζάν άποτραβώντας την από τονειρό της, την ρώτησε:

—Μπήκε ποτέ άλλος άντρας στη ζωή σου ύστερα από το θάνατο του πρώτου σου συζύγου;

—Μάλιστα, ένας, άποκρίθηκε, ένφ κυττούσε προσεκτικά το μελαχροινό πρόσωπο του Ζάν.

Το διαμμένο και πικρό χαμόγελο με το οποίο της άπάντησε την έξφινε. Άνασκήκωσε το κεφάλι της από τον άγκώνα του και του είπε:

—Μά έχει περάσει, πολυς καιρός από τότε και δεν είχαμε γνωρισθ η ακόμα, Ζάν.

Αυό δρομάδες αργότερα, στο μικρό διαμερισμάκι της

Μαργαρίτας, ένφ παίζανε σάκι, ο Ζάν χούφτασε μέσα στο χέρι του το χέρι της Μαργαρίτας που κρατούσε έναν από τους πεσούς σάκιου.

—Βλέπω πως είσαι πάντα έρωτευμένη μ' αυτόν τον τρελό, Μαργαρίτα.

Ο τόνος του ήταν χαριτωμένος, η έκφρασή του σταθερή και προσποιημένα άφελής.

—Άγαπημένε μου, δεν τον άγάπησα ποτέ. Δεν μιλάς σοβαρά; Δεν είνε έτσι;

—Πρέπει να τον έχ ης αγαπήσει, άπάντησε ο Ζάν με φωνή που πλήγωσε τη Μαργαρίτα. Άλλοιώς δεν θά τον θυμόσουνα.

—Μά, Ζάν. Δεν καταλαβαίνεις; Ήταν κάτι χωρίς σημασία, ένα άσημαντο επεισόδιο για το οποίο ντρέπομαι σήμερα. Θά προτιμούσα να μη μάς άπασχολή.

—Το καταλαβαίνω πολύ καλά αυτό, είπε ο Ζάν.

Από κείνη τη στιγμή, η Μαργαρίτα άρχισε να καταλαβαίν η πώς ο Ζάν δεν ήταν άπολύτως εύτυχης όπως αυτή. Ή στάσις του δεν είχε αλλάξει καθόλου και το ένδιαφέρον του γι' αυτήν δεν είχε έλαττωθ η. Της τηλεφώνουσε όπως πάντα κάθε άπόγευμα από το γραφείο του, και τέσσερες βραδυές την έδωμάδα τις άφείρωνε σ' αυτήν. Μα ο ίδιος ήταν άλλαχμένος.

—Επινε π.χ. περισσότερο. Το ύφος του ήταν κουρασμένο και δεν γελούσε πια όπως πρώτα.

Άλλά μονάχα ένα βράδυ, στο σπίτι της κοινής τους φίλης, της Άννας, μόρεσε να καταλάβ η η Μαργαρίτα αληθινά, πόσο βαθιά ήταν η δυστυχία του Ζάν. Καθισμένη στην βεράντα, άκουγε γελώντας τα ανέκδοτα που διηγείτο ο Άγτώνιο. Αλλά όταν είδε κάτω από το τόξο της πόρτας τον Ζάν που την παρακολουθούσε επίμονα.

Κατάλαβε τότε πώς η ζήλεια του δεν ήταν από τις ζή-

λεις εκείνες που μπορούσαν να ικανοποιήσουν με την ύπερηφάνεια που αισθάνεται ο σημερινός κατακτητής άπέναντι του αντίπαλου που έξισούσε. Ήταν η ζήλεια μιας νοσηρής, κρυφής ζηλοτυπίας, που τον έλυωνε και τον έκανε να νοιώθ η τον εαυτό του ταπεινωμένο.

—Άς φύγουμε από δω, του ψύδρισε η Μαργαρίτα, πλησιάζοντας τον. Πλήττω.

—Μά όχι, Μαργαρίτα. Έγώ βλέπω πολύ καλά πώς είσαι εύχαριστημένη εδώ πέρα.

—Όχι, είμαι εύχαριστημένη μονάχα σαν βρίσκωμαι μαζί σου, Ζάν, σαν είμαστε οι δυο μας μονάχοι.

Στο αυτοκίνητο, ένφ τρέχανε σ' ένα δρόμο πλάι σ' ένα ποτάμι, η Μαργαρίτα κυττάοντας τα μακρινά φώτα, έγειρε το κεφάλι της στον ώμο του Ζάν.

—Τίποτα δεν λογαριάζω στον κόσμο, όσο την άγάπη μας, άγαπημένε μου...

—Τίποτα; ρώτησε ο Ζάν και σχεδόν μέσως πρόσθεσε: Μά πές μου... Αύτός ηταν σήμερα στής Άννας;

Η Μαργαρίτα κράτησε την άναπνοή της. Δεν μπορούσε να του π η: «Στο τραπέζι συζητούσα με τον παλιό μου, τον Ζωρζ Μπιλάνσο για το τέγγις, όπως άκουσες. Μονάχα για το τέγγις. Πώς καταλαβεις ότι θυμηθήκαμε εκείνο το σύντομο μακρινό παρελθόν;» Άλλά η Μαργαρίτα έννοιωσε πώς ο Ζάν δεν θά μπορούσε να την καταλάβ η. Θά ήταν καλύτερα να μη τον πληγώη περισσότερο.

—Όχι, άπάντησε, κοκκίζοντας, γι' αυτό το πρώτο ψέμμα. Όχι, άγαπημένε μου. Αύτός δεν ηταν.

Ο Ζάν κάφωσε για λίγες στιγμές τα μάτια του στον φωτισμένο δρόμο. Ύστερα συνέχισε:

—Θά ήσουν εύχαριστημένη αν τον έβλεπες;

—Ω, Ζάν! Τον διέκοψε η Μαργαρίτα. Πρέπει να με πιστέψ ης άπόλυτα. Ο άνθρας αυτός δεν είναι τίποτα για μένα, τίποτα. Τίποτα δεν λογαριάζω στον κόσμο. Ίσο την άγάπη μας. Ούτε κι' εσύ πρέπει να σκέφτεσαι διαφορετικά.

—Τον θυμάσαι καμμιά φορά, Μαργαρίτα;

—Όχι, άπάντησε αυτή, ποτέ.

Πέρασε το χέρι της στο χέρι του Ζάν. (Τά λόγια, σκέφθηκε πώς δεν φτάνουν για να την θεραπεύσουν. Ίσως αν να την έβρισκωμαι άδιάμορεσ η να βρίσκωμαι ακόμα κοντά του, ίσως κατορθώσε επίμονα.

Κατάλαβε τότε πώς η ζήλεια του δεν ήταν από τις ζή-

στοσύνη στον έρωτά του. —Δεν είναι δυνατόν, τον ρώτησε γλυκά, να παντρευτούμε στο τέλος του μηνός; Αντί να περιμένουμε το Σεπτέμβριο; Τί θάλεγες γι' αυτό, Ζάν;

—Άν είσαι αληθινά άποφασισμένη να με ύποφέρεις... ύπήρξε η άπάντησή.

Την άλλη μέρα η Μαργαρίτα έκανε στον Ζάν μίαν εύχαριστη έκπληξη. Πήγε και τον περίμενε μπροστά στο γραφείο του την ώρα του γεύματος.

—Είλω να πιστέψ η, του είπε χαμογελώντας, ότι οι συμφωνίες που γίνονται στο φώς του φεγγαριού δεν σβήνουν.

—Τό έλπίζω! Άργότερα, ένφ καθόταν άπέναντί της στο ρεστοράν, ο Ζάν ρώτησε:

—Τον ξαναείδες ποτέ, Μαργαρίτα;

—Όχι, βέβαια, άγαπημένε. Τον συνόδευσε τέλος ως το γραφείο του. Καθώς χώριζαν ο Ζάν ρώτησε:

—Πού θά π ης τώρα, Μαργαρίτα;

—Κατ' εύθειαν στο σπίτι, Ζάν.

Μισή ώρα αργότερα της τηλεφώνησε. Δεν την είχε πιστέψει. Η Μαργαρίτα βρήκε την στιγμή κατάλληλη για να τον βοηθήσ η να την ξαναπαρή.

—Είμαι εύτυχης που με κάλεσε, του είπε. Θά μπορούσε να με καλής κάθε ώρα που θά έχ ης καιρό. Θά μ' εύρισκες σχεδόν πάντα. Κι' αν συμβ η να βγω καμμιά φορά έξω, θ' άφήνω παραγγελία που είμαι για να μόρης να με βρίσκ ης.

Ο Ζάν την ξαναπήρε το άλλο πρωί στις ένδεκα. Η φωνή του ηταν ταραγμένη.

—Με στέλνουν σε περιοδεία για τέσσερες μέρες, για μία σπουδαία άποστολή.

—Θέλεις να με πάρ ης μαζί σου, Ζάν; παρακάλεσε η Μαργαρίτα. Όνειρευόμουν πάντα να κάμω μία μακρινή εκδρομή μαζί σου. Δεν θά μπορούσα να...

—Όχι, όχι, της άπάντησε άργά. Έγώ άνάγκη να μείνω μόνος, Μαργαρίτα.

—Θά μού τηλεφωνής κάθε μέρα, άγαπημένε μου;

—Κάθε βράδυ στις όχτώ, είπε ο Ζάν.

Και τώρα, ένφ περίμενε το πρώτο ύπεραστικό η Μαργαρίτα σκεφτόταν πώς ο Ζάν θά έπέστρεφε πιο ήρμεος.

—Θά χροιάστηκε άρκετά δύσκολη, φυλλοίστηκε, για ν' άπομακρυνθ η από κοντά μου, στέψη. Θ' άποκτούσε έμπισ-

ΓΙΑ ΔΟΥΣ ΠΙΣΤΕΥΟΥΝ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ 6η - 12η ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 6 Σεπτεμβρίου.— Λαμπρό πρωινό, εξ αιτίας των καλών επιδράσεων. Η τύχη θα ευνοήσει τους τολμηρούς και τους ριψοκινδύνους. Τα πρόσωπα με τις μεγάλες ιδέες θα βρουν την ευκαιρία να ακουστούν. Το απόγευμα μη διεκδικήσετε περιουσιακά ζητήματα, μη συναναστρέψετε γέροντες, δικαστικούς, κληρικούς και μη ασχολείσθε με έμπορικες υποθέσεις.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 7 Σεπτεμβρίου.— Φυλαχθήτε το πρωί από την όρμητικότητά, τα ατυχήματα και τις φιλονεικίες. Ύστερα από τις 12 οι χίροι και τα άμετανόητα γεροντοπαλλήκαρα θα έχουν μεγάλη τύχη. Θα ευνοηθούν τα ήλικιωμένα πρόσωπα. Οι προσπαθειές θα στεφθούν από επιτυχία. Ο Έρωτας και η φιλία θριαμβεύουν, ακόμα και για τους ασχημομούρηδες, που αποβλέπουν στο γάμο. Καλές συναντήσεις και καλά σχέδια.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 8 Σεπτεμβρίου.— Ήμέρα εξαιρετικά τυχερή για τους γεννηθέντες σήμερα. Ευχάριστες ειδήσεις και ευνοίες από μεγάλα πρόσωπα. Το απόγευμα φυλαχθήτε από τις συγκρούσεις, τις οικογενειακές μικροφιλονεικίες και τις έρωτικές διενέξεις. Μην κερδοσκοπήτε και μη ζητάτε ευνοίες από την τύχη.

ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 Σεπτεμβρίου.— Να μιλά μερά όπου χρειάζεται φρόνησις για όλα. Μην

πιστεύετε άδυσανιστα όσα σας αναφέρουν. Μην αρχίζετε κανένα σημαντικό πράγμα, καμιά ιατρική θεραπεία. Αποφύγετε κάθε χειρουργική επέμβαση.

ΤΡΙΤΗ, 10 Σεπτεμβρίου.— Η ημέρα εξακολουθεί ακόμμη νεφελώδης έως τις 19.12 (7 και 12). Αργά το βράδυ θα ευνοηθούν οι θαρραλέες επιχειρηγίες, οι σχέσεις με ήλικιωμένα πρόσωπα, όχι όμως και οι κτηματικές αγοραπωλησίες.

ΤΕΤΑΡΤΗ, 11 Σεπτεμβρίου.— Πρωινό εξαίρετο για κερδοσκοπικές επιχειρήσεις, προστασίες και νομικές υποθέσεις. Τυχρό για όσους έχουν ισχυρή θέληση. Βράδυ θαυμάσιο για συγγράμματα, ταξίδια, έφευρσεις και ανακαλύψεις, καθώς και για κοσμικές συγκεντρώσεις.

ΠΕΜΠΤΗ, 12 Σεπτεμβρίου.— Ήμέρα ευνοϊκή μόνο για τους σπουδαστές και τους μουσικιστές. Η Αφροδίτη βρίσκεται σε αντίθεση με την Σελήνη. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα επιδράσεις στην αρμονία των σχέσεων. Μην συνάψετε φιλικές σχέσεις. Διατηρήστε την οικογενειακή σας γαλήνη, υπομένοντας τις κακογλωσσίες των πεθερικών, την ευαισθησία της νύφης σας και την νευρικότητα του αρραβωνιαστικού ή της αρραβωνιαστικής σας. Προσολή στα σφάλματα και στα άνω φεγγάδια.

σας στο μέλλον να ταν δυσκολότερο.

— Απάντησε μου Μαργαρίτα; Μπορώ να ανέβω; Είμαι μόνη; συνέχισε ο Ζάν.
— Ω Ζάν, απάντησε η Μαργαρίτα με γλυκύτητα, ω Ζάν...

Η Μαργαρίτα προσπάθησε να συγκεντρώσει όλες τις δυνάμεις. Έπρεπε να τον πληγώσει τώρα για να τον θραυπώσει για πάντα. Να τον πληγώσει με ένα φριχτό ψέμα.

— Δεν μπορείς να ανέβεις, απάντησε τέλος αργά. Δεν είμαι μόνη...

— Μαργαρίτα;... Μαργαρίτα...

Η φωνή του Ζάν ακούστηκε σαν ένα ξέσπασμα. Έπειτα αδυνατίσσε, έσβησε. Και σε λίγο ακούστηκε ο ξηρός κρότος του τηλεφώνου που έκλεισε και ακολούθησε σιωπή.

Η Μαργαρίτα έκρυψε στα χέρια το πρόσωπό της και αναλύθηκε σε λυγμούς...

ΜΑΡΣΕΛ ΚΩΚΛΑΙΡ

ΟΙ διακοπές του
κ. Σχολαστικού

Έκδρομικά (α')

Ηγαπητοί μοι μαθηταί,

Διακων γάρ ελευθέρως
'Ως ολον τε δὴ βέλτιον διεξελθεῖν τὸ θέρος.
'Εδέχθη θείαν πρόσκλησιν ἐκπάλου δεσποσύνης
'Ινα ἐκδράμω μετ' αὐτῆς καὶ ἄλλων τε πολλῶν
Εἰς ἐκδρομὴν μαγευτικὴν, ἐνθα μετ' εὐφροσύνης
Μέσφ πενκόνων σιγηλῶν,
'Ολβίως δὲ φαγοπωτῶν ἔμελλον ὀργίσασθαι....
'Ασμένως ἀπεφάσισα ταύτην τὴν ἐκδρομὴν
Καὶ γὰρ προοιωνίζοντο αἱ περιστάσεις πάσαι
'Ηδεῖαν καλοπέρασιν, αὐτόχρομα θερμὴν!...
'Ηγέρθη οὖν λίαν πρωΐ, κάτωχος ἐκ τῆς πείνης
Καὶ τῇ παρέα μεταβάς, εὐρέθη ἐξ ἀπίνης
Μέσφ θηλέων πονηρῶν, ἐν πλήρει συστολῇ
'Ενδεδυμένων — ὡς εἰκός — ἐκδρομικῇ στολῇ...

Ἐσπερον γὰρ σκιὰ πλὴρ καφετεδικίων
'Εγὼ δὲ, ὁφραίνόμενος πλεθρῶν... μεζεδικίων
Νευρατικῶς, ταλαίπωρος, πτωχός, δεδιφασμένος
'Ανοίξας τὰ σκακίδια προέτεινα ἀσμένως
Πλὴν οὖτως αὐταί, πάραυτα, ἐδήλωσαν ἔμοι
Πᾶς ταῦτα πάντα ἐσθίονται μόνον ἐν ἐκδρομῇ...

Τοιοῦτον πληροφορηθεὶς, μὴ καὶ μόνῃ λέξει
'Αναστὼλὴν ἐπέβαλον τῇ ἐμευτοῦ ὁρέξει
Καὶ παρατῆκα βέλτιστοι, ὡς ἄλλως ἦν εἰκός
Τῆς ἐκδρομῆς ἡδέα μεθα, πλὴν... ἀποστολικῶς!...
Πεζή!... Πεζή ἐθαίνομεν εἰς ἀγνυῖας καὶ δρόμους
'Εγὼ δὲ τὸ σκακίδια κρεμύμενα εἰς ὧμους
Μαρτυρικῶς ἠτένιζον, ἐν σώφρονι σιγῇ
'Ενῶ ὑπὸ τοῖς πόδας μου, ἔτρεμε ὅλη ἡ γῆ!...

Ὁ κ. Σχολαστικός

Σκέψεις για
τὸν ἔρωτα

Ἡ πρώτη ἐρωτικὴ συναντήσις εἶναι σὰν τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἀνοιξέως. Κανείς δὲν θέλει νὰ σκεφθῇ τὸν χειμῶνα ποὺ θάρη.

Ὁ ἔρως ἔχει συχνά ἕνα ἀκατάστατο δρομολόγιο ὅπως πολλὰ τραῖνα : πότε ἔρχεται νωρίς, πότε μὲ καθυστέρηση καὶ ποτὲ δὲν ἔρχεται τὴν ὥρα ποὺ τὸν περιμένει κανείς...

Ἡ κωμῶδια τοῦ ἔρωτος ποὺ παίζει κανείς στοὺς ἄλλους, περιλαμβάνεται πάντοτε στὴν κωμῶδια ποὺ παίζει στὸν ἑαυτό του.

Υπάρχουν τόσες ἀπομιμήσεις τοῦ ἔρωτος ποὺ ὅταν συναντᾷ κανείς τὸν μόνον ἀληθινὸ, τὸν μόνον αὐθεντικὸ, τὸν παίρνει ἐπίσης γιὰ ψεύτικο.

Ένα μυθιστόρημα γεμάτο πόνο

Τὰ προηγούμενα

Ο μπάμπας Ἀγγελότος, ἕνας γέρος χωρικός ἀπὸ τὸ Σαῖν-Μπενουά, ἔχει υἱοθετήσει κατὰ σύστασιν τοῦ συμβολαιογράφου Σαβαρὸ ἕνα κοριτσάκι δύο ἐτῶν μελαχροινὸ καὶ πολλὸ ὁμορφό, τὴν Κλοτίλδη. Γιὰ τὸ κοριτσάκι αὐτὸ ὁ συμβολαιογράφος δὲν τοῦ λέγει τίποτε ἄλλο παρὰ μόνον ὅτι εἶναι ἀπὸ πλούσια οἰκογένεια καὶ ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ θὰ πάρῃ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μὴ ἀρκετὰ σημαντικῆς περιουσίας.

Οἱ Ἀγγελοῦ περιποιῶνται τὴν Κλοτίλδη σὰν κόρη τους, τὴν σπουδάζουν καὶ παρακολουθοῦν μὲ στοργὴ τὴν ἀνάπτυξή της.

Τὰ χρόνια περνοῦν. Ἡ Κλοτίλδη εἶναι τώρα δέκα ἐπὶ ἑπτὰ καὶ ἀρχίζει νὰ σκέπτεται στὰ σοβαρά. Τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ τὴν ἀπασχολῆσε μόλις ἐνοίωσε τὸν κόσμὸ ἦταν ἡ καταγωγή της. Ἦξερε ὅτι δὲν ἦταν παιδί τῶν δύο αὐτῶν γέροντων χωρικῶν καὶ ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθῃ ποῖα ἦταν καὶ πῶς βρέθηκε στὸ Σαῖν-Μπενουά.

Πρωτὰ τὸν Σαβαρὸ γιὸς, ποὺ ἔχει διαδεχθῇ στὸ συμβολαιογραφεῖο τὴν πατέρα του, ἀλλ' αὐτὸς τῆς δηλώνει ὅτι ἔχει υποχρέωση τιμῆς νὰ μὴ αναρωσῇ σὲ κανένα τὸ μυστικὸ τῆς γεννήσεώς της καὶ παρακαλεῖ τὴν νέα νὰ μὴ τὸν ξαναρωτήσῃ. Ἡ Κλοτίλδη τοῦ τὸ ὑποσχέθηκε ἀλλὰ στὸ βάθος τῆς καρδίας της ἡ πληγὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ ὀρίσταιται αἰμόφυρτη, ἀλγεινῶς.

Μιὰ μέρα ὁ Σαβαρὸ ἔγραψε στὴν κυρία Ἀγγελότου:

2ον

Π 2Σ περνᾷ ἡ κόρη σας; Μήπως εἶναι λυπημένη, μελαγχολικὴ, μήπως κλαίει κρυφά;

Καὶ ἡ Ἀγγελόταινα ἀπάντησε : «Ποτὲ ἡ Κλοτίλδη δὲν ἦταν περισσότερο χαρούμενη, περισσότερο εὐχαριστημένη».

Ὅταν τέλειωσαν οἱ διακοπές, ἡ Κλοτίλδη ξαναγύρισε στὸ Παρίσι καὶ εἶπε νὰ ἀκόμῃ ἕνα χρόνον στὴν παντοῦ.

Ἐίχε τελειώσει πᾶς τὴν σπουδὴς της καὶ μιὰ μέρα ποὺ πῆγε στὸ γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου, ἦταν ἐκεῖ καὶ κάποιος φίλος καὶ συμμαθητῆς τοῦ Σαβαρὸ, ὁ Δανιὴλ ντ' Ὀτφόρ, γιὸς κάποιου πολὺ πλουσίου ἀριστοκράτου. Ὁ πατέρας τοῦ Δανιὴλ, ὁ Ζάν-Ζοζέφ ντ' Ὀτφόρ, ἦταν

ασταγγελεὺς τοῦ Ἀρείου Πάγου τῆς Ὁρλεάνης, δικαστικὸς ἀνεκτός καὶ αὐστηρὸς.

Ὁ Δανιὴλ, ποὺ ἦταν τότε εἰκοσιπέντε ἐτῶν, εἶχε πάθει ὑπερκόπωση ἐξ αἰτίας τῶν σπουδῶν του. Καὶ προτοῦ ἀναλάβῃ, ὅπως καὶ οἱ πρόγονοί του, ὑπηρεσία στὸν δικαστικὸ κλάδο ὁ πατέρας του τοῦ εἶπε :

— Πήγαινε, κάνε ἕνα ταξίδι νὰ ξεκουρασθῇς.

Ἦταν ἕνας νέος ψηλὸς, κάπως ὠχρὸς, μὲ μάτια γαλανά κουρασμένα καὶ ἐκφραση σοβαρῇ. Τὸ σύνολό του ἐπρόδιδε, θὰ εἶπε κανείς, τὸν μέλλοντα δικαστικὸ. Καὶ ὅμως τὰ γλυκά του μάτια, καὶ τὸ συμπαθητικὸ του χαμόγελο, μετρίαζαν κάπως τὴν σοβαρότητά του. Εἶχε μαλλιά κατὰμυρα, μακρὰ.

Ὁ συμβολαιογράφος ἐσύστησε τὸν Δανιὴλ στὴν Κλοτίλδη. Οἱ δύο νέοι ἀντήλαξαν μερικὲς λέξεις. Κατόπιν ἡ κυρία Σαβαρὸ προσκάλεσε τὴν Κλοτίλδη ποὺ ἦθελε κατὰ τὴν ψῆ.

Ὅταν ἡ νέα ἔφυγε, ὁ Δανιὴλ ἔμεινε συλλογιμένος.

— Τί σκέπτεσαι; τὸν ρώτησε ὁ κ. Σαβαρὸ.

— Σκέπτομαι τὴν χαριτωμένη δεσποινίδα ποὺ μοῦ σύστησες, χωρὶς νὰ μοῦ πῆς τὸ ἐπώνυμό της. Δὲν μοῦ εἶπες ποτὲ λέξη γι' αὐτήν, ἐνῶ φαίνεται ὅτι εἶναι πολλὸ γνωστὴ σου.

— Εἶναι κηδεμονευομένη μου... εἶπε ὁ συμβολαιογράφος. Ὅσο γιὰ τὸ ἐπώνυμό της, δὲν θὰ μπόρεσω νὰ σ' εὐχαριστήσω γιατί δὲν ἔχει ἄλλο ἐκτὸς ἀπ' αὐτὸ ποὺ σοῦ εἶπα.

— Εἶναι νόθος;
— Δὲν ξέρω.
— Ὅστε ἔχεις μυστικά ἀπὸ μένα;
— Ναί... Εἶμαι συμβολαιογράφος...

Καὶ ὁ συμβολαιογράφος φυλάττει πάντα τὰ μυστικά ποὺ τοῦ ἐμπιστεύονται, ὅπως ὁ παπᾶς καὶ ὁ γιατρός.

— Καὶ ποῖς τὴν μεγάλωσε;
— Μιὰ οἰκογένεια χωρικῶν.
— Καὶ οἱ χωρικοὶ μπόρεσαν νὰ τῆς δώσουν αὐτὴ τὴν ἀνατροφή, νὰ τὴν κάνουν τόσο χαριτωμένη;

— Ἡ Κλοτίλδη εἶναι πολλὸ πλούσια. Ἐχει προικὰ τρεῖς ἑκατομμύρια εἰς μετρητὰ.

— Διάβολε...

— Τέλος πάντων, δὲν ἀλλάζουμε κουβέντα; ἔκαμε ὁ Σαβαρὸ στενωχωρημένος.

— Ἀς μιλήσωμε τότε γιὰ μένα, γιὰ τὸ ταξίδι μου.

Εἶπαν λίγες λέξεις.

Ἡ σκέψις ὅμως τοῦ Δανιὴλ ταξίδευε ἄλλου.

— Θὰ μείνῃ κατὰ τὸ σπίτι σου ἡ δε-

ΥΠΟ
ΙΟΥΛΙΟΥ
ΜΑΡΥ

σποινὴς Κλοτίλδης;
— Ὁχι. Φεύγει αὐτοῦ.
— Καὶ ποῦ πηγαίνει;
— Αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει.

ρεϊ.
— Μὰ καὶ αὐτὸ εἶναι μυστικό; Γιατὶ δὲν μοῦ ἀπαντᾷς;

Ὁ συμβολαιογράφος αἰσθάνθηκε ξαφνικά κάποια παράξενη ἀνησυχία.

— Ἐπιστρέφει στοὺς θεοὺς γονεῖς της, εἶπε.

— Πῶς τοὺς λένε; Τί μυστικισμὸς εἶναι αὐτός;

— Ἀγγελοῦς... Ἡ περιέργειά σου δὲν ἔχει ὅρια.

— Καὶ κατοικοῦν στὰ περίχωρα τοῦ Παρισιού;

— Ναί, στὰ περίχωρα.

— Ποῦ ἀκριβῶς;

— Στὸ Σαῖν Μπενουά, στὸ Αἰν.

— Καὶ τὸ λὲς αὐτὸ περίχωρα τοῦ Παρισιού;

— Τώρα πληροφορηθήκαμε... Εἶσαι εὐχαριστημένος;

— Πληροφορηθήκαμε, ἀλλὰ δὲν εἶμαι εὐχαριστημένος. Ἐκεῖνο ποὺ ἔχω νὰ σοῦ πῶ εἶναι ὅτι ἡ προστατευομένη σου εἶνε ἐξαιρετικὰ ὠραία. Ἀκούς; εἶπε ὁ Δανιὴλ καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεψε.

Ὁ συμβολαιογράφος ἔαρωσε τὰ φρύδια του καὶ πιάνοντας τὰ χέρια τοῦ φίλου του εἶπε :

— Ἀκούσε Δανιὴλ!... Δὲν εἶμαι μόνον φίλος σου, εἶμαι καὶ συμβολαιογράφος τῆς οἰκογενείας σου. Δὲν πιστεύω ν' ἀμφισβάλῃς γιὰ τὴν ἀγάπη ποὺ ἔχω γιὰ σένα.

— Οὐτε καὶ σὺ γιὰ τὴ δική μου.

— Λοιπόν, ἐν ὀνόματι τῆς ἀμοιβαίας αὐτῆς ἀγάπης, ποὺ μᾶς συνδέει ἀδελφικὰ, θὰ σοῦ ζητήσω νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς κατὰ...

— Τί πρᾶγμα; Δὲν καταλαβαίνω.

— Κάτι περισσότερο ! Δὲν πρόκειται νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς... ἀλλὰ νὰ μοῦ δοκιμάσῃς!

— Μὰ ἐσὺ, φίλε μου, μὲ τὰ λόγια σου καταντάς σωστὴ Σφιγξ.

— Ὁρκίσου!...

— Ἀν πρόκειται γιὰ τὴν δεσποινίδα Κλοτίλδη, μπορῶ νὰ σοῦ πῶ ὅτι δὲν συνηντήσα στὴ ζωὴ μου πιδ αξιοπρεπευτο πλάσμα. Ἐχει μιὰ παράξενη ἐξωτική ὁμορφιά ἀσυμψύστη. Καὶ μάτια τόσο γλυκά... τόσο γλυκά...

— Εἶναι πολλὸ περισσότερο ὠραία, περισσότερο ἀξιοπρεπὴ ἀπ' ὅσο φαντάζεσαι, καὶ ὅμως ὅλῳ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇς ὅτι δὲν θὰ σκεφθῇς πᾶς οὔτε τὴν ὁμορφιά της, οὔτε τὴ γοητεία της, οὔτε τὰ ὀφθαλμολογικά της;

— Γιατί;

γιὰ νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχὴ τέσσερες μέρες.

Τὴν ἄλλη μέρα χτύπησε πάλι τὸ τηλέφωνο :

— Ἐσὺ εἶσαι Ζάν; Τί κάνεις;

— Εἶμαι πολλὸ καλά, ἀπάντησε ἀμέσως ἐκεῖνος. Δὲν ἔφυγα. Δὲν εἶχα τὸ κουράγιο νὰ φύγω, Μαργαρίτα. Εἶμαι στὸ φαρμακεῖο, κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι σου. Μπορῶ ν' ἀνέβω; Πές μου. Εἶσαι μόνη;

Ὅστε ὁ Ζάν τῆς εἶπε στή σει παγίδα; Εἶχε φαντασθῇ νὰ τὴν συλλάβῃ μ' ἕναν ἄλλο; Εἶχε ἐλπίζει νὰ πετύχῃ ἕνα τέτοιο τρικινὸ θρίαμβο;

Καὶ ἡ Μαργαρίτα θεοαιώθη. ἐκείνη τὴν στιγμὴ πῶς ὁ Ζάν δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ εὐτυχίσῃ μαζὶ της. Τίποτα δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸν πείσῃ γιὰ τὴν πίστη της. Ὁ φόβος μὴ πως τὴν χάσῃ θὰ τάραιξεν πάντα τὸν ἔρωτά τους καὶ θὰ ἦταν μάταια κάθε ἐλπίδα συνεννόησας. Ἐπὶ χρόνια αἱ χρόνια ἴσως θὰ τῆς ὑπέστανε στερεότυπα ἄρωτα καὶ :

«Ποῦ ἔσους, Μαργαρίτα;»

«Ἀργήσας, γιατί;» «Τί σκέπτεσαι;» «Γιατὶ μιλοῦσάτε;»

Καλύτερα λοιπὸν νὰ ἔβαζε ἕνα τέλος ἀπὸ τώρα. Γιατὶ ἔ-

— Θα μου υποσχέθηκες χωρίς να με ρωτάς. Δεν μπορώ να σου απαντήσω.

— Ο Δανιήλ έδισταξε. Τα λόγια του συμβολαιογράφου έστήσαν την περιέργειά του. Ποιό μυστήριο λοιπόν περιέβαλλε αυτό το κορίτσι;

— Σε παρακαλώ, φίλε μου, είπε ο Σαβαρόδ έκτεντικά.

— Ο Δανιήλ για να κρύψει την λύπη του, που έδλεπε να σβύνει ένα ωραίο όνειρο, ίσως είχε γεννηθεί, είπε χαμογελάοντας:

— Έστω, αφού το απαιτείς!...

Έπειτα από λίγα λεπτά ο Δανιήλ ντ' Ωτφόρ έφανευε από το συμβολαιογραφείο γραφείο και την άλλη μέρα έπαιρνε το τραίνο για την Ιταλία. Άλλα το περυσινό, που κρατεί στα χέρια του την μοίρα των ανθρώπινων πραγμάτων, με μία του κίνηση άντεξε τις προφυλάξεις του συμβολαιογράφου. Με το ίδιο τραίνο κρεγγε και ο Άγγελότος με την Κλοτίλδη.

Μία ολόκληρη μέρα ταξίδευαν στο ίδιο ταξίδι. Δεν ήταν αυτό άρκετό για να απαρηθύν;

Και να γιατί στην κάμαρα του ολόλευκου σπιτιού, στην όχθη του Ρήνου, ή Κλοτίλδη τραγουδούσε σιγανά τραγούδια ρωσικά, γεμάτα ποίηση, ένα χρόνο μετά την πρώτη συνάντησή της με τον Δανιήλ. Ία γιατί ήταν τόσο χαρούμενη και δεν ησυχάσε πιά για το παρελθόν και το παρόν της γεννήσεώς της. Στον ανυπόφορο οδρανό ένα άστρι φεγγόλουσε!...

Συλλογιζόταν τον Δανιήλ και μολονότι εν είχε μεσολαβήσει καμιά έξηγήσεις εταξύ τους, το προαίσθημά της δεν την πατούσε:

— Με αγαπά; είμαι βεβαία! Τόν περιμένω! Θα ξαναγυρίσει!...

Και δεν γελιόταν, την αγαπούσε και ά ξαναγύριζε.

— Ο Δανιήλ, μόλις τελείωσε το ταξίδι ου στην Ιταλία, επέστρεψε μέσω Έλβετίας στη Γαλλία και ένα βράδυ έφθασε το Σαιν Μπενουά.

Κοντά στο σπίτι των Άγγελότων ύηχε ένα ευπρόσωπο ξενοδοχείο και ο έος έγκατεστάθη σ' ένα δωμάτιο.

Την άλλη ήμέρα ή Κλοτίλδη τόν είδε πò τον λαχανόκηπο όπου έκανε τόν πελάτò της, μέσα στον ήλιο, με φόρεμα νοιχτόχρωμο και πλατύ ψάθινο καέλλο.

— Όταν τόν άνεγνώρισε, τὰ μελαχροινά ης μάγουλα έγιναν κατακόκκινα. Έφανε ο γέρι της στην καρδιά της, ή οποία έαλλε από τη συγκίνηση μ' ένα άόριστο αμόγελο που έδειχνε την άθωα της χαρά. Μήπως δεν τó είχε μαντεύσει ότι την γατούσε και οά ξαναγύριζε;

Βλέπονταν κάθε μέρα και ή αγάπη τους νθισε, όπως τα ρέδα κάτω από τόν άριξιάτικο ήλιο. Μία μέρα της είπε:

— Σ' αγαπώ!

— Εκείνη τού έδωσε τὰ χέρια και κυτώντας τον με είλικρίνεια βαθεία στα άτια τού είπε:

— Κι' εγώ σ' αγαπώ. Και σέ συλλογίζομαι από τη στιγμή που σέ είδα στο γραφείο τού κυρίου Σαβαρόδ.

— Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— Θα είναι ή μόνη μου ευτυχία!...

Οι Άγγελότοι κατάλαβαν τις προθέσεις τού νέου και είδοποίησαν τόν συμβολαιογράφο.

Αυτός χωρίς να χάση καιρό έτρεξε στο

Σαιν Μπενουά. — Ο μάργριτα Άγγελότος τού έδειξε τó ξενοδοχείο.

— Εκεί μένει, θα τόν βρήτε άσφαλώς, είπε.

— Ο Δανιήλ ήταν πράγματι στην κάμαρά του και έγραφε ένα γράμμα στον πατέρα του. Τού ίστορούσε τó ωραίο έρωτικό του ρομάντο.

— Όταν οι δυο φίλοι βρέθηκαν άντιμέτωποι, αισθάνθηκαν για μία στιγμή την ίδια άνεξήγηση άδημονία.

— Ο Σαβαρόδ ήταν τόσο θλιμμένος, τόσο σοβαρός, τόσο χλωμός! Η έκφρασίς του έκαμε στον Δανιήλ βαθεία έντύπωση.

Τού έτεινε τó χέρι.

— Ο συμβολαιογράφος τó έσφιξε στα δικά του:

— Τι μου υποσχέθηκες Δανιήλ;

— Είναι αλήθεια πώς... τó λησμόνησα. Η μάλλον, για να είμαι ειλικρινής, δεν έλησμόνησα την ύπόσχεσή μου...

Και με συγκίνηση που είχε ξεχειλίσει στην καρδιά του είπε:

— Τι θέλεις να κάνω; Την αγαπώ!

— Αυτό είναι μεγάλο δυστύχημα!

— Σ' έρωτώ: γιατί; Θα ήταν δυστύχημα αν δεν μ' αγαπούσε, αλλά εκείνη με αγαπά... Είναι όμορφη, είναι γλυκιά και τρυφερή...

— Έχει ξεχωριστή άντροφή. Αυτά όλα τὰ ξέρεις.

— Ναί αλλά...

— Ξέρω τι θέλεις να μου πής. Για την περιουσία της, δεν είν' έτσι; Για την περιουσία της της οποίας άσφαλώς δεν μπορείς να μου πής την προέλευση και για την οποία θα με κακολογήσης αν την άποδεχθώ; Αυτό μ' ή στενοχωρή. Παρακαλώ. Αυτό δεν είναι μεγάλη θυσία ούτε για κείνη ούτε για μένα, αφού είμαι πλούσιος και αφού θα βρω κοντά μου την πολυτέλεια που της αξίζει.

— Ο συμβολαιογράφος κουνούσε άνήσυχά τó κεφάλι του.

— Είναι μεγάλο δυστύχημα!

— Μά έξηγήσου λοιπόν!

— Έγραψες τού πατέρα σου;

— Να τó γράμμα μου, θα τó στείλω άπόψε.

— Και νομίζεις ότι ο πατέρας σου θα δεχθί έναν τέτοιο γάμο;

— Ίσως να μου κάνει παρατηρήσεις... Ίσως και να μου άρνηθί!...

— Στην περίπτωση αυτή ύποθέτω ότι δεν θα θελήσης να τόν παρακούσης.

— Ελπίζω να μην άναγκασθώ να φθάσω ως εκεί.

— Βλέπω ότι πήρες την άπόφασή σου.

— Την αγαπώ!

— Αυτό θα πη ότι είναι πολύ άργά για να λογικευθής; Και εγώ σου λέγω, Δανιήλ, να μ' ή πάρης γυναίκα σου αυτό τó κορίτσι. Παρά τὰ προτερήματά της, την όμορφιά της, την γοητεία της, μην της δώσης τó όνομα τών ντ' Ωτφόρ, που είναι ένα όνομα επί αιώνας τώρα διακεκριμένο. Άκουσε εκείνους που ξέρουν.

— Έχε έμπιστοσύνη σε μένα που σ' αγαπώ σαν άδελφός.

— Την αγαπώ!...

— Ο Σαβαρόδ έσπυψε τó κεφάλι άποθαρημένος. — Ο Δανιήλ επάνελαβε:

— Τό μυστικό που κρατείς και που τόσο σέ τρομάζει για μένα, θίγει την τιμή τού κοριτσιού αυτού;

— Όχι βέβαια. Ποτέ κορίτσι δεν ή ανώτερο και ήθιμότεο άπ' αυτό.

— Άξίζει ν' αγαπηθί; Άξίζει να γίνης γυναίκα σου;

— Άξίζει ν' αγαπηθί; Άξίζει να γίνης γυναίκα σου;

— Άξίζει ν' αγαπηθί; Άξίζει να γίνης γυναίκα σου;

— Ναί.

— Πιστεύεις ότι ή αγάπη της θα κάνει ευτυχισμένο τόν άνθρωπο που θα εκλέξη;

— Είμαι άπολύτως βέβαιος.

— Και με συμβουλεύεις να μ' ή την παντρευθώ;

— Σε ίκετεύω.

— Άκόμα και όταν πρόκειται να γίνω δυστυχής σ' όλη μου τη ζωή;

— Ναί.

— Ξέρεις ότι ή ύγεια μου είναι κλονισμένη, ότι δεν είναι έντελώς καλά, και ότι μία μεγάλη συγκίνηση μπορούσε να με σκοτώσει. Οι γιατροί με προειδοποίησαν. Με συμβουλεύεις λοιπόν να μ' ή την παντρευθώ, άκόμη και αν πρόκειται μία τέτοια άπογοήτευση να μου στοιχίση την ζωή;

— Ο Σαβαρόδ με λύπη βαθεία, αλλά και με μία παράξενη έπιμονή, άπήντησε:

— Άκόμα κι' αν πρόκειται να σου στοιχίση τη ζωή!...

— Ο Δανιήλ κάθισε μπροστά στο γραφείο κι' άκούμπησε τó κεφάλι μέσα στα δυο του χέρια. Ήταν νέος και θερμάιμος. Όλα τὰ νεανικά του χρόνια τὰ πέρασε σπουδάζοντας. Άγαπούσε με τη θερμότητα τού πρώτου έρωτος.

Σκέφθηκε ώρα πολλή. — Ο Σαβαρόδ δεν τολμούσε να διακόψη τούς συλλογισμούς του. Έφ' όσον έδισταξε, δεν ήταν τάχα αυτό ή άρχή της νίκης;

— Τι συλλογίζεσαι; τόν ρώτησε τέλος ο συμβολαιογράφος με φωνή σιγανή.

— Ο Δανιήλ τινάχθηκε.

— Σκέπτομαι, αγαπητέ μου, ότι ένα μονάχα πράγμα μπορούσε να μ' έμποδίση να παντρευθώ και ν' αγαπώ αυτό τó κορίτσι.

— Ένα μόνο;

— Ίσως να έχω μαντέψει τó μυστικό σου.

— Ο Σαβαρόδ σήκωσε τó κεφάλι με ύφος άμφίβολο.

— Λέγε.

— Άγνοώ τó παρελθόν τού πατέρα μου, τόν αγαπώ και τόν σέβομαι. Μπορώ να πώ και πώς τόν φοβούμαι. Ποτέ, όμως, στην παιδική μου ήλικία, δεν με τιμώρησε άδικα. Ο πατέρας μου είναι ή προσωποποίηση της εθιμότητας. Μπορώ να πώ άκόμη πώς ο πατέρας μου παρ' όλη την φαινομενική ασυμμετρία του, μ' αγαπά.

Την αγάπη του αυτή την θεωρεί ως άδυναμία, και την κρύβει με προσοχή. Άρκετς φορές μπόρεσα να μαντεύσω την αγάπη του. Για όλα αυτά αγαπώ έξαιρετικά τόν πατέρα μου. Και δεν μπορώ ποτέ να φαντασθώ ότι έπαυσε να είναι εύθις και τίμιος. Τό μόνο πράγμα που μπορούσε να μ' έμποδίση ν' αγαπώ την Κλοτίλδη, θα ήταν τó να μάθω ότι δεν θα έχω άργότερα τó δικαίωμα να αγαπώ τόν πατέρα μου. Θα ήταν να μάθω ότι ή μοναδική αγάπη που μου επιτρέπεται είναι ή άδελφική... Άιάντησέ μου αγαπημένο μου φίλε... Μήπως ή Κλοτίλδη είναι νόθος κόρη τού πατέρα μου; Η μάλλον...

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

— Η μάλλον — αυτό που θα πώ είνε μία βλαστήμια κι' άς με συγχωρήση ή φτώχη και άγία μητέρα μου, αλλά με ύποχεώνεις εσύ να τó πώ — ή μάλλον ήθιως είναι νόθος κόρη... της μητέρας μου

— Εδίστασε. Η φωνή του έτρεμε. Χαμήλωσε τὰ μάτια. Κι' αυτό που είπε κατόπιν τó δέκωσε ένας λυγμός.

... και ο πατέρας μου άγνοεί τó έγκλημα της αυτό;

— Δανιήλ! Αυτό που λες είνε βλαστήμια, όπως είπες... Μην προχωρήσεις!

— Ο Δανιήλ σκούπησε τὰ δακρυκόμενα μάτια του και είπε κατόπιν με όρμή:

— Καί όμως, πρέπει να μου απαντήσεις!... Λέγε!...

— Η Κλοτίλδη είναι μία ξένη για σένα... Μπορείς να την αγαπάς...

— Μου τó δοκίμασε;

— Ναί.

— Τότε θα γίνης γυναίκα μου!

— Αυτή είναι ή άπόφασή σου;

— Ναί.

— Σου δίνω καιρό ως αύριο τó πρωί να σκεφθής.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα θα πάω να είδοποιήσω τόν πατέρα σου.

— Λοιπόν, έλα αύριο τó πρωί. Θα έχω

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

της αυτή να ήταν συνέπεια κληρονομικότητας, έφ' όσον ολόκληρες γενεές τών ντ' Ωτφόρ ύπήρξαν άσχημοι. δικασταί. Και σ' αυτόν, όπως φαίνεται, σταματούσε ή κληρονομικότητα αυτή, γιατί ο γιός του, ο Δανιήλ, ήταν χαρακτήρας τρυφερός, ήπιος, άγαθός. Θα έλεγε κανείς ότι ο πολιτισμός τών τελευταίων τριάντα χρόνων ήθελε να χαράξη μία όρθοετική γραμμή μεταξύ τών δύο εποχών.

— Ο Ζαν-Ζοζέφ χαμογέλασε όταν είδε να μπαίνει ο Σαβαρόδ.

— Τι έκπληξες, κύριε συμβολαιογράφε! Πέσατε στην Όρλάνη σαν μύομα χωρίς καμιά προειδοποίηση. Μήπως μου φέρετε καμιά άσχημη είδηση;

Είχε αλλάξει άμέσως ύφος, όταν είδε την σοβαρή έκφραση τού καμπούρη.

— Πραγματικά άσχημη, είπε.

— Χάσατε κανένα μεγάλο ποσό; Πότε; Πώς;

— Δεν πρόκειται για χρηματικές ζημιές.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

— Δανιήλ, αυτό που λες είναι βλαστήμια.

πούσε ο Ζαν-Ζοζέφ είπε με ύπονοχη φωνή:

— Μήπως... πέθανε;

— Κάθε άλλο!... Είναι πολύ καλά! Έσπευσε να τόν καθησυχάση ο συμβολαιογράφος.

— Η έκφρασις τού εισα

Ο Βάγγος συζητεί...

Περί άσημάντου άφορμής!...

Ο Βάγγος, όπως πάντοτε, μέσα στο συνοικιακό καφεεντάκι του, έδινε τη βραδινή του διάλεξη.

— Τό όποϊον, άρχισε να λέει ο Βάγγος, ό Ρωμηός κάνει τά πάντα ένεκα ή άσημαντη άφορμή.

Πώς; Διαβάσετε στις έφημερίδες «Περί άσημαντης άφορμής» συνεπλάκησαν ό τάδες και ό δεινάς... Περί άσημαντη άφορμή παίζει ό κόσμος καρκελιές, παίζει μπιστολιές, μαχαιριές...

— Μα έτσι, στα καλά καθούμενα Βάγγος;

— Έτσι λένε τά έντυπα κύριος και έτσι διαβάζουμε. Τό όποϊον όμως δεν ξέρει ό κοσμάκης τί γίνεται. Περί άσημαντη άφορμή έμένα με γράφανε ένατό βολές οι έφημερίδες, τό όποϊον μου κάνανε τά μούτρα κρέας!... Μα σέ περικαλώ κύριε! Όταν ό Φόντας με στραβοκιντάξει και τού πώ μιá κουδέντα και φάμε τά μoustáκια μας, είναι άσημαντη άφορμή; Πώς;

— Έ! μα δεν είναι και τόσο σπουδαίο να σέ στραβοκιντάξει ό άνθρωπος.

— Πώς δεν είναι; Γιατί δηλαδή; Τι είμαι εγώ, θέμα να με κυτάξει; Τό γαϊτανάκι περνάει... Τηράτε τον; Ρίχ' τά μάτια σου άλλοι, κύριος. Τι είμαι εγώ;

— Δίκαιο έχεις Βάγγος, αλλά...

— Δεν έχει αλλά... Με στραβοκιντάξεις, κι εγώ, θα σου ζητήσω τό λόγο. Δεν μου τόν δίνεις; Θα σου πώ μιá κουδέντα... θα μου πής δυό, θα σου πώ τρεις μέχρι πού...

— Θα φάτε τά μoustáκια σας...

— Μπράβο! Τό λοιπόν, θα πάω στις έφημερίδες και θα πώ να σταματήση αυτή ή μηχανή.

— Ποιά μηχανή, Βάγγος;

— Η άσημαντη άφορμή, δίδει δεν είναι άσημαντη. Είναι πολύ σημαντική, τό όποϊον όταν θα γράφουν οι έφημερίδες περί καννιά, θα γράφουν «Ένεκα σημαντική άφορμή...».

— Δεν έχεις... έδικο...

— Όχι, πές μου πώς έχω...

— Τι θα γίνει;

— Θα φάμε τά μoustáκια μας.

— Πολλά μoustáκια τρώς, Βάγγος...

— Έ;

— Λέω...

— Ματαπέστο...

— Δεν είσαι καλά, Βάγγος... να θυμάσης ξαφνικά περί άσημαντης άφορμής και να... φάμε τά μoustáκια μας!

— Με κοροϊδεύεις δηλαδή;

— Όχι... λέω!

— Α!... έλεος πώς με κοροϊδεύεις.

Και ό Βάγγος φρονίμως ποιών, έφυγε από τό καφεεντάκι, άφού έθεώρησε την διάλεξη ότι έληξε...

ΕΝΑΣ ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

και κανέναν πελάτη δεν είχε φανή άκόμη.

«Κοντά στ' άλλα, σκεφτόταν, ήταν και γρουσουζιά! Έκείνη θα έφαγε ένφ' εγώ είμαι νηστικός! Αυτό δεν είναι σωστό. Έπί τέλους μεταχειρίσθηκε τό αυτοκίνητό μου, κι' άφού είναι πλουσία άς πληρώση! Η δουλειά είναι δουλειά! Θα πάω στο ξενοδοχείο της να ζητήσω να με πληρώσουν. Γιατί όχι; Έγώ χρειάζομαι λεπτά κι' εκείνη είναι πλουσία. Γενναίος δώρος με τίς πλούσιες θα γίνει τώρα; Στο ξενοδοχείο πού κάθεται με γνωρίζουν και θα με πληρώσουν. Θα προσθέσουν τό ποσόν αυτό στον λογαριασμό της. Τι τό απλούστερο;»

Τό βράδυ, όταν ή Ζινέττα έπέστρεψε από τόν περίπατό της, της άνήγγειλαν ό τι είχαν πληρώσει τόν σωφέρ «της» και συνεπώς είχαν άφαιρέσει τό ποσόν αυτό από τά χρήματα πού τούς είχε άφήσει. Η Ζινέττα έμεινε κατάπληκτη. Τι να πη όμως; Είχε δίκιο ό άνθρωπος. Άφού την φανταζόταν πλουσία! Και τώρα θα έπρεπε να φύγη μιá μέρα ένωρίτερα άπ' τό ξενοδοχείο άφού τό ποσόν αυτό πού είχε πληρώσει για την περίφημη αυτοκίνητάδα είχε έλαττώσει σημαντικά την περιουσία της. Και δεν ήταν μόνον αυτό τό κακό. Είχε συγχρόνως μιá άκαθόριστη συναίσθηση ότι είχε διώξει μόνη της μιá εύτυχία πού της προσφερόταν τόσο άυθόρμητα.

ΜΑΡΣΕΛ ΩΚΛΕΡ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΤΗΣ ΜΥΙΓΑΣ

Τό παιχνίδι αυτό ήταν τό αγαπημένο παιχνίδι των Φλωρεντινών. Οι δύο παίκτες καθόταν ό ένας άπέναντι τού άλλου στο ίδιο τραπέζι κι' ό καθένας άπ' αυτούς είχε έμπρός του ένα άσημένιο νόμισμα τό όποϊον εκύτταζε χωρίς να κάμνη καμμιá κίνηση και χωρίς να μιλά. Τι έπεριμεναν; Μιá μυίγα, την μυίγα πού θα καθόταν επάνω στο νόμισμα τού ενός. Αυτή θα άπεσάνιζε ποιος παίκτης θα κέρδιζε. Παρ' όλη δέ την σιωπή και την άκίνησία τού παιχιδιού, είχε κι' αυτό την τέχνη του. Έπρεπε να βρή ό παίκτης τόν τρόπο να τραβήξει την μυίγα, π.χ. με μιάν άπλή επάλειψη μελιού επάνω στο νόμισμα πού τού παιχιδιού. Η επάλειψη όμως αυτή έπρεπε να γίνει με τέχνη, για να μή την αντίληφθ ή άλλος παίκτης.

Τό παιχνίδι αυτό παίζεται ακόμα επί των ημερών μας μεταξύ των κατοίκων της Σομαλίας. Κάποιος περιηγητής άφηγείται πώς μέσα στην άγορά της μικρής πόλεως της Μέρκας είδε 8—10 ίθαγενείς καθιστούς χάμω σ' ένα ημικύκλιο να έχουν έμπρός τους ό καθένας άπό ένα άσπρό φτερωμένο μέση στην άμμο. Τό άσπρό αυτό άντεπροσώπευε τόν στόχο; κι' όλοι οι παίκτες κάθονταν άκίνητοι και σιωπηλοί, περιμένοντας την μυίγα πού θα καθόταν επάνω σ' ένα άπό τ' άσπρά, προσοδρίζοντας κατ' αυτόν τόν τρόπο τόν νικητή πού θα δεικνυότο άμέσως να πάρη όλα τ' άσπρά των αντίπαλων του.

Σημειωματάριός μου

Ένοικιαστήρια!...

MAN! Όραίο λιμανή δρεσμένο έκανα, ύναικες να βλέπω, νεγκλιζέ!...

Ιστέ, λιντόμο πασιμένο ένόμουνα, ισκέφι άμά κεφάλι ντικό μου ένότανε, ισπίτι δρεσμένο καινούριο λιντοιασμένο να ικάνω... Άνφέν, ένα έννοικιαστήριο ιδλέπω, ντουλικό έμένα άνοιμένο έκανε:

— Ένοικιασμένο να είναι κουζούμ; — Ένοικιασμένο ένεται; έφέντημ', λέει ντουλικό έμένα να! — Να ιδλέπω κουζούμ; — Άφεριμ!...

Μπασμένο μέσα έκανα, ιστέ λιντομάτιος λιντομάτιος βλέπω ένόμουνα, άμά άνοιμένο ένα πόρτα ικάνω άμάν!... Άμάν!...

Ιπόρτα άνοιμένο, λιντομάτιος λιντομάτιος ένότανε άμά μέσα λιντομάτιος, ένα ύναικα κολυπημένο ένότανε... Άμάν!

— Παρντόν!... Ιλέω ιστέ Ιπόρτα κλεισμένο ικάνω!...

Όραίο πιράμα ένότανε! Όραίο! Τσόνγκιουζέ, μαπαζέλ κολυπημένο ένότανε ιστέ-ιδόμνο, σέτ-ά-ντιρ τσιτσίντι ένότανε!...

Άρεσμένο έμένα αυτό ένότανε, άμά ισόστημα έκανα, όπου τζάνουν έννοικιαστήριο ιδλέπω, κουντούνη ιχτυπάω...

Ένα άλλο μέρα, όντός Άριστοτέλη σοκάκι έννοικιαστήριο ιδλέπω.

Χτυπημένο κουντούνη ικάνω, ντουλικό έμένα άνοίει...

— Ένοικιασμένο να ένεται; — Ένοικιασμένο έφέντημ!...

Μέσα λιπαίνω, άμά πρώτο Ιπόρτα άνοίω, ένα ύναικιο φωνή τρομαμένο ένεται:

— Ποιος είναι;

— Ιντομάτιο ιδλέπω, άπαντημένο ικάνω λιντομάτιο.

Άμάν!... Ένα ύναικα, κερβάτι ξαπλωμένο ένότανε, άμά νυχτικό φορεμένο έκανε, σεμίζ-ντέ-νούντ σέτ-ά-ντιρ μι-σούμνο, έλ κομανσάι ά κριέ!...

— Φοβισμένο να μή ένεται, είπα εγώ, λιντομάτιος μεμπλέ κυταμένο ικάνω...

— Βουαλί μοισιού, έμένα έλεε. Έγκώ τά λιντοίχνω...

Σηκωμένο άπό κερβάτι ένότανε, άμά νυχτικό άνοιμένο έκανε ιστιθήη μάμαρο άμάν... όραίο πιράμα ιφαινότανε.

— Άχ!... Άμάν!...

— Άναστεναμένο μοισιού ικάνεις;

— Άναστεναμένο μαντάμ...

— Ένοικιασμένο τά ικάνεις;

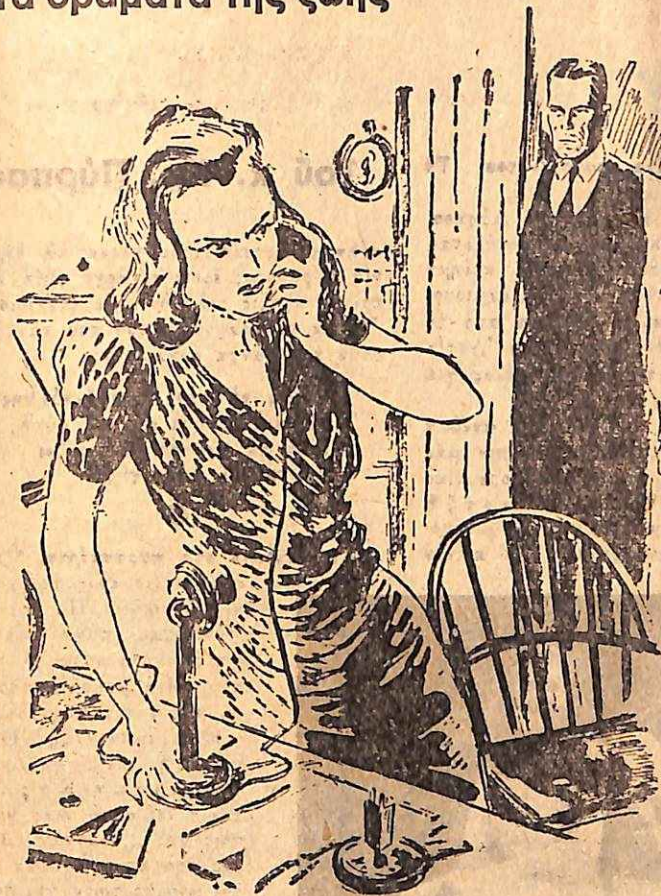
— Ένοικιασμένο μαντάμ, άμά γιόκι ισπίτι ισκέτος, άμά μαζί με μαντάμ...

Άμάν!... Τι ήτελε να ιλέω τέτοιου κουδέντα;

Άντροπο άντρας τρεάμενο άπό άλλο λιντομάτιος έρχομένο ένότανε, ιστέ ισπαμένο κεφάλι έμένα έκανε!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΙΕΤ

Τά δράματα τής ζωής

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ

ΜΟΛΙΣ κατέθηκε από τό τραίνο ό Ζώρς Λανσόν τράβηξε κατά τό σπίτι του. Στόν δρόμο, όμως, σταμάτησε μπροστά σ' ένα σπίτι, πάρα πολύ γνωστό του. Στο σπίτι αυτό κατοικούσε ό Φρανσίσ Μορτιέ, ό πιδ στενός και αγαπημένος του φίλος, πού ήταν επίσης και συνεταίρος στις έπιχειρήσεις του.

Κοντοστάθηκε λίγο στο κατώφλι για να προσέξη αν άπείχε μέσα φώς. Μέσα άπό τις γρίλιες τού παραθύρου της κρεβατοκάμαρας φαινόταν μιá φωτεινή γραμμή πού έδειχνε πώς κάποιος ήταν μέσα. Ό Λανσόν πίεςε τό κουμπι, κάτω άπό τό όποϊον ήταν γραμμένο τό όνομα Μορτιέ.

Πέταξε τό στή φωτιά!

Σχεδόν άμέσως άνοίξε ή πόρτα μ' ένα μικρό έλατήριο πού τό τράβηξαν άπό τό κεφαλόκαλο και άπό τό επάνω μέρος της σκάλας άκούστηκε μιá φωνή:

— Ποιος είναι;

— Έγώ είμαι, είπε ό Λανσόν και άρχισε ν' άνεβαίνει.

— Τι συμβαίνει; Έλα έπάνω.

— Νά, έρχομαι να σέ δώ, έκτός αν σέ άνησυχώ. Μήπως έχεις σντροφιά;

— Όχι, διάβαζα κάτι και κόντευε να με πάρη ό ύπνος. Έλα. Πότε γύρισες; — Άκριβώς τώρα. Μπόρεσα και τελείωσα πρώτος τη δουλειά μου και κέρδισα μιάν όλόκληρη ήμέρα.

— Γιατί τόση διασύνη να γυρίσης; Φαίνεται κουρασμένος.

— Πραγματικά.

— Θέλεις να πής τίποτε; Κανένα ούσιον;

— Όχι, εύχαριστώ. Ήρθα για να σου ζητήσω μιá συμβουλή, είπε και έβγαλε άπό την τσέπη του ένα γραμμα. Τό έλαβα σήμερα και μου έκανε άμέσως μεγάλη έντύπωση.

— Ανώνυμο, έ; είπε ό άνδρας με την πυτζάμα ένφ διάβαζε ριγώντας τό γραμμα.

Δεν πρέπει να παίρνεις στα σοβαρά αυτές τις άηδίες.

— Όχι... Αλλά... πώς να σου τό πώ... Έστ' τι θα έκανες σέ μιá τέτοια περίπτωση;

— Θα τό πετούσα στη φωτιά. Νά τι θα έκανα. Η Λυδία είναι όμορφο κορίτσι, κάποιος θα σέ ζηλεύη και θα θέλ'η να σέ φέρη σέ άμηχανία.

— Λες να είναι μονάχα αυτό;

— Άπολόγως. Δεν φαντάζομαι να έχεις μιλήσει στην Λυδία γι' αυτή την ιστορία...

Είναι τόσο εδαίσθητη... Τό ξέρεις...

— Δεν βρήκα άκόμη τόν καιρό για να τό κάνω. Σε είπα ότι μόλις γύρισα και ήρθα κατ' εύθειαν εδώ, γιατί σκέφθηκα πώς έστ' είσαι πιό κραταιός άπό μένα σέ τέτοια ζητήματα. Σ' υναναστρέφεται τόσες όμορφες γυναίκες και τόσες δεσποινίδες... Οάχης μπλεχτή τόσες φορές σέ παρόμοιες υποθέσεις.

— Την συμβουλή μου σού την έδωσα. Κάψε αυτό τό παληόχατο και πήγαινε να κοιμηθής ήσυχος.

— Σ' εύχαριστώ. Μπορώ να πάω στο μπάνιο μιá στιγμή; Τά χέρια μου είναι τόσο ψεσμένα... Τό ταξίδι βλέπεις...

— Φαίνεται. Η πρώτη πόρτα δεξιά άπό τό διάδρομο.

Η άσοχημη έκπληξις

Ό Ζώρς Λανσόν προχώρησε στην διεύθυνση πού τού άπέδειξε ό φίλος του, άνοίξε μιάν άσπρη πορτοάνα και μπήκε στο δωμάτιο της τουαλέτας, ένφ ό φίλος του ξαναγύρισε στην τραπέζια, κάθησε στην πολυθρόνα του και άπλωσε τό χέρι του στη μπουτίλια τού λικέρ.

Την ίδια στιγμή ό φίλος του Λανσόν, κλεισμένος στο κομψό δωμάτιο τού λουτρού σήκωσε τά μανίκια του και πήγε ν' άνοίξη την βρύση τού νερού.

Στό μεταξύ έστρεψε τριγύρω, άφηρημένος, τά μάτια του. Για μιá στιγμή τό βλέμμα του έπεσε πάνω σ' ένα πράγμα, άφηρημένο στη γωνιά ενός μικρού κρεβατοκάμαρας.

Ήταν ένα μικρό χρυσό δαχτυλίδι, ιδιότροπο, σκαλισμένο σέ τσιγγάνικο στυλ, μ' ένα χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι. Ό Λανσόν να χοντρό όπάλι.

μενα. Μπράβο Ζώρς! Τό ξέρεις πόσο τάχω χαμένα όταν είμαι μονάχη...

— Μήπως είδες καθόλου τόν φίλο μας τόν Μορτιέ κατ' την άπουσία μου;

— Όχι, καθόλου... Θέλεις να φάς τίποτα, Ζώρς; Φαίνεται τόσο πεινασμένος...

Χαμογέλασαν και οι δυό. Ύστερα ό Ζώρς είπε με σόληπι άδιαφορία:

— Κάποιος μου έγραψε ένα γραμμα. Φαντάζεσαι τι γραμμα μπορεί να είναι;

— Τι είδους γραμμα;

— Ό! Ξέρεις, ένα άπό αυτά τά γραμμата πού είναι γαμάτα δηλητήριο και δεν έχουν ύπογραφή... «Τά μάτια σου άνοιχτά... Πρόσχε τη Λυδία σου...».

Αυτά γράφει περί σου.

— Α! Ένα άνώνυμο γραμμα; Ένα συκοφαντικό γραμμα έναντίον μου... Δός μου τό να τό δώ!

— Δεν τό έχω πιά. Τό έκαψα. Δεν άξιζε τό κόπο. Έλα εδώ Λυδία...

Α! Αλήθεια... Στο ταξίδι κοντά μου, συνήνησα κάποιον πού ήθελε να μου πούληση ένα δαχτυλίδι με χοντρό όπάλι, μιá σκέφτηκε πώς σού είχα χαρίσει ένα τέτοιο. Τό έχεις ακόμα, δεν είναι έτσι;

— Βέβαια και τό έχω.

— Γιατί δεν τό φοράς; Τό φορούσες πάντα. Είναι τόσο όμορφο με κείνο τό τσιγγάνικο σκαλισμα, δεν είν' έτσι;...

— Μα... Δεν τό φορώ πάντα... Θα τό έχω άφήσει εκεί... στην κρεβατοκάμαρα.

— Πήγαινε να δής.

— Μα γιατί τώρα άμέσως;

— Όέλω να δεβαιωθώ αν είναι σ' εκείνο πού μου προσέφερε ν' αγοράσω ή αν είναι μικρότερο.

Η γυναίκα σηκώθηκε κάκονεφα, σκουτάφοντας εδώ κι' εκεί και πήγε στο δωμάτιο της όπου άρχισε να ψάχνη στην άρχή με πλήξη και ύφος άδιάφορο, ύστερα διαρκώς με περισσότρο άνήσυχο και πυρετώδη τρόπο.

«Άνοιξε διάφορα ντουλάκια, μετάνιωσε διάφορα αντίκειμενα, έψαξε σέ όλες τις γωνιές... Τίποτα!... Τίποτα!...

— Δεν τό βρήκα! Θα ψάξω άκόμωτε με περισσότρο ήσυχία... Θα τό έχω άφήσει κάπου εδώ τριγύρω.

— Μήπως τό έχεις άφήσει σέ κανένα νικητή;... Κάνε καμμιá βόλτα πάνω-κάτω στο σπίτι. Ίσως να τό βρής στο μπάνιο. Θυμάσαι;... Αλλά

(Συνέχεια στην σελίδα 43)

Πώς διασκεδάζουν οι 'Αθηναίοι

Μιά βραδυά στην «ΜΑΝΔΡΑ»

ΖΟΥΡ-ΣΙΚ απόψε. Κι' η «Μανδρά» του 'Αττίκ είναι γεμάτη από τον κόσμο της: ήθοιοι, δημοσιογράφοι, λόγιοι... Κέφι πολύ. Και στην σκηνή και στην πλατεία δηλαδή—συνεργάζονται, στενά.

Ας παρακολουθήσουμε λοιπόν την παράσταση:

Το ριντώ ανοίγει κι' εμφανίζεται η περίφημη σχεδόν γυναικεία δρχήστρα. Τό «σχεδόν» είναι απαραίτητο, γιατί σ' αυτήν λαβαίνει μέρος κι' ένας άνδρας: ο υαέστρος κ. Πρωτοπόπος. Παίζει ένα κομμάτι. Τό κοινόν χειροκροτεί.

Κι' εμφανίζεται τότε ο γνωστός και συμπαθέστατος ποιητής μας κ. 'Ορέστης Λάσχος, αντικαθιστών τον 'Αττίκ, ο οποίος κατά την συνήθειά του, χοροπόρσε κι' απόψε λιγίκι. Τό κοινόν τον υποδέχεται με χειροκροτήματα και... χαζούρα! Δεν πρέπει όμως να παρεξηγήστε την λέξη «χαζούρα» ποτέ στην «Μάνδρα». Γίνεται με την καλή έννοια της λέξεως.

—Λάσχο, παραγγιλέ μου καφέ! φωνάζει ένας θεατής, θαυμαστής του κ. Λάσκου.

Ο ποιητής από σκηνής δίδει την σχετική εντολή στο γκαρσόνι, ενώ συγχρόνως παρουσιάζει, το πρώτο ξεπεταρούδι της εφετεινής Μάνδρας: την μικροσκοπική ντιζέ δίδα Νταλίας. Πρόκειται περί μίας συμπαθητικής ανακαλύψεως. Παρουσιάζει κατόπιν μια πολύ καλή νέα χορεύτρια, την δίδα 'Ιλν, α, σερωσικό χορό.

Τό κοινόν διαμαρτύρεται. Ζητά τον 'Αττίκ. Ο Λάσχος προσβάλλεται και θυμώνει. Τού περνά όμως ο θυμός άμέσως, και παρουσιάζει τώρα ένα από τα ωραιότερα και πραγματικώς καλύτερα φωνητικά μας ντουέττα. Πρόκειται περί των δίδων Π. και Ν. των οποίων την άξια ανέκαλυψε ο 'Αττίκ σε μία τουρνέ του στον Βόλο, και τις προσέλαβε πρωταγωνίστριές του κι' αυτές. Τό κοινό, τις υποδέχεται θερμά και τα δροσερά αυτά κορίτσια αρχίζουν τό τραγούδι τους:

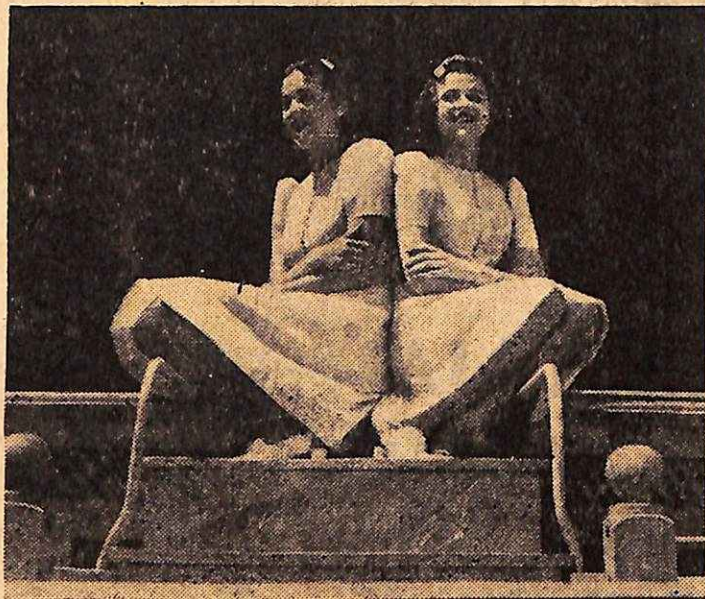
«Ας κάνουμε μαζί λοιπόν παρέα
Αφού ο ένας πιά τον άλλον ποθεΐ
Προτού νά ξερθεί ή ώρα ή μοιραία
κι' ή ευκαιρία αυτή νάχη χαρή...»

Εν τώ μεταξύ καταφάνει ο 'Αττίκ. Τό κοινόν τον υποδέχεται ένθουσιωδώς... Ο 'Αττίκ εύχαριστεί. Τόν πειράζει ο κ. Μενεστρέλ. Ο 'Αττίκ θυμώνει έλαφρώς, αλλά έπειτα κάθεται, στο πιάνο και συνοδεύει είν μία εκ των δύο,

την δίδα Π., ο' ένα τραγούδι του. Τό κοινόν χειροκροτεί και τούς δύο.

Σε λίγο έρχεται ή σειρά του Λάσκου. Απαγγέλλει. Ο κόσμος ένθουσιάζεται. Μά ο καθένας φωνάζει και τό ποίημα της προτιμήσεώς του, κι' έτσι δημιουργείται ντόρος τρομερός. Έπειτα από τό τρίτο ποίημα, εμφανίζεται και ο 'Αττίκ μ' ένα τεφτέρι. Παίρνει τις ρίμες για τό καθημερινό δστιχο.

Και τό γνωστό 'Αττίκ δ πνεύμα δροσίζει την άτμόσφαιρα. Κατόπιν μάς παρουσιάζει, ένα ωραιότατο χορευτικό ντουέττο, την δίδα Νίχη Δεμερτζή και τον κ.Κ. Αλμπέρτη, σε μιά χορευτική τους δημιουργία. Τό κοινόν

Οι δύο χαριτωμένες Βολιωτοπούλες αδελφές «Π. και Ν.» (Πίτσα και Νίτσα) τό νέον εύρημα του 'Αττίκ.

χειροκροτεί πάλι ένθουσιωδώς. Μά σέ λίγο, τά χειροκροτήματά του τά πολλά, τά χειμαρρώδη μπορώ νά πώ, τά χαρίζει στην συμπαθεστάτη βασίλισσα των δίσκων Δανάη. Τό θέατρο σείεται από τά χειροκροτήματα. Ο πάντα θελούδινος άκομπανιατέρ 'Αττίκ την συνοδεύει στα τραγούδια του πού μέ τόση τέχνη και τόση ψυχή λέει ή Δανάη μας.

Μετά την εξαιρετική αυτή ντιζέ μας, εμφανίζεται ο περίφημος μίμος και μόνιμος πιά καλλιτέχνης της «Μάνδρας» Ζαζάς σε μιά νέα του μιμική δημιουργία. Εμφανίζεται ως... πριμαντόνα και τραγουδά μιά πολύ επιτυχημένη παρωδιά επάνω στην «Βασίλισσα της Τζάρδαρ». Τό κοινόν τον αποθεώνει και τον υποχρεώνει νά εμφανίζεται 6 και 7 φορές στις μιμήσεις διαφόρων άρτιστών. Μετά από τον Ζαζά, ο 'Αττίκ μάς παρουσιάζει, ένα από τά πιο πολιτισμένα νούμερά του: Τό χορευτικό ζευγάρι Λιλή Λύς — Α.π. Γαβριηλίδη.

Τού κ. Χρ. Πύρπασου

στην τελευταία τους χορευτική δημιουργία «Γρήγορος έρωσ σέ άργό φόξ». Και ή πρώτη πράξις τελειώνει με τον ίδιον τον 'Αττίκ τά τραγούδια του πού πάντα άρέσουν και πάντα συγκινούν:

«Πώς νά μήν είσαι ξενόχτης
Μέ μιά βραδυά σαν κι' αυτή;
Πού τό φεγγάρι σκορπίζει
Έρωτα στο κάθε τί...»

Ανεβάζουμε στα παρασκήνια. Ο Λάσχος κλεισμένος στο καμαρίνι, των δίδων Π. και Ν. άγωνίζεται πάνω από ένα χαρτί, γράφοντας τό δστιχό του. Μιά μολυβιά στο χάρτι, μιά ματιά στην δίδα Π. για νά έμπνευστή. Ο 'Αττίκ μιλά με την μικρούλα δίδα Δέσπη Κάρλη και της δίνει συμβουλές για κάποιο της...φουστάνι! Ο Ζαζάς στο καμαρίνι του ντόνεται άνδρας τώρα για τό νούμερό του με την Δέσπη. Τό κουδούνι μάς κατεβάζει στην πλατεία.

Τό πρόγραμμα έπαναλαμβάνεται με τον εξαντρίχ χορό «Ανεπιθύμητες σταλαγματιές» της Λιλή Λύς και του Γαβριηλίδη, πού χορεύουν μέ... όμπρέλλες (!) και συνεχίζεται με ένα ωραίο σολάκι, της Δέσπης Κάρλη πού τόσον άρέσει. Έπακολουθεί τραγούδι της νέας τραγουδίστριας δεσποινίδος 'Ιρμας 'Ελμα, χορός της 'Ινας, νούμερο Ζαζά-Δέσπη Κάρλη, και τέλος εμφανίζονται τρεις...άλεξιπτωτιστά πού με την κιθάρα τους σημειώνουν πολύ σουζέ. Πρόκειται περί του ωραίου φωνητικού τριό Καρρώ πού υπερaréσει. Τό κοινόν όμως μυρίζεται και εξαιρετικούς καλλιτέχνες μεταξύ του, στην πλατεία. Όπως π.χ. την δίδα Ντίμη Σκιαδά, μιά από τις καλύτερες Έλληνίδες ντιζέ πού ανέκαλυψε ο 'Αττίκ στο παρελθόν. Την παρακαλεί, λοιπόν, νά τραγουδήση. Εκείνη δεν πείθεται. Αλλά εύτυχώς πού υπάρχει ο κ. Νικολαΐδης, ο πασίγνωστος Στέφανος τύπου, καταχειροκροτηθείς.

Τό πρόγραμμα τελειώνει με τό διάδισμα του δστιχού του κ. Λάσκου, και του υποφαινόμενου από την πλατεία, με την άνάγνωση των «απαράπινων» και με τό τραγούδι «Πώς νά μήν είσαι ξενόχτης» από όλο τον θίασο.

ΧΡ. ΠΥΡΠΑΣΟΣ

Τά έρωτήματα της «ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

-Ποιό ήταν τό ΠΡΩΤΟ σας ΑΙΣΘΗΜΑ;

ΠΡΩΤΗ άγάπη... Ποιός δέχ θυμάται τον πρώτο έρωτα πού τον έκανε νά σκουπίση κρυφά μερικά δάκρυα, νά πνίξη βαθείς άναστεναγμούς και νά ζητά την απομόνωση για νά όνειρευθή τό αγαπημένο του πρόσωπο; Όλοι οι ποιηταί, όλοι οι συγγραφείς και μουσικοί, εξόμνησαν στα άθάνατα άριστουργήματά τους την πρώτη τους άγάπη. Τί κι' αν αυτή είναι ή Μιμή του Μυρζέ, ή Σεβερίνη του Ζολά, ή Τιτίκα του Ούγκώ, ή Σοφία του Ντοστογιέφσκυ, ή κάποια Μαίρη, κάποια Καϊρούλα, πού μένει στην μνήμη μας έτσι έπως την πρωτογνωρίσαμε, με την κοντή μαθητική ποδιά; Και πού θα παραμείνη πάντοτε

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ

Δημοσιογράφος, δικηγόρος, τ. ύπουργός

Ιθάνατη στην άνάμνησή μας για νά μάς ρέρνη την γλυκειά μελαγχολία, τις νοσταλγίες στη θύμησή της;

Αΐζει ίσως νά παραθέσουμε μερικές περικοπές από τά διάφορα έργα των μεγάλων συγγραφέων, νά δούμε πώς πρωτογνώρισαν ο Μχεΐνος την Έκείνη του, και ποιά συναισθήματα πλημμύριζαν τούς ήρωες των άθανάτων μυθιστορημάτων στο αντίκρυσμα της πρώτης άγάπης των.

Ας δούμε λοιπόν στους «Αθλίους» τό πρώτο έρωτικό σκίρτημα του Μαρίου. Δόλου δέ άπίθανον νά περιγράψω σ' αυτό τό μεγάλο συγγραφέα κάποιον δικό του έρωτα:

«...Ο Μάριος είχε άνοίξει όλη την ψυχή του στην φύση και δεν σκεπτότανε τίποτε άλλο, μα ζούσε μονάχα κι' άνέπνεε. Η έρσας κοντά άπ' εκείνο τον πάγκο, ή κόρη σήκωσε τά μάτια της, τά βλέμματά των συναντήθηκαν. Στο βλέμμα εκείνο δεν υπήρχε τίποτα, και υπήρχε τό πέν. Κάποια παρόξενη άσπραή...»

Ο Ζολά πάλι, θέλει πού θαελλωδη γνωριμία. Ο Ζάκ πρωτοβλέπει εκείνην

Απαντούν σήμερα

ΟΙ Κ. Κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΩΠ και
ΝΙΚ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

σάν σέ ύναιρο, μέσα σ' ένα φρένο, νά σκοτώνη με τον Ρουμπώ τον νονό της; Γκρανμορέν. Έπειτα περιγράφει ως εΐς τό πρώτο έρωτικό του σκίρτημα:

«Ήσαν μόνο μέσα στον κήπο, ένα γλυκό δειλινό του Μαρτίου, ο Ζάκ και ή Σεβερίνη, Ξαφνικά εκείνη τούπισσε τό χέρι... Και δίχως άλλα λόγια, μ' όλη της την ψυχή και με σιγανή φωνή, ρώτησε:

—Μέ πιστεύετε ένοχο;

» Εκείνος άνατρίχιασε λίγο και στήριξε τό βλέμμα του μέσα στα μάτια της.

—Ναί, αποκρίθηκε με την ίδια σιγανή και συγκινημένη φωνή.

» Κι' έσφιξε πιο σφιχτά τό χέρι πού κρατούσε...»

Θέλετε τώρα νά δήτε και τό πρώτο καρδιογύπτι του Ροδόλφου και της Μιμής, από τις σκηνές της «Μποέμικης ζωής» του Μυρζέ; Ο Ροδόλφος είναι ο ίδιος ο ποιητής και ή Μιμή είναι ή πολυαγαπημένη του Λυσίλ, της όποιας τόσο δραματικά περιγράφει τον θάνατο στο έργο του.

Η πρώτη έρωτική τους συνάντηση έγινε ένα βράδυ πού ο θυρωρός του έκανε έξωση από τό δωμάτιό του. Κι' αυτό άκριβώς τό δωμάτιο τό είχε νοικιάσει μια νέα πού την έλεγαν Μιλή και πού είχε γνωρίσει στο παρελθόν τον Ροδόλφο σε κάποια φιλική συγγένερωση.

Ανεγνωρίσθηκαν άμέσως. Ο Ροδόλφος έμίλησε σιγά στο αυτί της Μιμής και της έσφιξε άπαλά τό χέρι... Έν τώ μεταξύ έξω είχε αρχίσει νά βρέξη. Ο θυρωρός έπερίμενε νά φύγη ο Ροδόλφος. Τότε ή Μιμή πλησιάζει και του λέγει:

—Ο κύριος είναι τό πρόσωπο πού έπερίμενα απόψε...»

Όπως βλέπετε λοιπόν, οι πρώτες αισθηματικές έντυπώσεις, διαφέρουν πολύ. Και σκεφθήκαμε ότι θα είχαν ενδιαφέρον για τον Έλληνα άναγνώστη οι πρώτες αυτές έντυπώσεις, τό πρώτο έρωτικό χτυποκάρδι, των λογιών μας, των καλλιτεχνών μας, των διανοουμένων μας.

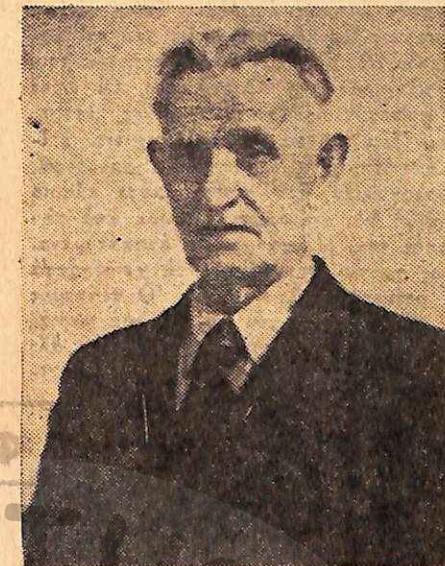
Κι' αρχίζουμε σήμερα, χωρίς καμιά σεισά προτεραιότητα.

Λοιπόν! Η πρώτη επίσκεψή μας γίνεται στον δημοσιογράφο, πολιτευτή, άρθογράφο, δικηγόρο και, και, κ. Γεωργιον Πώπ. Είναι άφωτισμένος στις δικαστικές υποθέσεις του, πνιγμένος σε χειρόγραφα. Ταμπορευμένος πίσω από χονδρά βιβλία, Γύρω-γύρω δύο μεγάλες βιβλιοθήκες όρθώνονται έπιβλητικές, ενώ στους τοίχους οι προσωπογραφίες δίνουν ένα παράξενο σοβαρό τόνο.

Μόλις άκούει την έρώτησή μας, ο κ. Πώπ αρχίζει νά άνακατώνη τά μαλλιά του. Δεν φανταζόμεθα νάχη διάθεση νά τά τραβήξη. Μένει σοβαρώτατος. Τό περίφημο όμως, χιούμορ πού τον χαρακτηρίζει, δεν ήμπορούσε παρά νά έκδηλωθή. Ακούστε λοιπόν:

—Η πρώτη μου άγάπη, λέγει, ήταν ή...παραμύθια μου! Αργότερα; Αργότερα, έχω μπερδέψει τόσο πολύ τις άναμνήσεις μου, ώστε δεν ένθυμούμαι ποία είναι ή πρώτη μετ'έξ τών πρώτων.

Ο κ. Πώπ μάλιστα λίγες στιγμές σκεπτικώς. Ποιός ξέρει πόσες γλυκές

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ίδρυτής της «Διαπάλας των Παίδων»

σκιάς ζωντανάει στη μνήμη του... Και κατόπιν λέει αποφασιστικά:

— Τώρα πλέον, λέγει, διεσκέλισα την εποχήν των αισθημάτων. Αλλά και στο παρελθόν, ούδέποτε είχα ειδυλλιακές σκηνές. Διότι όλα μου τα αισθήματα είχαν... ποικιλίαν άντικειμένων...»

Ο κ. Πώπ, φαίνεται, ακολουθεί, — συγγνώμη! — ακολουθούσε, άνέκωθεν τον λαϊκόν ποιητήν:

«Οπού 'χει δύο αγαπητικές

έχει διπλή τή χάρη:

«Όταν χαλάση με τή μιά,

πηγαίνει με την άλλη».

Όπως καταλαβαίνετε, μέναμε λίγο απογοητευμένοι. Παρεμείναμε ειδυλλιακές έκμυστηρεύσεις ποιητού και σκουτάψιμα πάνω σ' έναν κατακτητή. Τί νά γινή όμως; Εύτυχώς οι κατακτηταί είναι λίγοι... Έμείς όστόσο έπιμένουμε:

— «Όστε, δεν σας έμεινε τίποτα άξία χαστο;

Ο κ. Πώπ άνοίγει τό στόμα:

— Νά σας πώ... Κάποτε...μά καλύ-

τερα ως μένη...

Και προτιμά να κρατήσει το αίσθημα-
τικό μυστικό του.

Ο Κ. Νίκος Παπαδόπουλος

Κάθε δημοσιογραφική έρευνα έχει και
τά άπρόοπτά της. Έτσι ζητώντας το
«Πρώτο αίσθημα» από τον σε-
βαστόν ιδρυτή και διευθυντή της «Δια-
πλάσεως των Παίδων», άκούσαμε την
συγκινητική ιστορία της αμεγάλης αγά-
πης του, της αγάπης που έγινε γι' αυτόν
ο μοναδικός σκοπός της ζωής του.

Προηγούμενος, ως μάς επιτραπή να
πούμε δυό λόγια: Ο κ. Νικόλαος Πα-
παδόπουλος, κατά την νεότητά του, ή-
ταν μαζί με τον Σουρή περιζήτητος στις
συντροφίες και απαραίτητος στα γλέντια.

Υπήρξε καθηγητής του Ωδείου στο
φλάουτο, και ο μοναδικός σκεδόν μουσι-
κός των φιλολογικών συγκεντρώσεων της
αθάνατης εκείνης εποχής. Τώρα μένει

κλεισμένος διαρκώς στο σπίτι του και κα-
θισμένος μέσα-νύχτα στο γραφείο του,
φροντίζει για την «Διάπλωση». Οι ώρες
της αναπαύσεώς του είναι λίγες, μετρη-
μένες. Επί εξήντα ολόκληρα χρόνια, η Ι-
δια ακατάπαυστη εργασία τον άπορροφά.

Ομολογούμεν ότι αισθανόμαστε κάποιο
δισταγμό να τον άπασχολήσουμε από την
εργασία του. Μετά μαλλιά άνακατεμένα,
καθώς γράφει σκυμμένος στα χειρόγραφα
του, φαίνεται άπληστος. Ο σδασμός
προς την δουλειά του άπ' τη μία μεριά,
η όργη του άρχισυντάκτου από την άλ-
λη. Και ξέρετε τί σημαίνει όργη άρχι-

συντάκτου; Όργη Θεοδ! Άποφαίζομε
ώστόσο:

— Ποιός ήταν το πρώτο σας αίσθημα;
Πότε αισθανθήκατε την πρώτη μεγάλη
σας συγκίνηση;

Ο κ. Παπαδόπουλος ξαφνίζεται λίγο:
— Αισθήματα υπάρχουν πολλά στην
ζωή κάθε ανθρώπου. Άν όμως έννοιετα
τον έρωτα, πρέπει να σας πώ ότι δεν
μου έμεινε ποτέ διαθέσιμος καιρός γι'
αυτόν... Έρρίχτηκα στη δουλειά από 19
ετών παιδί, και η «Διάπλωση» με άπερ-
ρόφησε πάντα τελείως...

Σωπαίνει για λίγα λεπτά. Έπειτα ξα-
ναρχίζει πιά άργά, μ' έναν τόνο παρά-
ξενο στη φωνή, που σας δίνει, μία τρε-
μούλα:

— Όμως νομίζω ότι και η αγάπη
μου, ο έρωας προς την «Διάπλωση» είναι
κι' αυτό ένα αίσθημα από τα πιά δυνα-
τά. Άν θέλετε, άκούστε πώς την έρω-
τεύθηκα...

Και η παράδοξη αισθηματική αφήγη-
σις άρχίζει:

— Ήμουν, τότε, τελειόφοιτος Γυμνα-
σίου. Ήταν, θυμούμαι, κάποια νύχτα,
που καθισμένος στο παράθυρο άγνάντευα
το φεγγάρι. Είχα άυπνία. Προσπάθησα
να κοιμηθώ, μα του κάκου. Άναψα λοι-
πόν το φώς, και πήρα ένα τόμο του άγ-
γλικού περιοδικού «Βραδείον» για να δι-
αδάσω λίγο. Τότε μου ήρθε η έμπνευσις:
«Γιατί να μ'ήν ύπαρχη ένα παρόμοιο πε-
ριοδικό και στην «Ελλάδα»; Μέσα σ' ένα
παράξενο πυρετό έπήρα μολύβι και χαρτί
και έγραφα τον τίτλο ενός περιοδικού κα-
θώς και την... άναγγελία του! Το όνομα-

σε «Διάπλωση των Παίδων». Ένθουσια-
σθηκα! Και μία και δυό, τρέχω και
σκουντώ τον άδελφό μου που κοιμόταν.

— Μιγάλη! Εύνη! του λέω. Πού να
ξυπνήση όμως εκείνος.

— Μιγάλη! Άκουσε! Θα βγάλω ένα
περιοδικό! Εκείνος άπαντούσε χωρίς να
πολυκαταλαβαίνει. Έγώ όμως πετούσα
άπό την χαρά μου. Όταν λοιπόν, ξημέ-
ρωσε, τρέχω στού Βλαστού το τυπογρα-
φείο, που ήταν αντίκρυ στο Υπουργείο
Παιδείας, τυπώνω την άναγγελία για
το περιοδικό και μία δήλωση προς τους
γνωστούς μου, με την παράκληση να έγ-
γράψουν συνδρομητές. Επ'αχολούθησε ό-
μως η επανάστασις της Έρζεγοβίνης, η
όποια ήπειλανε την ειρήνην της Βαλκα-
νικής—όπως βλέπετε, οι πόλεμοι δεν μας
άφηναν ποτέ ήσυχους—και άναγκάσθηκα
να άναστειλω την έκδοσή του περιοδικού.
Όποτε ένα θράδυ, σε ένα χορό της προ-
τελευταίας Κυριακής των Αποχρως, είς
το σπίτι του Κακουργιώτη, με συνέντη-
σαν στον Κωνοφιστόπουλον, τον πλουσιώ-
τατο άλευροβιομήχανο, της εποχής εκεί-
νης τον όποιο ο πατέρας μου είχε άλλους
υπάλληλόν του στην Ύδρα. Η ναρκωμέ-
νη μου αγάπη προς την «Διάπλωση» έξύ-
πνησε ξαφνικά και το θράδυ εκείνο δεν
κοιμήθηκα. Μέσα στο μυαλό μου στριφο-
γύριζαν τα ευγενικά λόγια του Κωνοφι-
σοπούλου, ο όποιος, ένεκα της γνωριμίας
του με τον πατέρα μου μου ύπεσχέθη κά-
θε ύποστροφή. Έτσι την έπομένην τήν
πρωτή, από τις 5 1)2 ήμουνα στην προ-
κυμαία, στον Άγιο Νικόλα του Πειραι-
ώς, και έπήγαινα στο σπίτι του Κωνο-
φιστοπούλου.

— Πόσα λεπτά θέλεις για να βγάλεις
το περιοδικό; με ρώτησε άμέσως μόλις
του εξέθεσα το σχέδιό μου.

— Πεντακόσιες δραχμές, του είπα
νομίζοντας ότι με περιέπαιξε. Τότε έ-
κείνος βγάζει από την τσέπη του μία
χούφτα νεοκομμένα δεκάδραχμα, τότε
μόλις τ'άν είχαν κόψει— και μου λέγει:

— Μέτρε!

Έτρεξα άμέσως στο τυπογραφείο, και
σε λίγο η άρχή είχε γίνει.

Άργότερα ο Καμπούρογλου μου συνέ-
στησε τον Κουρτίδη που τον προσέλαβα.
Τότε, μέσα στο γραφείο της «Διάπλάσε-
ως» άνεδείχθη το είδωλό μου με την
Μάτσα, την άδελφή μου. Μετά ζήη μήνες
την έκανε γυναίκα του. Από τότε έγι-
νε άρχισυντάκτης της «Διάπλάσεως»
το 1893. Το 1897 άρχισυντάκτης έγινε
ο έξ Άγχιστείας άνεψιός μου Γρηγόρης
Εσνόπουλος. Τί τα θέλετε; Άλλοι μεγα-
λουργοί με τον έρωτα. Πολλοί μεγάλοι
συγγραφείς έγιναν διάσημοι από τις γυ-
ναίκες. Έγώ άγάπησα την «Διάπλωση».
Σ' αυτή όμως παίζει ρόλο και η τύχη.
Ίσως, άν συναντούσα κάποια γυναίκα
που να την άγαπήσω, θα την παντρευό-
μουν. Δέν μούτυχε όμως. Άντιθέτως, ό-
πως σας είπα, μου έτυχε το περιοδικό, οι-
κογενειακές εύθυνες, και ο έρωτας παρα-
μερίστη. Ίσως μου βγήκε σε κακό, ίσως
και σε καλό. Δέν ξέρω...

Και πάλι η φωνή του συνμιλητού
μας πιάει από κάποια έδωρατη συγκί-
νηση. Πολλά είπαμε, πολλές άναμνήσεις
ξαναζωντανέψαμε. Άς τον αφήσουμε
τώρα να ξεχαστή μέσα στην άγκαλιά της
πιστής του άγαπημένης, της «Διάπλά-
σεως».

Γ. ΚΑΡΑΓΕΩΡΓΑΣ

Μιά περιπέτεια στον Ωκεανό

Ο TAPPAN πρότεινε στον πλοίαρ-
χο του «Τσέρρυ Φλάου-
τερ» να του πληρώση διπλό εισι-
τήριο, ελπίζοντας ότι έτσι θα τον
έπειθε να τον πάρη μαζί του. Εκείνος, ό-
μως, ένας μαυριδερός μιγάς, ήτανε δια-
τακτικός και κύτταζε άναποφάσιτος τον
Κινέζο ιδιοκτήτη του πλοίου. Ένα άρνη-
τικό νόημα του τελευταίου αυτού έθεσε
όριστικό τέμα στην συζήτηση. Κι' είχε,
φαίνεται, σοβαρούς λόγους ο χονδρό-Κι-
νέζος Τσάι-κ να μη δεχθή κανέναν έπι-
βάτην επάνω στο πλοίο του αυτήν την
φορά. Ίσως λαθρεμπόριο πολέμου, ίσως
ναρκωτικά. Όπως και νάναι έπιβάτης
δέν του χρειαζόταν. Άλλά και ο Ταρράν
είχε πολύ σοβαρούς λόγους να διαίεται
να φθάση στην Αυστραλία πριν, πολύ
πιά πριν. Μόνον με τον τρόπο αυτό θα
μπορούσε να χυλάση τα σχέδια του αντι-
πάλου του Μπλάιρ και να πραγματοποιή-
ση το μοναδικό όνειρό της ζωής του.
Μά ο Κινέζος ήταν άνένδοτος.

— Πολύ καλά, σκέφθηκε ο Ταρράν. 'Υ-
πάρχει και άλλος τρόπος!

Και πράγματι, το άλλο πρωί, όταν πιά
το «Τσέρρυ Φλάουτερ» βρισκόταν καμιά
πεντηταριά μίλια μακριά από το λιμάνι,
ξετρώπωσε ξαφνικά ο Ταρράν από την
κρυψώνα του και παρουσιάσθηκε στον
Κινέζο Τσάι-κ και στον πλοίαρχο Ντρόγ-
κρεβ. Κρατούσε στο ένα του χέρι το άν-
τίτιμο του εισιτηρίου του και στο άλλο
ένα μικρό πιστόλι. Όσοι είχαν περάσει
από τα μακρινά εκείνα νησιά, ήξεραν πώς
το πιστόλι του Ταρράν δεν χωράετο. Οι
ματιές που άλλαξαν μεταξύ τους ο Κινέ-
ζος και ο μιγάς όταν άντελήφθησαν τον
λαθρεπιβάτη, δέν άρνησαν την παραμικρή
άμφιβολία για τους σκοπούς των. Έ-
πρεπε να τον ξεφορτωθούν με κάθε τρόπο.

— Δέν θα σας δώσω την παραμικρήν
ένόχληση, τους είπε ο Ταρράν. Πάρτε τα
χρήματα που σας προσφέρω και άφήστε
με να ταξιδέψω μαζί σας.

— Σας δηλώσαμε ότι δέν έχουμε ανάγκη
από έπιβάτες, μουμήνισε θυμωμένος
ο πλοίαρχος Ντρόγκρεβ.

— Και έγω σας έδήλωσα ότι έχω από-
λυτη ανάγκη να φθάσω το ταχύτερο στο
Πόρ-Φαργουαίη. Άλλωστε τώρα πιά που
βρίσκομαι στο πλοίο, είναι περιττό να
συζητούμε. Πάρτε τα χρήματα.

— Μπορείτε να βρίσκεστε στο πλοίο,
είπε ο Κινέζος καθώς έτσέπωνε τα λε-
πτά. Άλλά πρέπει να ξέρετε ότι αυτό δέν
μ' ένθουσιάζει καθόλου.

— Έμένα δέν μ' ένδιόφει τίποτ' άλ-
λο, παρά να φθάσω εκεί που θέλω. Σας
ύπόσχομαι ότι θα είμαι στραβός και κου-
φος σε όλο το ταξίδι. Ούτε θα ιδώ, ούτε
και θ' άκούσω τίποτα. Βρίσκομαι έδώ
και 18 μήνες στην Άτρόρα. Βαρέθηκα
πιά. Και άν δέν έφευγα τώρα, πούς ξέ-
ρει πότε θαφείγα.

Ο Κινέζος και ο Ντρόγκρεβ τον κύτ-

ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ ΤΟΥ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

ταξαν με δυσπιστία. Άλλά τί τον ένδιό-
φερε; Η ουσία ήταν ότι βρισκόταν στον
δρόμο για την Αυστραλία και ότι ύστερα
από μερικών έβδομάδων ταξίδι θα μπο-
ρούσε να κερδίση το παινίδι του αφή-
νοντας αυτόν τον διαβολέμένο Μπλάιρ
στά κρύα του λουτρού. Έτσι, η περιου-
σία του θα ήταν πιά όριστικά έξασφαλι-
σμένη.

Άποτραβήχθηκε σε μία ήσυχη γωνιά
στο κατάστρωμα και παραδόθηκε σε όνει-
ροπολήσεις, για τον τρόπο με τον όποιον
θα χρησιμοποιούσε τα λεπτά του.

Ξαφνικά παρουσιάσθηκε και πάλι μερο-
στά του ο Ντρόγκρεβ. Ο Ταρράν δέν εί-
χε την παραμικρή άμφιβολία για τις δια-
θέσεις του πλοίαρχου και του έδωσε να
καταλάβη πώς ήταν έτοιμος για άγώνα.

— Βρήκα μία καμπίνα για σας, είπε ο
Ντρόγκρεβ φιλικά όταν κατάλαβε τους
σκοπούς του Ταρράν.

Τον ώδηγησε πραγματικά σε μιάν ά-
πόμερη καμπίνα. Ο Ταρράν ήταν βέβαιος
ότι τον παρακολουθούσαν διαρκώς και ό-
τι μόλις άνοιγε την πόρτα της καμπίνας
του θα εύρισκε άπ' έξω έναν φρουρό. Για
τον λόγον αυτόν άποφάσισε να βγάλει ό-
σο μπορούσε λιγώτερο. Έτρωγε μόνος
στην καμπίνα του από τις κονσέρβες που
είχε μαζί του και δέν έδινανε παρά μο-
νάχα για να ζητήση λίγο νερό. Ο Ντρό-
γκρεβ τον είχε προσκαλέσει κανα-δυό
φορές για να του προσφέρει ένα ποτήρι
ούισκιν. Μά ο Ταρράν εύρισκε κάθε φορά
μία πρόφαση για ν' άρνηθί.

— Πολύ δύσπιστος είσαστε, του είπε ο
πλοίαρχος.

— Έγώ; Δυσπιστός; Για ποιά λόγο;

— Ξέρω κι' έγώ; Τί πηγαίνετε να κά-
νετε στην Αυστραλία;

— Πάω να είσπραξώ κάτι χρήματα που
με περιμένουν εκεί. Προηγούμενος, όμως,
πρέπει να ύπογράψω ένα σωρό συμβό-
λαια και άλλα χαρτιά.

Ο Ταρράν είχε πη σχεδόν την άλή-
θεια. Πήγαινε πράγματι στην Αυστραλία
για να έξασφαλίση την ιδιοκτησία του
χουσεφρχείου που είχε άνοκαλήσει στην
Άτρόρα. Και ως την ήμερα που θα γινό-
ταν αυτό δέν μπορούσε να είναι ήσυχος.

Ο Ντρόγκρεβ δέν ίκανοποιήθηκε από
τις άόριστες πληροφορίες που του έδωσε
ο Ταρράν και το άλλο πρωί τον επισκέ-
φθηκε ξανά, ελπίζοντας να μάθη περισ-
σότερα πράγματα.

— Είσαστε χουσεφρχας; τον ρώτησε.

— Είμαι μεταλλειολόγος, αλλά κάνω
και διάφορες άλλες δουλειές.

— Βρήκατε χρυσάφι; ρώτησε πάλι ο
Ντρόγκρεβ.

— Όταν πετυχαίνουν οι δουλειές μου,
βγαίνει χρυσάφι άφθονο.

— Δέν θέλετε να μου άπαντήσετε. Έ-
χει καλώς. Έγώ είμαι βέβαιος έν πάση
περιπτώσει ότι φεύγετε από την Άτρόρα
γεμάτος λίρες.

— Αυτό είναι έντελώς δική μου ύπόθε-
σις, άποκρίθηκε ο Ταρράν.

Ο πλοίαρχος κατάλαβε ότι δέν θα μά-
θανε τίποτα και αυτήν την φορά αλλά
δέν άπελίσθηκε ότι κάποτε να μάθαινε.

Ήταν σχεδόν βέβαιος πώς ο έπιβάτης
του είχε πολλά λεπτά και προσπαθούσε να
βρή κάποιο τρόπο για να πάρη κι' εκείνος
μερίδιο. Ο Κινέζος δέν έδειχνε τούναν-
τιον το παραμικρό ένδιαφέρον για τον έ-
πιβάτη του και ήταν εύχαριστημένος που
δέν τον έβλεπε να κυκλοφορή στο πλοίο.

Λίγες ήμέρες άργότερα έκανε ο πλοί-
αρχος άλλη μία προσπάθεια για να μάθη
εκείνο που ήθελε.

— Έχετε πάει στο έσωτερικό της Ά-
τρόρας; ρώτησε.

— Ναί. Πήγα μια-δυό φορές, άποκρί-
θηκε ο Ταρράν.

— Λένε πώς είναι επικίνδυνο. Μερικοί
μάλιστα λένε πώς υπάρχουν εκεί και άν-
θρωποφάγοι.

— Έγώ δέν τους είδα και καθώς βλέ-
πετε δέν με φόβανε.

— Δέν είσαστε συντάιρος με τον
Μπλάιρ; ρώτησε ξαφνικά ο Ντρόγκρεβ.

— Τόν Μπλάιρ; Ποιον Μπλάιρ;

Του Ταρράν δέν του έφερε καθόλου
αιτή ή έρώτησις. Έκανε πώς έφαχνε
στο μνημονικό του και ύστερα είπε:

— Άί Μπλάιρ. Ο Μπλάιρ. Ναί. Κά-
ναμε κάτι δουλειές μαζί...

— Δέν φαντάζομαι να μέναιτε ένθου-
σιασμένος. Λένε πώς ξεγελάει και τον
ίδιο τον σατανά. Όλη του η έγνοια εί-
ναι που θα βρή όθια για να το ξετινάξη.

Σάν τα περάνα, δέν μ' άνοιάζει κανείς ά-
πό τα νύμια του.

Δέν είχε άδικο ο Ντρόγκρεβ. Ο
Μπλάιρ ήτανε πραγματικά ένας διαβολάν-
θρωπος και έλλοιόμονον σ' εκείνον που
θα έπαρτε στα χέρια του. Την ήμερα που
ο Ταρράν άνεκάλυψε το χουσεφρχείο του,
έφαυσε εκεί τάχα κατά σύμπτωση και ο
Μπλάιρ. Το μάτι του δέν γελούταν εύκο-
λα. Έκανε μια σύντομη έκτίμηση και
βρήκε ότι το όρυχείο αυτό είχε αξία του-
λάχιστον ένα εκατομμύριο λίρες. Κατά
συνέπεια έπρεπε να γίνη δικό του. Να
για ποιά λόγο διαζόταν τώρα ο Ταρράν
να φθάση γρήγορα στην Αυστραλία και
να δηλώση το όρυχείο στο όνομά του.

Διασπορεύει διέτρεχε τον κίνδυνο να τον

προλάβει ο Μπλαϊρ και τότε θα χανόταν για πάντα πια ή έλπιζε να γίνη κάποτε κι' αυτός πολύ πλούσιος.

— Δεν θα χαρή και πολύ ο Μπλαϊρ όταν θα μάθω ότι του ξεφύγατε με το «Τσέρρυ Φλάουτερ». Κερδίζετε δέδια πολλών χρόνων με τον τρόπον αυτόν. 'Αμφιβάλλω εν τούτοις αν θα μείνουν τα πράγματα έτσι ως το τέλος.

— Και γιατί; ρώτησε ο Ταρράν με ανησυχία.

— Λογαριάζετε να αποδισθώτε στο Πόρ — Φαργουαϊν. 'Αλλά ο γερο-Κινέζος αποφάσισε να μην πιάσουν σ' αυτό το λιμάνι παρά να τραβήξουμε κατ' ευθείαν για την Κίνα.

Το πρόσωπο του Ταρράν χλώμιασε. 'Αν τον αποβίβαζαν στην Κίνα έκανε πια και τη τελευταία του έλπιδα. 'Οχι! Αυτό δεν θα γινόταν ποτέ. 'Εμεινε για κάμποσες ώρες σκεπτικός και στο τέλος πήρε την απόφασή του. Θα προσπαθούσε να πείσει τον Τσάι με χρήματα ή με δποιονδήποτε άλλο τρόπο, να τον οδηγήσει στο Πόρ — Φαργουαϊν ή σε κανένα άλλο κοντινό λιμάνι. 'Αν δεν το κατώρθωνε με το καλό, θα χρησιμοποιούσε το πιστόλι του.

Επάνω στις σκέψεις αυτές τον πλησίασε και πάλι ο πλοίαρχος Ντρώγκρεβ.

— Λοιπόν; ρώτησε ο Ταρράν. 'Επιμένει ο Κινέζος να πάει στην Κίνα;

— Ναι. 'Εχει σοβαρόν λόγο να μη πιάσει σε κανένα λιμάνι Ευρωπαίων.

— Καταλαβαίνω. Αθρεμπόριο. Μα τι μ' ενδιαφέρει μένα; Αυτός κυττάζει τη δική του δουλειά κι' εγώ την δική μου. Ξεχνάει όμως το πιστόλι μου.

— Δεν πιστεύω να σας βοηθήσει πολύ το πιστόλι σας αυτήν την φορά, ελπε ο πλοίαρχος. Θα σας προτείνω εγώ κάτι καλύτερο. 'Ο Τσάι δεν καταλαβαίνει σχεδόν διόλου από την κυβέρνηση του πλοίου. Μοι έδωσε διαταγή να ακολουθήσω μια γραμμή. Μπορώ, όμως, ν' ακολουθήσω μίαν άλλη, χωρίς εκείνος να το αντιληφθή και να σας πλησιάσω στο Δέλλαντ. Θα σας αφήσω καμιά ογδονταριά μίλια μακριά από εκεί μέσα σε μια από τις βενζινοκίνητες βάρκες του βαποριού. Θα φροντίσω να σας εφοδιάσω με αρκετή βενζίνη και με τρόφιμα, ώστε να φθάσετε στο Δέλλαντ ή ως να συναντήσετε κανένα άλλο πλοίο που να σας παραλάβει. 'Εννοείται ότι με αυτό που κάνω ρισκινδυνεύω την ζωή μου γιατί αν το μάθω ο Τσάι; χάθηκα. Πρέπει λοιπόν να πληρωθώ άκριτα ή βοηθήσω μου.

— Δεν έχω μαζί μου παρά 1100 δολάρια, είπε ο Ταρράν. 'Από αυτά μου χρειάζονται απολύτως τα 400 για να φθάσω ως το τέλος του σκοπού μου. Καταλαβαίνω ότι τα υπόλοιπα δεν φθάνουν για σας.

— 'Υστερα από μερικές συζητήσεις, συμφώνησαν να πάρη ο Ντρώγκρεβ τα 700 δολάρια και μια συναλλαγματική για δέκα χιλιάδες λίρες που θα πληρωνόταν ύστερα από 6 μήνες. Το ποσόν δεν ήταν μικρό. Μα ο Ταρράν ήταν αποφασισμένος να κάνει κάθε θυσία για να επιτύχει εκείνο που ήθελε. 'Όταν σ' οτεινίνασε, έπεισε τον Τσάι να τον συνοδεύσει, να τον συνοδεύσει και οι δυο μαζί την βάρκα πού θα χρησιμοποιούσε ο Ταρράν, και ο πλοίαρχος του έδειξε τον απλούστερο μηχανισμό με τον οποίον θα την κατέβαζε στο νερό. 'Εφθανε να πατήσει ένα μικρό μοχλό.

— 'Ο Ταρράν περίμενε τώρα ανυπόμονα την στιγμή που θα επιβιβαζόταν στην βάρκα για να φθάσει στο Δέλλαντ. Κατά τους υπολογισμούς του Ντρώγκρεβ χρειαζόταν τουλάχιστον άλλη μια εβδομάδα.

Εξάφνα κάποιο απόγευμα εκεί που ο Ταρράν περιφερόταν επάνω στο κατάστρωμα, διέκρινε το πρόσωπο μιας λευκής νέας που του έκανε απεγνωσμένα νοήματα από την άλλη άκρη του πλοίου.

Ήταν ολοφάνερο πως η νέα αυτή ήταν αιχμάλωτη του Κινέζου και ότι δεν μπορούσε να κυκλοφορή ελεύθερα επάνω στο πλοίο. 'Ο Ταρράν την ανεγνώρισε. Ήταν η κόρη του δικαστού Ουάτσον που είχε την έδρα του στη Τέντυ. 'Ο Ουάτσον ήταν πολύ γνωστός για την αυστηρότητα με την οποίαν κατέδωκε τους λαθρεμπόρους. Λίγους μήνες πριν είχε καταδικάσει τον Κινέζο Τσάι σε τερστικό πρόστιμο και σε φυλάκιση τριών μηνών. Και ο Κινέζος δεν ξέχασε την μεγάλη αυτή προσβολή και μόλις του δόθηκε η ευκαιρία, εκδικήθηκε με την άπαυγή της κόρης του δικαστού. Τώρα θα την παρέδιδε ασφαλώς στα χέρια άλλων Κινέζων, και η νεαρή 'Αγγλίδα θα γνώριζε όλους τους έξευτελισμούς που μπορούσε να γνωρίσει μια νέα. Αυτό ήταν λοιπόν το μεγάλο μυστικό του Τσάι και γι' αυτόν τον λόγο δεν ήθελε να πλησιάσει σε λιμάνι λευκών!

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

— 'Ο Ταρράν είδε το απειλημένο πρόσωπο της νέας που τον έκλεινε να την σώσει. Την ίδια στιγμή πέρασε εν τούτοις σάν άστραπή από το μυαλό του η ιδέα πως κάθε προσπάθεια για να την σώσει μπορούσε να χαλάσει όλα του τα σχέδια. Πήρε λοιπόν την μεγάλη απόφασή να μην ενδιαφερθή περισσότερο για την νέα και κλείσθηκε πάλι μέσα στην καμπίνα του.

ΠΡΩΥΣΤΕΡΟΝ

— Δεν μου λέτε, σας παρακαλώ, πως θα κάμω για ν' ανοίξω αυτό το κουτί;

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

— Μην ανησυχείτε, κύριε! 'Η σχετική οδηγία βρίσκεται μέσα...

ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ ΝΙΟΥΤΟΝ

ΤΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ

Στο περιθώριο της Ιστορίας μας

Εὐδοκία ἡ Μακρεμβολίτισσα

μιά τετραπέρατη αυτοκράτειρα

Β'

ΧΑΡΙΣ στο τέχνασμα που αναφράσαμε την προηγούμενη εβδομάδα, η χήρα η δμορφη Εὐδοκία ἡ Μακρεμβολίτισσα, είχε κατορθώσει να εμπαίξει τον πατριάρχη και την Σύγκλητο και να παντρευτή παρά την θέλησή τους και παρά την γραπτή υπόσχεση πούχε δώσει ἡ ίδια στον πρώτο της άνδρα, τον στρατηγό Ρωμανό.

Κοντά του, ἡ λογία αυτοκράτειρα δοκίμαζε μιὰ δεύτερη άνοιξη. 'Ο Ρωμανός δεν είχε ἴσως τους λεπταίλεπτους τρόπους του πρώτου της άνδρα, ούτε καταγινόταν ὅπως εκείνος με την φιλοσοφία και την ρητορική. Αναθρεμμένος στο στρατόπεδο είχε την αποφασιστικότητα μά και τους τραχίες τρόπους ανθρώπου που δεν συνήθισε ποτέ να κολακεύει και να υποκρίνεται. Κι' ἴσως γι' αυτό να μην κατώρθωσε ποτέ να προσεταιρισθῇ τους πολιτικούς που ἐπὶ εἰκοσι χρόνια κυβερνούσαν άφανείς μα παντοδύναμοι το Κράτος.

Ἡ Εὐδοκία ὅμως, στους τρόπους άκριβώς αυτούς του πολεμιστή συζύγου της, εύρισκε ένα καινούργιο θέληματρο. Θαύμαζε τον Ρωμανό που άντι να κατατρίβεται σε άτέλειωτες συζητήσεις, όταν μάθαινε τις εἰσβολές των βαρβάρων, ντυνόταν την πολεμική του πανοπλία και πάλλοντας το δόρυ γέμιζε με πολεμικές ιαχές το βασίλειο.

Πρός χάριν του, ἡ έρωτευμένη λογία έγραψε μιὰ σειρά ποιημάτων και του τα άπηγγελε με την μελωδική φωνή της. Στην συλλογή αυτή, που είναι το καλύτερο από τα έργα της, ἡ έστεμμένη ποιήτρια έδωσε ταπεινόφρονα τον τίτλο «Ιωνία» (κῆπος δηλαδή ἰων) προτιμώντας έτσι τους σεμνούς μενεάδες από κάθε άλλο περήφανο άνθος.

Μα σε λίγο, σύννεφα άρχισαν να προβάλλουν στον ουρανό. Ἡ Εὐδοκία, μή ξεχνώντας πως εκείνη είχε αναδείξει τον Ρωμανό στο ύπατο αξίωμα, ήθελε να ζητήσει και να εἰσχυρεται ἡ γνώμη της στις υποθέσεις του Κράτους. 'Ο υπερήφανος ὅμως χαρακτήρας του άνδρός της, δεν τον άφηνε να υποτάσσεται σε ξένες υποδείξεις. Άφου ήταν αυτοκράτωρ και ήταν ο υπεύθυνος για την διαχείριση του κράτους, ήθελε να κυβερνήσει ὡς ἑίδιος, μοναχός του.

Ἡ πολυπράγμων Αὐγούστα άρχισε ν' άγανακτῇ γι' αυτό. Εύρισκε πως της φερόταν άχάριστα, και οι πολιτικοί που είχαν παραγκωνισθῇ από τον καινούργιο αυτοκράτορα δεν έπαυαν να τροφοδοτοῦν και ν' αἰξάνουν τῇ δυσάρεσκεια της Εὐδοκίας.

Γιατί, αν ἡ βασίλισσα άνησυχούσε μήπως ο θύστερος άνδρας της άπομακρύνει από την εξουσία τα παιδιά της, οι πολιτικοί έδλεπαν να χάνουν τα δικαιώματα και τα προνόμια που απέλυμα-

ναν και ἡ μόνη τους σκέψη ήταν πως να κατορθώσουν να τον γκρεμίσουν από τον θρόνο.

Και ἡ ευκαιρία— ἡ θλιβερή ευκαιρία που δείχνει ὅλη την ποταπότητα των αντιπάλων του Ρωμανού—δεν άργησε να παρουσιασθῇ.

Παραμερίζοντας τις συμβουλές των σοφών καλαμαράδων, που του συνιστούσαν να άποφύγη τον πόλεμο, ο βασιλεὺς Ρωμανός είχε εκστρατεύσει εναντίον των Σελτζουκιδών οι ὁποίοι, υπό την άρχηγίαν του 'Αλπ-Αρσλάν είχαν εἰσβάλει και έρήμωναν την Μικρά 'Ασία.

Μέχρι τινός ἡ εκστρατεία υπήρξε νικηφόρος. 'Αλλά στο Μετζικέρτ, ενφύ ο Ρωμανός άτρόμητος κατέδωκε τους εχθρούς, ο 'Ανδρόνικος Δούκας, άνεμνος του Κωνσταντίνου Δούκα, του πρώτου συζύγου της Μακρεμβολίτισσας, και γιός του Καίσαρος Ἰωάννου έγκαι τέλειψε άναίτιως την θέση του, προκαλέσας έτσι την κύκλωση του βασιλείου.

'Ο Ρωμανός μολοντί τραυματισμένος, άγωνίστηκε σάν λιοντάρι. 'Ενα βέλος έφριξε νεκρό τ' άλογό του. Άτρωκτος, εκείνος εξακολούθησε να κρατά τους εχθρούς σε άπόσταση με το σπαθί του, ως ὅτου τέλος έλιποθύμησε από τῇ συνεχῇ αιμορραγία της πληγῆς του και συνελήφθη αιχμάλωτος.

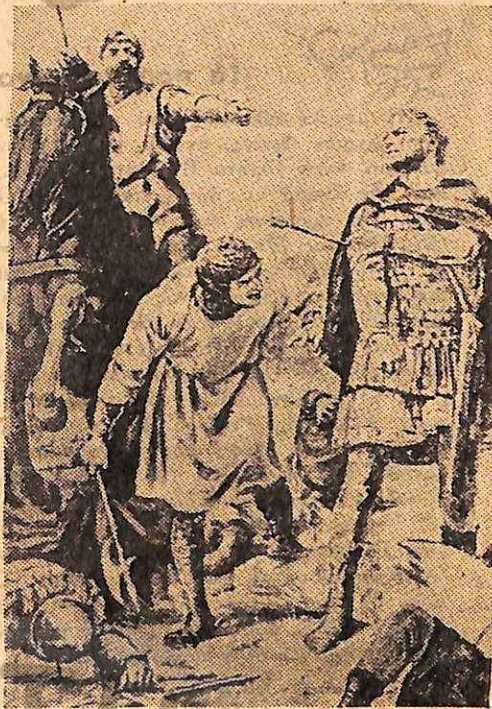
Όταν ἡ εἰδησις αυτή έγινε γνωστή στην βασιλεύουσα, ἡ Εὐδοκία που διαχειρόταν την άνωτάτη εξουσία, έμεινε έμβρόντητη, και δεν ήξερε τί έπρεπε να κάμῃ. Επωφελομένη από τῇ σύγχυση αυτή ο καίσαρ Ἰωάννης και οι πολιτικοί φίλοι του—όλοι έχθροι άσπονδοι του Ρωμανού— έπεισαν την βασίλισσα ὅτι, προς το συμφέρον του Κράτους ο Ρωμανός έπρεπε να θεωρηθῇ έκπτωτος και άνακηρυχθῇ μονοκράτωρ ο γιός της ο Μιχαήλ.

Πίσταψε άραγε ἡ Εὐδοκία πως αυτό ήταν το συμφέρον του Κράτους; Είχε τάχα θυμώσει γιατί εκείνος δεν ακολουθούσε τις συμβουλές της, ἡ τώρα που με την ήττα του είχε χάσει στὰ μάτια της την άρρενωπή του αἰγλή, δεν τον άγαπούσε πιά; Ἡ τέλος της παρέστησαν ὅτι τα παιδιά της κινδύνευαν από την άπόλυτο εξουσία του Ρωμανού, και νικήθηκε από τῇ μητρικῷ φίλτρο; 'Όποια και από τις τρεις εκδοχές αν πιστεύουμε, τὸ βέβαιον είναι ὅτι ἡ Εὐδοκία, αυτή που άλλοτε χάρισε την ζωή στον παλιό συνομόνη και τον ανέβασε έπειτα στον θρόνο, υπέγραψε τώρα τὸ διάταγμα της καθαιρέσεώς του.

Έτσι αυτοκράτωρ ήταν τώρα ο γιός της Μιχαήλ, πίσω από τον ὅποιον κρυβόταν ο θεῖος του, ο καίσαρ Ἰωάννης και οι άλλοι λόγοι πολιτικοί.

'Ο Ἰωάννης ήξερε ὅτι πείρας πως ὅσο ἡ Μακρεμβολίτισσα έμεινε στὰ βασίλεια, ἡ κυβερνήσις θα βρισκόταν στὰ δικά της χέρια, και δεν ξεχνούσε πως λίγα χρόνια ένωρίτερα τους είχε εμπαίξει όλους

μὲς στὰ μάτια τους και τους είχε ἐπιβάλλει ὡς αυτοκράτορα τον άντρα της εκλογῆς της, τον Ρωμανό. Φοβόταν λοιπόν τώρα πως θα πάθαινε πάλι τὰ ἴδια και γι' αυτό ἡ πρώτη του ενέργεια, μόλις γύρισε στο Βυζάντιο, ήταν ν' άποσπασῇ από τὸν άδουλ ο άνεμνος του μιὰ μυστική διαταγή: Σύμφωνα με τὸ έγγραφο αυτό, ἡ Αὐγούστα Εὐδοκία ἡ Μακρεμβολίτισσα θα περιωριζόταν στο μοναστήρι της Παναγίας στον Βόσπορο και ισχυρά φρουρά συνάδευσε τὸ ἴδιο βράδυ την σφοδρωτάτη βασίλισσα στον τόπο της εἰσβολῆς της. Λίγες μέρες άργότερα, μιὰ δεύτερη διαταγή του γιου της ἐπέβαλε στην άδρά και δμορφη Αὐγούστα να

Τὸ μυοίμο μιας ΣΤΑΡ

«Ένα δύσχρονο
δυσκλονιστικό
ἀνάγνωσμα

Τὰ προηγούμενα

«Η μεγάλη ήθοποιος του κινηματογράφου Άνριέτ Φράνς, αγαπή βαθείά τόν διάσημο σοφό κόμητα Πώλ ντε Μπερβίλ, πού την αγαπά κι' αυτές παράφορα. 'Ο Πώλ της προτείνει να παντρευτούν, ή Άνριέτ όμως δέν τό δέχεται. Τούς χωρίζει τό θλιβερό παρελθόν της. Είναι διεξυγμένη σύζυγος ενός κωδηλοποιού, τού Ζάν Ντυμποννέ, από τόν όποιον είχε και ένα κοριτσάκι, την Ροζέττα. 'Ο Ζάν δραπετεύει από τό κάτεργο και συνεργάζεται με μιὰ συμμορία γκάγκστερς, ή όποία κλέβει την Ροζέττα. Για νά της άποδώσουν την κόρη της ό σχέδια μιὰς σπουδαιότητας ανακαλύψως τού Πώλ. 'Η Άνριέτ άρνείται. Οί φίλοι τους, όμως Ρομπέρ και Μισέλ Περνέ άγρυπνούν. Αναλαμβάνουν νά την ελευθερώσουν. Σ' αυτό θά τούς βοηθήσει ό συνεργάτης τού Πώλ ντε Μπερβίλ, Ζάν Προβώ ό ένας φίλος του ντέκτεκτιβ, ό Σνάϊντερ».

14ον

ΝΑ ΚΑΜΩΜΕ με την βοήθεια ειδικών μηχανημάτων ένα πείραμα με αντικείμενα πειραματισμού σās κ. Ρομπέρ και την Καν Φράνς. Με την διαφορά, όπως σās είπα ότι τό πείραμα αυτό δέν πρόκειται νά μείνη πείραμα, αλλά νά μάς οδηγήσει σ' ένα πρακτικό αποτέλεσμα. Χάρης στό πείραμα αυτό, τόσο έσεις όσο και ή Καν Φράνς θά μπορείτε νά κινήστε ελεύθερως ένώ ταυτοχρόνως θά δίνετε σ' όλους την έντύπωση ότι δέν τό έχετε κουνήσει από τό στίγμα σας.

— Δηλαδή, θά είμαστε στό Πονσαρτρέν και δέν θά είμαστε! φώναξε ό Ρομπέρ ένθουσιασμένος.

— Ναι.

— Με τί μαγικό τρόπο όμως;

— Θα ιδήτε. Πάμε όμως, τώρα άμέσως νά πάρουμε τά απαραίτητα μηχανήματα από τό εργαστήριο τού κόμητος. Σέ λίγο όλοι διευθύνοντο στό μέγαρο της όδου 'Αγίου Δομνίκου. Μετά μιή ώρα τά ίδια αυτά πρόσωπα, έχοντας μαζί τους μερικά περιεργά δέματα έφωγαν για τό Πονσαρτρέν. Όταν έφθασαν στην Βίλλα τών Ρόδων ή ώρα ήταν τρείς μετά τά μεσάνυχτα. Ξεφόρτωσαν τό αυτοκίνητο στην Βίλλα τών Ρόδων και άφού ό άστυνομικός έώσε σ' όλους τις τελευταίες του οδηγίες διέλυσε τό μικρό στέγασμα του για ύπνο. Κι' είχαν όλοι μεγάλην ανάγκη από άνάπαυση και

πρό πάντων ό δυστυχισμένος ό Ρομπέρ πού είχε έργασθί παραπάνω από τās δυνάμεις του και άπορούσε και ό ίδιος πώς άνθεξε.

Προτού χωρισθούν ό Μισέλ έσκυψε στό αυτί τού φίλου του και τού ψιθύρισε μυστηριωδώς:

— Έξέρεις, Ρομπέρ, έκανα μιὰ άνακάλυψη.

— Τί είδους;

— 'Ο ντέκτεκτιβ φοράει ψεύτικα γάντια και περνούχα.

'Ο Ρομπέρ χαμοέλασε. Είχε κάνει πολύ προηγούμενος αυτός την άνακάλυψη, αλλά δέν μίλησε κρίνοντας πώς έτσι έξυπνερτούσε καλύτερα την ύπόθεσή. Και τώρα πάλι δέν είπα τίποτα. 'Αφ'ηκε τόν Μισέλ νά πιστεύη ότι αυτός μόνος είχε καταλάβει την μεταμύηση τού Σνάϊντερ και τόν καληνύχτισε.

'Εδώ θ' άγοίξουμε μιὰ μικρή παρένθεση.

'Ολη αυτή ή μετακίνηση έγινε γιατί ό Ρομπέρ είχε την ύπονοια πώς παρακολουθείτο, τόσο αυτός όσο και κάθε κίνησής στό σπίτι της δευτέρας. Και συγκακρημένος, σέ κάποιο σπίτι άπέναντι στην Βίλλα τών Ρόδων είχε έγκατασταθή ως παραθεριστής κάποιος τόν όποιο από μιὰς άρχής ό Ρομπέρ δέν είχε ιδή με καλό μάτι. Κάθε μέρα πού περνούσε ένίσχυε τις ύποψίες του γιατί ό παραθεριστής άντί νά θγαίνει έξω και νά άπολαμβάνη την φύση και τό υπαίθρο, περιέργωνε, έμενε τις περισσότερες ώρες κλεισμένος σπίτι. Αυτόν τόν ύποπτο τύπο έπρεπε τώρα νά παραπαλήσουν άν ύποθεθί— και δέν ήταν πιά αυτό άπλή ύπόθεση— ότι ήταν μέλος της συμμορίας.

Την άλλη μέρα, πολύ πρωί, ή Καν Περνέ έφωγούσε κατ' έντολήν τού ντέκτεκτιβ την Άνριέτ.

'Απορούσε πολύ ή νεαρή γυναίκα όταν είδε όλον αυτόν τόν κόσμο σπίτι της. Με δύο λόγια ό Μισέλ την κατετόπισε στην μικρή συνωμοσία.

Συγκινημένη ή Άνριέτ εύχαρίστησε όλους και δέχθηκε νά κινή η, τι έπρεπε.

— Φτάνει, είπε, νά ξαναβρώ την κόρη μου...

— Αυτό θά προσπαθήσουμε νά κάνουμε, κυρία μου, και έλπίζουμε πολύ νά επιτύχουμε.

— Άμέσως και με όσο τό δυνατόν όλιγότερο θόρυβο, όπως όποτε νά μή γίνη άγνιληπτό από έξω, άρχισε τό πείραμα. 'Ολη εκείνη την ήμέρα ή Άνριέτ και όί φίλοι της έμεναν κλεισμένοι, στην

Βίλλα τών Ρόδων. 'Η Καν Περνέ είχε διαδώσει έν τώ μεταξύ ότι ή Άνριέτ ήταν άρρωστη και γι' αυτό δέν φαινόταν.

Δέν φαινόταν δηλαδή στον κήπον, γι-

Τῆς
Γ. ΟΥΪΛΛΙΑΜΣΟΝ

ατί ή νεαρή γυναίκα, κατά σύστασιν τού άστυνομικού φαινόταν κάπου κάπου στό παράθυρο τού δωματίου, ή μάλλον άφ'ηνε νά φαίνεται, ή σιλουέτα της με τουαλέττα τού σπιτιού.

'Αργά τό βράδυ, και όταν όλα ήταν έτοιμα, είπαν της Άνριέτ νά έτοιμασθί για τό Παρίσι. Ξάφευγαν όλοι έκτός τού Μισέλ Περνέ, τού όποιου ή παρουσία θεωρείτο απαραίτητως στην Βίλλα για την σκηνοθεσία πού είχαν έτοιμάσει.

— Χάρης σέ σās τού είπε ό Ζάν Προβώ, πού διηύθυνε τις έργασίες τού παραξένου πειραματισμού, θά είμαστε έδω έν ώ τ α υ τ ο χ ρ ό ν ω ς δέν θ' α α σ τ ε !

'Ο Ρομπέρ είχε φροντίσει έν τώ μεταξύ νά άγκαζάρη για ένα βράδυ άκούη τό αυτοκίνητάκι τού μπακάλη, τόν όποιον κατέστησε μέχρς ενός σημείου ένήμερον της ύποθέσεως, άφού πρώτα έξησφάλισε την άπόλυτη έχεμύθειά του.

Κατά τό ξεμερμάτα ή μικρή συντροφιά έφωγε για τό Παρίσι.

Κεφάλαιον 23ον

Τό κλειδί

'Ο Προβώ ώδήγησε τούς φίλους του στην πανσιόν όπου έμενε. 'Εδώσαν άμέσως δωματία στους φίλους του όι όποιοι και αναπαύθηκαν για λίγη ώρα.

'Όταν έφθνησε ό Ρομπέρ είδε ότι: ό ντέκτεκτιβ δέν ήταν άνάμεσα τους. Ρώτησε τόν Προβώ. 'Ο νεαρός έπιστήμων χαμοέλασε μυστηριωδώς:

— Πήγε νά κάμη έναν πρωινό περίπατο, είπε. Είναι λιγάκι ιδιόρρυθμος ό φίλος μου...

'Εκείνη την ήμέρα την πέρασαν σχεδόν όλοκληρη άναπαυόμενοι.

'Ο Ρομπέρ άπόρησε γι' αυτήν την άπραξία και άνεκόνισε την άπορία του αυτή στον Προβώ.

'Αν επρόκειτο, τού είπε, νά έλθωμε έδω για νά κοιμηθούμε, μπορούσαμε νά μείνωμε και στό Πονσαρτρέν.

— 'Ο κ. Σνάϊντερ, τού άπήντησε ό Ζάν Προβώ, έκανε σήμερα μιὰ προσπάθεια για νά μπόρσει νά μπάρη έναν από μās στό άντρο τών άπαγωγέων, αλλά δέν τό κατάβρωσε.

— 'Αλλά και έγώ δέν έμεινα άπραγος, είπε ό Ρομπέρ. 'Ολη την ήμέρα σήμερα, σκεπτόμενος έπάνω στό ίδιο θέμα και έκανα ένα σχέδιο πού θά άπλητήση όμως για την έφευγωγή του μιὰ γυναίκα έξυπνη και άπόλύτως σίγουρη.

— Για νά δούμε τό σχέδιο αυτό...

— 'Ιδού. Ξεκινώ από την γνώμη ότι ό Σαρνιέ ούτε την υπηρέτρια ούτε την μαγειρίσα κάνει ό ίδιος στίτι του. Κάποιαν θάχη γι' αυτές τις δουλείες.

— Άσφαλώς.

— Λοιπόν, θά δωροδοκήσουμε γενναία αυτή την γυναίκα για νά ζητήσει άδεια ή για νά παραιτηθί τελείως, παρουσιάζοντας ταυτοχρόνως την άντικαταστάτριά της, πού θάναί δικός μας άνθρωπος. Κι' όταν μιὰ φορά έχουμε ένα δικό μας άνθρωπο στό σπίτι θά μπόρουμε εύκολα νά μπόουμε έμεις.

— Πολύ έξυπνο, είπε ό Προβώ και άν τό έγκρίνη ό Σνάϊντερ μπορούμε νά δοκιμάσουμε την έκτέλεσή του.

— Πρέπει, όμως, νά διασθούμε γιατί δέν μάς παίρνει ό καιρός.

— Ναι. Πρέπει πρό παντός νά βρούμε τό κατάλληλο πρόσωπο.

— Σκέφθηκαν νά φέρουμε την Καν Περνέ, είπς ό Ρομπέρ, αλλά αυτήν την γνωρίζει ό ένας από τούς γκάγκστερς.

— Στολήτε, είπς ό Προβώ. Θαρω πώς βρήκα. Πρόκειται για μιὰ κοπέλλα, συνεργατιά μάς, τυφλά άφροσυμένη στον κόμητα και πού τρέφει μεγάλη εκτίμηση και συμπάθεια στην Καν Φράνς. Είναι ή δīs Σανσονιέ. Αυτή θά δεχότανε νά μάς έξυπηρετήσει και θά τά κατάφερνε περίφημα. Είναι πολύ έξυπνη και πολύ ψύχραιμη. Κάποτε της έδωσα, γελώντας, ότι άν δέν γινόταν έπιστήμων θά ήταν μιὰ πρώτης τάξεως ήθοποιός.

— 'Ωραία! Αυτήν, λοιπόν...

Τό ίδιο βράδυ, τό σχέδιο τού Ρομπέρ άνεκόνιστο στον Σνάϊντερ.

'Εν τώ μεταξύ ή Άνριέτ περνούσε μαύρες ώρες μέσα στό δωματίό της. 'Εβλεπε τόν καιρό νά περνά χωρίς αποτέλεσμα και φοκιστός όλοκληρη. Δέν έμεναν, πραγματικά, παρά δύο μόνον μέρες: ή τελευταία και ή έπόμενη, ή ήμεία της: έκπνοή της πρόσμερας. 'Ισως οι γκάγκστερς νά περίμεναν και την ήμέρα αυτή προτού διστικοποιήσουν τις άπειλές των, όπωσδήποτε όμως, τί μπορούσε νά γίνη μέσα στις δύο αυτές μέρες;

'Η άπελπισία την κυρίως πάλι σιγά σιγά, τό ήθικό της την έγκατέλειπε, μόνη, όπως είχε μείνει, με τις μαύρες της σκέψεις.

'Η ιδέα ότι είχε την σωτηρία της κόρης της στό χέρι της αλλά δέν την χρησιμοποιούσε υπακούοντας σ' ένα αίτημα τιμής πού άρχισε νά τό δοίκε τώρα ύπερβολικό, την κυρίως, από στιγμή σέ στιγμή περισσότερο. Άνοιξε τό τσαντάκι της και πήρε από μέσα τό κλειδί πού της είχε δώσει ό Πώλ, τσάφικε δυνατά στη γούφα της, ένώ τέσσερα γράμματα και ένας άριθμός μαγικός, γραμμένα με πύρινα ψηφία μέσα στη μνήμη της χορηγηδούσαν μπροστά της: Α. Ι. Ν. Ε. 186.

'Εκλεισε τά μάτια της για νά σβύσει τό βόμα, πού ήταν γι' αυτήν ό μεγαλύτερος πειρασμός. 'Εν τούτοις ή έπαφή με αυτόν δέν έπαινε: τό κλειδί πού κατόψε της έκανε σαν άναμμένο κρόχουον τό ναι. Και τό υαλό της δούλευε... 'Θά ήθελε—τό εύχεται όλόφωνα— νά παρουσιάζονταν κάποιος την φοβερή αυτή στιγμή της υπέρλας λιποψυχίας και νά την άποσπάσει από τις σκέψεις της, αλλά εξακολουθούσε νά μένη μόνη με τη σκέψη της, άπελπιστικά

μ δ ν η... 'Η όδός 'Αγίου Ντομνίκου ήταν δύο δώματα από εκεί... Δέν είχε παρά νά πάρη την άπόφασή της... Θάνοιγε τό ιδιαίτερο εργαστήριο τού Πώλ, θάπαρνε από μέσα τά σχέδια της άκτινός «Ή» και θά τά άφηνε την ίδια ώρα στό μέρος πού είχαν όρίσει οι άπαγωγείς... 'Ήταν τόσο άπλό, όπως της είχε πη και ό Μπονέ.

'Η νύχτα είχε ήδη προχωρήσει άρκετά. Άκριβώς εκείνη την στιγμή ένα παλιό ρολόι πού ήταν τοποθετημένο πάνω στό τζάκι, χτυπούσε ένδεκα... 'Η στιγμή ήταν κατάλληλη. Οι ύπνερται του κόμητος θά κοιμόντουσαν, άσφαλώς. Σάν μιὰ ύποβάτις ή Άνριέτ σκηώθηκε, τυλίχθηκε στό έπαινωφόρι της και βγήκε.

Κατέβηκε μηχανικά σαν αυτόματο την σκάλα, έφθασε στην έξώπορτα. 'Ο θυρωρός κοιμότανε πάνω στό καθισμά του.

'Η Άνριέτ στάθηκε λίγο και τόν κύτταξε τρομαγμένη. Έκανε μιὰ νύχτη πίσω, αλλά κατόπι, καταβάλλοντας μιὰ υπεράττη προσπάθεια, βγήκε άνάλαφρα, όμως με σιγή.

'Ο δροσερός άέρας τού δρόμου της έδωκε περισσότερο θάρρος. Προχώρησε διασπαστικά, διέσχισε την όδον Σολφερινού και κατόπι προχώρησε προς τόν Σαμουάνα. Έφθασε στην γέφυρα Σαλφερινού. Έκεί στάθηκε για μιὰ στιγμή. Άκούμπησε στό παραπέτο και κύτταξε τά θολά νερά πού κυλούσαν κάτω από τά πόδια της.

Τί εύκολο ήταν νά γείρη λίγο περισσότερο άπ' ότι έγερνε τώρα και κατόπιν νά άρεθί νά πέσει στό νερό...

'Αν αυτοκτονούσε την άλλη μέρα οι έφημερίδες θάγραφαν για τόν «τραγικό θάνατον της μεγάλης καλλιτέχνιδος της όδώνης Άνριέτ Φράνς» οι γκάγκστερς: θά έσκαζαν από τό κακό τους γιατί δέν θ' άποκτοδαν τά πολύτιμα σχέδια, αλλά ή Ροζέττούλα θά έσώζετο, γιατί δέν θάχαν ύστερα από τόν θάνατό της, τί νά κοδίσουν με τόν θάνατό της μικρή.

Τί θά γνόταν όμως ή Ροζέττα εν πέθαινε αυτή; Χωρίς μητέρα: θά είχε βέβαια τόν πατέρα της πού θά την προστάτευε. 'Αλλά τί πατέρα!

'Η σκέψη αυτή, ή ίδια δηλαδή ότι ή χαϊδεμένη κορούλα θά μεγάλωνε μέσα σ' ένα περιβάλλον σαν αυτό μέσα στό όποιο ζούσε ό πατέρας της, έώσε την Άνριέτ από την αυτοκτονία.

Την έώσε από τόν σωματικό θάνατο για νά την εΐξη όμως, σ' έναν άλλον θάνατο ήθικό. 'Η ιδέα της κλοπής τών πολύτιμων έγγραφών την κυρίως και πάλι, τυραννική, καταθλιπτική. Γύρισε, λοιπόν άπότομα τά νύχτα πού τόν ποταμό και διευδούθηκε στην όδον Σολφερινού. Άλλά έφθνικά σταμάτησε, έκανε μιή αστροφή και ξαναγύρισε στην γέφυρα. Στάθηκε στό ίδιο σημείο και άρχισε νά ψάχνη μέσα στην τάντα της. 'Υστερα από λίγο έδραξε από μέσα τό καταρριμένο κλειδί. Τό κύτταξε για μιὰ στιγμή με θαρραλένο βλέμμα και κατόπιν τό πέταξε στον ποταμό!

'Η αντίδρασις μέσα της από την άποφαστική αυτή κίνηση, ήταν τόση που ή άτυχη γυναίκα συγκλονίσθηκε όλόκληρη και με μεγάλο κόπο κρατήθηκε όρθή στά πόδια της.

Με περισσότερο άκούη κόπο και με ήμια κλονίζόμενα, σαν μεθυμένη, κατόρθωσε νά στήση ως τό δωματίό της όδου Μπάκ. Έπαισε καταξαντλημένη σ'

ένα φωτέλι. Και τότε, τότε μόνο άφηνσε όλη την έκλυση πού την είχε κυριέψει από την μοιραία στιγμή, νά την παρασθί σ' ένα κλάμμα άσυγκράτητο, λυγμικό.

Τό κλειδί τού μεγάρου της όδου 'Αγίου Ντομνίκου, τό μόνο όπλο πού της άπέμεινε κατά τών γκάγκστερς ή μόνη σωτηρία της κορούλας της, δέν ύπηρεχε πιά!

— Θεέ μου, ώλόδυζε ή Άνριέτ. 'Εσθ πού όλα τά έξέρεις, δέν θά με άδικήσης. Θά είδες ότι δέν μπόρουμε νά κάνω διαφορετικά!

'Επεκλείετο τόν Θεό ως τόν μόνον— όπως έφαντάζετο—άόρτυρα της υπεράτης αυτής θυσίας την όποία μπόρουμε νά κάμη στην πατρίδα της, πρώτα στην έντιμότητά της και στον χαρακτήρα της έπειτα, στον Πώλ τέλος και στον έρωτά της, τρίτον.

Και όμως, και κάποιος άλλος στην είχε ιδή και παρακολουθήσει κατά την ν κτερινή της έξοδο.

'Ο ντέκτεκτιβ Σνάϊντερ, την έυτελήθενη καθώς κατέβαινε στις άκρες τών ποδιών τις σκάλες, και περιεόρε νά μάρη πού πήγαινε μόνη της τέτοια ώρα και μ' αυτές τις πορουλάξεις ή διάσημη δευτέρα, άποφάσισε νά την παρακολουθήσει. Και τότε άθέτως είδε όσα ήδη άρηγυθήκαμε και έμεινε κατάπληκτος. Κατάπληκτος αλλά και συγκινημένος... Περιεόρε κάπως αυτό τό τελευταίο, όπως άκούη πού περίεργο και νά ότι, δέν άνέσπερε, όταν έπέστρεψε, τίποτε από όσα είδε, ούτε στον Προβώ, ούτε σέ κανέναν άλλον...

Κεφάλαιον 24ον

Μιὰ φιλόλογος μαγειρίσα

'Ο Γκαστόν Σαρνιέ, ήταν περίφοροντες έκείνο τό πρωί. Βάδιζε έπάνω και κάτω μέσα στό μεγάλο γραφείο του της λεωφόρου Βάγκουα, καπνίζοντας άδιάκοπα.

'Η μεγάλη δουλειά τού Μπονέ, τού φαινόταν όλοένα περισσότερο εύκολη από ό,τι την είχε παραστήσει ό συννόχος του.

Βοισκόνταν στην τρίτη μέρα της προθεσμίας την όποία είχαν δώσει στην μητέρα της Ροζέττας και ή Άνριέτ δέν τούς είχε φέρει άκούη τά περίφημα έγγρατά.

Τί όόκλωνε τώρα; 'Ο άφηνε νά σκοτώσουν την μικρή για νά τιμωρηθί ή έρωτευμένη μητέρα της;

Βέβαια, ό Σαρνιέ δέν θά μπόρουμε νά καταχωρηθί για εύμισθία και εισθηματίας αλλά δέν άγαπούσε και τά άνώφελα έγκλήματα, ούτε τις περιττές μπερδεφούλες με την άστυνομία.

Στό σημείο αυτό ήταν οι σκέψεις του, όταν άκούστηκαν χτυπήματα στην πόρτα.

— Έυαρέ, έκανε άνόμεχτα ό Σαρνιέ. 'Ήταν ό Μπονέ.

— Λοιπόν; τόν ρώτησε ό άρχισιμμορίτης.

— Λοιπόν... τίποτα! 'Η ίδια, πάντα, σιωπή. Τηλεφώνησα από ένα τηλεφωνικό θάλαμο στό Πονσαρτρέν. Μεθ' άπάντησης ή ίδια εκείνη γυναίκα φωνή.

Θάναί ή γοητή εκείνη Περνέ ή γειτόνισσά της πού δέν λείπει ποτέ από τό σπίτι.

(Συνέχεια στό έπόμενο)

‘Απ’ ‘Ολα Δι’ ‘Ολους

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΑΛΟΥΝ ΤΡΟΜΟ

Κάθε φορά που δημοσιεύεται στις στατιστικές κάποιος νέος πίναξ του παγκοσμίου πληθυσμού, δημιουργείται ένας παράξενος φόβος. Κι’ αυτό, γιατί οι αριθμοί μεγαλώνουν, φουσκώνουν. Ο πληθυσμός της γής που ανήρξατο κατά το 1850 σε 1000 εκατομμύρια περίπου άτομα—ένα δισεκατομμύριο—έχει από τότε πολλαπλασιασθή τόσο, ώστε έφθασε στα 1939 στα 2143 εκατομμύρια, δηλαδή 2 δισεκατομμύρια, 143 εκατομμύρια ανθρώπων!

Η Ευρώπη χωρίς την Ρωσία, κατοικείται σήμερα από 400 περίπου εκατομμύρια ψυχές. Η ‘Ασία ξεπερνά, φυσικά, σε μεγάλο βαθμό όλες τις άλλες ηπείρους.

Η Κίνα, μονάχη της, έχει 450 εκατομμύρια κατοίκους. Είναι αριθμοί που φέρνουν έλιγγο, αριθμοί αστρονομικοί, που χάνουν ωστόσο πολύ από το μέγεθος τους, αν τους δούμε σύμφωνα με την μέθοδο που προτείνει ένας μαθηματικός.

Ίδου τί μας μαθαίνει:
Είναι δυνατόν να βάλουμε δλόκληρη την ανθρωπότητα να χωρέσει σ’ ένα περιορισμένο σχετικά χώρο. Θά έφτανε γι’ αυτό ένα νησί εκτάσεως 15 τετραγωνικών χιλιομέτρων. Ένα νησί: τόσο δά, έχει τόσο μικρήν έκταση που δεν θά έδινες γι’ αυτό έστω και μιά τρίχα. Αν διατεθώ για κάθε άτομο ένας χώρος από 1 μ. 20, ώστε να μπορέη να κάμει ένα, δυό θήματα, μπορούν να τοποθετηθούν 12000 άτομα σε μιά γραμμή, μήκους ενός χιλιομέτρου. Κατά συνέπεια, σ’ ένα τετραγωνικό χιλιομετρο χωρούν 12.000 φορές 12000 άτομα=164 εκατομμύρια άτομα, ή δλόκληρη ή ανθρωπότης χωρεί σε 14,7 τετραγωνικά χιλιομετρα, χωρίς να είναι πολύ σφιγμένη.

Εξ άλλου, ένας ειδικός εις το περιτολίγμα έχει κάνει τον έξής υπολογισμό. Δεν είναι πόν δύσκολο να πακτωθώμε την ανθρωπότητα—θεωρητικώς έννοείται—από το να την τοποθετήσουμε όρνια σ’ ένα νησί.

Αυτός λοιπόν ο ειδικός, στίς ελεύθερες στιγμές του, έχει υπολογίσει το μέγεθος της κάσας που θά μπορούσε να χωρέσει όλους τους ανθρώπους της γής, διαθέτοντας για τον καθένα 2 μ. μήκος επί 65 εκατοστάμετρα πλάτος και 50 εκατοστάμετρα ύψος, χώρον άρκετό για να επιτολήη να τοποθετηθώ ανάμεσα σ’ όλα τα άτομα το απαραίτητο υλικό του περιτολίγματος!

Μπορείτε να φαντασθώτε τις διαστάσεις αυτής της κυβικής κάσας; Θά ξαφνιασθώτε όταν θά μάθετε ότι θά έγη 1200 μέτρα μήκος! Η έβλινη αυτή κάσα, αν και σās φαίνεται πελωρία και σγαδόν άδύνατο να κατασκευασθώ και από τους ικανωτέρους ξυλουργούς, σās

φαίνεται ωστόσο πολύ μικρή για να χωρέσει την ανθρωπότητα! Κάνετε λάθος! Ο λογαριασμός είναι απολύτως σωστός. Μένει, μάλιστα και λίγος χώρος για τους θάρβουν άμέσως έπειτα από μās!

Οι υπολογισμοί αυτοί στηρίζονται πάνω στους σημεινούς αριθμούς του πληθυσμού της γής μας.

Θά καταλάβουμε καλύτερα τις αναλογίες με τις οποίες αύξάνει ο πληθυσμός της γής, αν συγκρίνωμε τον αριθμό του έτους 1920, που είναι 1580 περίπου εκατομμύρια άτομα με τον σημερινό αριθμό 2143 εκατομμύρια, παρ’ όλον ότι έμεσολάβησαν πολλές επιδημίες και μεγάλοι πόλεμοι, και αν άκούη συγκρίνωμε τον αριθμό του 1920 με τον αριθμό του έτους 1650 που αντιστοιχεί πρότε

‘Η παράξενη Ιστορία ΕΝΟΣ ΤΑΧΥΔΑΚΤΥΛΟΥΡΓΟΥ

Ποτέ δεν μόδεσε να μάθω κανείς το άληθινό όνομα του Τζών Λαφαγιέτ που έφθασε μιαν ώραία πρωία στο Σικάγο, ζητώντας εργασία. Εκεί βρήκε δουλειά κοντά σ’ έναν ταχυδακτυλουργό και έμαθε όλα του τα κόλπα. ‘Αμέσως δέ δείχτηκε τόσο ικανός σ’ αυτή την τέχνη, τόσο έφευρετικός, που μόδεσε έπειτα από λίγο να κάμει περιοδείες και παραστάσεις για δικό του λογαριασμό.

Τά καταπληκτικά κόλπα του είχαν στοιχίσει στον Λαφαγιέτ μακρές μελέτες και λεπτομερείς προετοιμασίες. Φρόντιζε δέ εξαίρετικά να μη μόδεση κανείς να καταλάβη τα μυστικά του.

Κάποτε, ο Λαφαγιέτ άπεφάσισε να κάνη μιαν μεγάλη περιοδεία στην Ευρώπη. Μπαρκάρισε για το Λονδίνο και άρχισε διαπραγματεύσεις με τους διευθυντάς των μεγάλων θεάτρων. Αυτοί είχαν μεγάλη διάθεση να τον άγκυζάρουν, αλλά οι θιασάρχαι διάσταξαν μπροστά στίς απαιτήσεις του καλλιτέχνη που ζητούσε το φθινόποσόν των 1500 στερλινών για κάθε βράδυ!

Ο Λαφαγιέτ έκαμε τότε άμέσως μιαν άντιπρόταση: Προσφέρθηκε να όργανώση ο ίδιος τις παραστάσεις του, πληρώνοντας για άνοιξιο του θεάτρου 200 λίρες στερλίνες κάθε βράδυ. Η έπιτυχία του δεν ήταν τόσο μεγάλη, που εισέπραξε από μιαν μονάχα παράσταση 2000 λίρες, προς μεγάλην άπελπίσιν πολλών διευθυντών θεάτρων του Λονδίνου!

Ο Λαφαγιέτ είχε δυό μονάχα μεγάλα ενδιαφέροντα στη ζωή του. Το ένα ήταν το επάγγελμά του. Προσπαθούσε άδιάκοπα να πλουτίη το πρόγραμμά του με νέα, άνέκδοτα κόλπα. Το άλλο ήταν αισθηματικής φύσεως: ή περιπαθός του άγάπη για

450 εκατομμύρια ανθρώπων. Η ανθρωπάτης πολλαπλασιάζεται με δλοένα μεγαλύτερη ταχύτητα. Πρέπει να προβλέπωμε ότι ο σημερινός αριθμός θά έχη διπλασιασθώ έπειτα από 70 χρόνια.

Αν ο άνθρωπος δεν βρῃ μέχρι τότε καινούργιους πόρους και δεν μεταμορφώση τις άπέραντες εκτάσεις τη γής—νης σφαίρας που βρίσκονται, σήμερα άκαλλιέργητες ή έρημωμένες, ή συσσωρευσις του πληθυσμού θά μπορούσε να γίνη άληθινά άπειληκτική και ο άγών για τον χώρο ζωτικός για όλους τους λαούς.

‘Ας ελπίσωμε για όλους τους άπορόνους μας πώς οι υπολογισμοί μας είναι λανθασμένοι σ’ όλα τα σημεία και πώς δεν θά αισθανθούν τις άγωνίες ενός άδω θάιου αύριον.

τόν... σκύλο του! Και για να δειπωσῃ μπροστά στα μάτια του κόσμου ότι προτιμούσε τον σκύλο του από τους ανθρώπους, έβαλε και του έφτιαξαν στα περίχωρα του Λονδίνου μιαν θαυμασία βίλλα με δυό δωμάτια και λουτρό, όπου περιποιότανε το σκυλί ένας ιδιαίτερος καμαριέρης.

Ο σκύλος ζούσε σαν μεγάλος άρχοντας. Έτρωγε μέσα σε άσημένια πιάτα τρεις φορές την ήμέρα. Κάθε γεύμα, άπετελείτο από πολλά φαγητά, άρχίζοντας από τη σούπα και τελειώνοντας με γλυκίσμα. Όταν ο «Μπιούτ» έτσι λεγόταν ο σκύλος—έκανε περίπατο, ο καμαριέρης τον κρατούσε δεμένο με μιαν άσημένια αλυσίδα. Το κολλίε του ήταν στολισμένο με χοντρά διαμάντια.

Ο θαυμασμός του Λαφαγιέτ για τον σκύλο του έφθανε σε τέτοιο σημείο που έπείνε να έχη το πορτραίτο του σκύλου του χαραγμένο πάνω στο στέλεχος των έπιταγών του. Το συμβόλαιό του είχαν έπίσης μιό σφραγίδα που έδειχνε ένα σκυλί. Εύ νήτο είναι λοιπόν το καταστραπτικό άποτέλεσμα που είχε ο θάνατος του Μπιούτ: πάνω στον κύριό του.

Όταν έμεινε μόνος στη ζωή, ο μάγος άφωσιώθηκε εξ όλοκληρου στην τέχνη του. Η μισανθρωπία του μεγάλωσε. Δυσπιστούσε δλοένα περισσότερο για την περιέργεια των συναγωνιστών του. Όταν εργαζότανε στην σκηνή, όλες οι πόρτες που ώδηγούσαν σ’ αυτήν έπρεπε να είναι κλειδωμένες για να μη μόδεη να μπῇ κανείς και να μάθῃ τα μυστικά των τεχνασμάτων του που ήταν άξια ενός Μπόσκο και ενός Ουντέν.

Η ύπερβολική αυτή δυσπιστία του Λαφαγιέτ έγινε ή αίτια του θανάτου του. Ένα βράδυ, την στιγμή που βρισκότανε στην σκηνή, πήρε το θέατρο φωτιά και άρπαξαν τα παρασκήνια. Ο Λαφαγιέτ θέλησε να βγῇ αλλά βρήκε όλες τις πόρτες κλειδωμένες ύστερα από την δική του διαταγή. Έστάθηκε άδύνατο να βγῇ!

‘Αργότερα βρήκαν το πτώμα του ταχυδακτυλουργού άπανθρωπαιό και άγνώριστο. Τον έθαψαν στο νεκροταφείο του Έδμυδούργου, πολύ κοντά στον σκύλο του Μπιούτ.

Τά προηγούμενα

(Βρισκόμαστε στην Γαλλία της εποχής Λουδοβίκου 14ου. Ο καρδινάλιος Μαζαρίνος άρρωστος βαρειά και γέρος, πεθαίνει. Ο Λουδοβίκος για πρώτη φορά νοιώθει ότι είναι πραγματικά βασιλεύς. Δηλώνει στους ύπουργούς του ότι άναλαμβάνει στο έξής μόνος του όλες τις έξουσίες. Στο έργο του αυτό βρίσκει πρόθυμο βοηθό τον Κολμπερ, έναν έξυπνότατο άνθρωπο, έμπιστο του καρδινάλιου, και του ντ’ Αρτανιάν, τον όποιον επαναφέρει στα άνάκτορα.

Ο Κολμπερ του άποκαλύπτει την ύπαρξη διαφόρων καταχραστών του δημοσίου και του ζητά την άυστηρή τιμωρία των. Ο Λουδοβίκος ύπογράφει τά σχετικά διατάγματα. Οι δικαστικοί είναι όλοι φίλοι του πανισχύρου ύπουργού των Οικονομικών Φονκ, που έχει θησαυρίσει και αυτός).

14ον

ΚΥΡΙΕ Κολμπερ, έίπε ο βασιλεύς. Πήτε φεύγοντας, στον κ. Λυόν που περιμένει στον προθάλαμο να φέρη έκείνο που έτίμασε κατά διαταγήν μου.

— Η μεγαλειότης σας με χρειάζεται άλλο; ρώτησε ο Κολμπερ.

— Όχι κύριε. Χαίρετε.

Όταν έφυγε ο Κολμπερ ο Λουδοβίκος έίπε στον ντ’ Αρτανιάν, σαν να μην είχε μεσολαβήσει τίποτα:

— ‘Ας ξανάρθουμε στην δική μας ύπόθεση. Καθώς βλέπετε, στο οικονομικό ζήτημα έχουμε κιόλας μιαν σημαντική μεταβολή.

Την στιγμή αυτή άνήγγειλε ένας ύπηρέτης τον κ. Λυόν.

— Νά περάση, έίπε ο βασιλεύς. Σε λίγο έλεγε στον κ. Λυόν:

— Διαβάστε μου, σās παρακαλώ, την έπιστολή που έχετε συντάξει και που ποσορίζεται για τον βασιλέα της ‘Αγίας.

Ο ΥΠΟΠΟΝΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

Ο ντ’ Αρτανιάν τέντωσε τ’ αυτία του για να μη χάση λέξη. Ήταν ή συγκρατήσις του Λουδοβίκου για τον γάμο του άδελφού του με την πριγκίπισσα ‘Ερριέτη. Μόλις βγήκε από το γραφείο ο κ. Λυόν ο βασιλεύς έίπε προς τον ύπόπτη:

— ‘Ας τελειώνουμε τώρα. Καθώς άκούσατε, χρήματα ύπάρχουν. Σās φθάνουν είκοσι χιλιάδες λίβρες τον χρόνο; Ο ντ’ Αρτανιάν άνοιξε τά μάτια του όσο περισσότερο μπορούσε.

— Μα... μεγαλειότης...
— Σās φθάνουν τέσσερα άλογα τά όποια δέδωκα θά συντηρώ έγώ, συνέχισε ο Λουδοβίκος και μιαν έκτακτος έπιχορήγησης αναλόγως των άναγκών σας ή προτιμάτε να κανονίσουμε από τώρα ένα σταθερό ποσό, σαράντα χιλιάδες λίβρες παράδειγματος χάριν;

— Μεγαλειότης...
— Καταλαβαίνω την έκκλησή σας και την περίμενα.

— Όμολογώ ότι είκοσι χιλιάδες λίβρες τον χρόνο είναι ένα άραιο ποσό. ‘Αλλά...

— ‘Αλλά δεν έχει. Η ναι ή όχι. Μήπως δεν φθάνει ή άμοιδή;

— Κάθε άλλο.

— Λοιπόν. Προχωρούμε.

— Είπα πῃ στην μεγαλειότητά σας...
— Ότι θέλετε ν’ άναπαυθώτε. Τό έξέρω. ‘Αλλά δεν θέλω έγώ. Είμαι νομίζω ο κύριος. Η όχι...

— ‘Ασφαλώς.

— Λοιπόν. Ίδου ο διορισμός σας ύπογεγραμμένος. Και έδώ είναι έτοιμο και το διάταγμα της παρασημοφορίας σας. Την ήμέρα που θά έπιστρέψετε από κάποιαν άποστολή που θά σας άναθέσω, δεν έχετε παρά ν’ άνοίξετε αυτό το σφράγισμα και να το πάρετε. Δεν νομίζετε ότι έγινε κάπως καλύτερος από πρίν;

— ‘Αρχίζω να το πιστεύω, μεγαλειότης.

— Λοιπόν. Θά αναλάβετε πάλι ύπηρεσία κοντά μου. Η σωματοφυλακή μου έχει διαλυθῇ από την ήμερα που με άφήσατε. Οι άνδρες σας γυρίζουν στα διάφορα κέντρα, μεθῶς και θορυβούν. Θά τους περιμαζέψετε και θά τους αναδιοργανώσετε.

— Μάλιστα, μεγαλειότης.

— Και δεν θά μ’ έγκαταλείψετε ποτέ πιά.

— Ποτέ.

— Θά μένετε πάντοτε κοντά μου, για να με βοηθάτε και να με προστατεύετε.

— ‘Αφού πρόκειται για μιαν τέτοια ύπηρεσία μεγαλειότης, έίπε συγκινημένος ο ύπόπτης, δεν ύπάρχει άνάγκη να μού δώσετε τις είκοσι χιλιάδες λίβρες τον χρόνο.

— Θέλω να ζήσετε άξιοποσπώς. Να κρατήσετε μεγάλο σπίτι. Να δίνετε γεύματα. Θέλω να είναι μιαν προσωπική έξοδα της σωματοφυλακής μου.

— ‘Εγώ όμως δεν θέλω χρήματα πιά.

δεν μού άξίζουν, έίπε με στόμφο ο ντ’ Αρτανιάν. Η θέσις που μού προσφέρτε είναι, μιαν θέσις τεμπέλικη. Την δουλειά που μού άναθέτετε θά μπορούσε να την κάνη ο πρώτος τυχών.

Ο Λουδοβίκος άρχισε να γελάει δυνατά.

— Είσατε πολύ πονηρός, έίπε, και θά με άναγκάσετε να σας προδώσω το μυστικό μου.

— ‘Υπάρχει λοιπόν, και μυστικό;

— Μάλιστα.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει δέχομαι τις είκοσι χιλιάδες ως άμοιδή για την

**Τό άδάνατο ίπποτικό
άριστούργημα
του ΑΛ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)**

έχεμυστιά μου. Μπορείτε τώρα να μοι το πῆτε αυτό το μυστικό;

— Θά καταλλήστε άμέσως το άλογό σας, κύριε ντ’ Αρτανιάν.

— ‘Αμέσως;

— Το πολύ μέσα σε δυό μέρες.

— Τόσο το καλύτερο, έπειδή έχω να κανονίσω διάφορες ύποθέσεις. Και όταν ξεκινήη κανείς για έμπιστευτική άποστολή πρέπει να ύπολογίη με το χειρότερο.

— Όλα είναι δυνατά.

— Και πού πρόκειται να με στείλετε;

— Γνωρίζετε την Βρετάνη;

— Όχι, μεγαλειότης.

— Τόσο το καλύτερο. Καταλαβαίνετε από όχρωσες;

— Νομίζω ότι καταλαβαίνω.

— Λοιπόν. Θά αναχωρήσετε για την Βρετάνη. Μόνος. ‘Εντελώς μόνος. ‘Ισως παραστή άνάγκη να γίνετε ύπηρετης όχι μόνον του έαυτού σας αλλά και ξένων προσώπων. ‘Ισως παραστή άνάγκη να μεταμφιεσθώτε έπειδή είσατε πάρα πολύ γνωστός στην Γαλλία.

— Και ύστερα;

— ‘Υστερα θ’ άρχίσετε να περιοδεύετε και να εξετάζετε τις όχρωσες που έχουν κατασκευάσει στην Βρετάνη και στα γύρω νησιά. Θά άρχίσετε από την Μπέλ-‘Ιλ.

— ‘Ακριβώς.

— Θά γίνω δηλαδή κατάσκοπος...

— Όχι κύριε. ‘Αν σας έστειλνα έπι κεφαλής μιαν μονάδα, να άνιχνεύσετε το έχθρικό έδαφος, θά κάνατε κατασκοπεία;

— Έχετε δίκαιο. Και αν όχυρώνουν την Μπέλ-‘Ιλ;

— Θά κυτάζετε να μάθετε πώς την όχυρώνουν και πού την όχυρώνουν.

— Θά με άφήσουν να πλησιάσω;

— Αυτό είναι δική σας δουλειά. Καθώς σας είπα θά έχετε και μιαν ειδική έπιχορήγηση για να μωρήτε να ξεδεύετε όσα θέλετε.

— Και αν δεν υπάρχουν όχρωματά στην Μπέλ-Ιλ;

— Τότε θα ξαναγορίσετε με όλη σας την ήσυχία, χωρίς να κουράσετε το άλλο γό σας. Αύριο θα πάτε στον κύριο Φουκέ να του ζητήσετε να σας προκαταβάλει το έν τέταρτον του μισθού σας. Τον γνωρίζετε τον κύριο Φουκέ;

— Πολύ λίγο. Δεν υπάρχει άλλωστε βία να τον γνωρίσω.

— Απεναντίας και μεγάλη μάλιστα. Είμαι βέβαιος ότι θ' άρνηθώ να σας δώσω τα χρήματά που θά του ζητήσετε.

— Α! Και ύστερα;

— Ύστερα θά πάει στον κύριο Κολμπέρ. Αλήθεια! Έχετε καλό αλλοιο;

— Πολύ καλό, μεγαλειότητα.

— Πόσο σας στοιχίζει;

— 150 λίβρες.

— Πολύ καλά. Το αγοράζω. Πάρετε μια έπιταγή για διακόσιες λίβρες. Έννοείται ότι θά κρατήσετε το αλλοίό σας για δικό μου λογαριασμό. Δεν πρέπει να χάνουμε καθόλου καιρό.

— Τότε για ποιά λόγο να περιμένω δύο μέρες;

— Έχω τους λόγους μου. Πηγαίνετε τώρα και μη ξεχνάτε ότι από σήμερα ανήκετε και πάλι στον βασιλέα σας. Ποῦ κατοικείτε;

— Μα νομίζω ότι από σήμερα θά κατοικῶ και πάλι στα ανάκτορα.

— Όχι. Θά κρατήσετε το σπίτι στο οποίο μένετε, με την διαφορά ότι θά το πληρώνω εγώ. Θά φύγετε νύχτα. Δεν θά τῷ μάθη κανείς, και πῶς πάντως έχει μυσία. Άντιο κύριε ντ' Αρτανιάν. Ελπίζω γὰ με καταλάβετε. Άν σας συλλάβουν, δὲν θά πῆτε λέξη. Άν σας σκοτώσουν, δὲν πρέπει να έχετε επάνω σας οὔτε τὴν παραμικρή σημείωση πὺδ να προδώση τὴν ἀποστολή σας.

— Δεν θά συμβῇ κανένα ἀπὸ τὰ δύο. Καθὼς έβγαίνω ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Λουδοβίκου, ὁ ντ' Αρτανιάν συλλογιόταν... «Ἡ εὐλογία τῆς Ἀγγλίας συνεχίζεται. Λεπτά. Πολλά λεπτά».

Τὰ σπίγια τοῦ κ. Φουκέ

Τὴν ἴδια ὥρα σχεδὸν πὺδ επέστρεψε ὁ ντ' Αρτανιάν ἀπὸ τὰ ἀνάκτορα στο σπίτι του, διεδραματίζοντο στὸ πρόσπειο τοῦ Παρισίου Σαιν-Μαντὲ μὲ ἐντελῶς διαφορετικὴ σκηνή. Ὁ ὑπουργὸς τοῦ θησαυροφυλακίου κ. Φουκέ εἶχε στὸ πρόσπειο αὐτὸ μίαν ἐξοχικὴ ἐπαυλὴ. Σ' αὐτὴν εἶχε ἀποσπῶν γὰ νὰ ἐργασθῇ μὲ ἡσυχία. Ὁ κ. Φουκέ κατευθύνθηκε κατ' εὐθείαν στὸ ἰδιαιτέρὸ του γραφεῖο, ἀδιαφορώντας γὰ τοὺς εἰκοσι ξένους πὺδ εἶχε καλέσει ἡ γυναῖκα του σὲ γεῦμα καὶ ἔδωσε ἐντολή γὰ μὴ τὸν ἐνοχλῶσιν παρὰ μόνον ἂν ἔβανε καμμιὰ βασιλικὴ διαταγή. Δύο θαλαμηπόλοι τὰχθηκαν γὰ φρουροὺ μπισσάτῃ στὴν πόρτα τοῦ γραφείου του. Μόλις μπῆκε μέσα, τῷ βῆξε ἕνα βαρὺ παραπέτασμα μπροστὰ στὴν πόρτα ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ ἰδῇ κανεὶς ἂν τὴν γινόνταν καὶ τί λεγόνταν μέσα. Ύστερα κάθησε στὸ γραφεῖο του, ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὸν θαυροφύλακα τοῦ ἕνα μεγάλον ὄγκο ἀπὸ ἔγχρῳα καὶ ἄρχισε νὰ ξεχωρίζῃ ἐκεῖνα πὺδ ἦσαν πὺδ σημαντικὰ καὶ πὺδ ἐπείγοντα. Δὲν εἶχαν περάσει περισσότερα ἀπὸ δέκα λεπτά ὅταν ἀκούσθηκε ἕνας ἐλαφρὸς κτύπος πὺδ ἐρχόταν πῖσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο

Ο ΥΠΟΚΟΜΗΣ ΤΗΣ ΒΡΑΖΕΛΟΝΗΣ

καθρέφτη. Τρεῖς ἄλλοι, ἐντελῶς ὅμοιοι καθρέφτες, θρίσκονταν μέσα στὸ ἴδιο δωμάτιο. Ὁ κτύπος αὐτὸς ἦταν ἀσφαλῶς κάποιον μυστικὸ σύνθημα, γιὰτὶ ὁ Φουκέ διέκοψε ἀμέσως μόλις τὸν ἀκούσε τὴν ἐργασία του καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸν καθρέφτη ψιθυρίζοντας:

— Διάβω! Ποιά νὰ εἶναι ἐκεῖ κάτω; Ἐγὼ δὲν περιμένα σήμερα καμμιὰ ἐπίσκεψη.

Οἱ κτύποι ἐξακολούθησαν σχεδὸν ἀδιάκοποι.

— Ἄς περιμένω, συλλογίσθηκε ὁ Φουκέ καὶ ξανακάθησε στὸ γραφεῖο του γὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐργασία του.

Ἀρχισε νὰ ἐξετάζῃ τὰ ἔγχρῳα του, νὰ κἀν ὑπολογισμοὺς μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, νὰ διαβῶνῃ, νὰ υπογράφῃ καὶ νὰ ἐργάζεται γενικά μὲ πρωτοφανὴ διαύγεια καὶ ἐνεργητικότητα. Πότε-πότε σήκωνε τὸ κεφάλι του γὰ νὰ εἴρῃ μίαν γοργὴ ματιὰ σὲ ἕνα ρολόι πὺδ θρίσκονταν πάντοτε πῖσω ἀπὸ τὸν καθρέφτη.

— Πολὺ ἀνυπόμονη εἶναι αὕτῃ ἡ κυρία, συλλογίσθηκε ὁ ὑπουργὸς. Ποιά νὰ εἶναι ἄραγε; Ἡ κόρη μου θρίσκει στὸ Ραμπουγιέ. Ἡ κυρία προέδρου δὲν θά γινόταν ποτὲ τόσο ἐνοχλητικὴ. Ἡ μαρκησία; Πολὺ ἀπίθανον.

Ἐν τούτοις ὕστερα ἀπὸ συνεχῇ δουλειὰ ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας ἔχανε τὴν ὑπομονή του. Ἐσπερώς ἀπὸ μπροστὰ του τὰ χαρτιά πὺδ εἶχαν μείνει ἀκόμη ἀνυπόγραφα καὶ πάτησε τὸ δάκτυλό του ἐπάνω σ' ἕνα κουμπί. Στὴν στιγμὴ μετακινήθηκε πὸ τὴν θέση του ὁ καθρέφτης καὶ παρουσιάσθηκε ἕνα μεγάλο ἄνοιγμα στὸν τοῖχο μέσα στὸ ὁποῖο ἐξαφανίζονταν σὲ λίγο ὁ Φουκέ. Κατέβηκε καμμιὰ εἰκοσαριά σκαλιά καὶ ἀκολούθησε ἕναν ὑπόγειο διάδρομο πὺδ περνοῦσε ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸν δρόμο πὺδ χωρίζε τὴν ὑπουργικὴ ἐπαυλὴ ἀπὸ τὸ πάροχο Βενσέν. Στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου ὑπῆρχε μίαν ἄλλη σκάλα πὺδ κατέληγε μέσα σ' ἕνα ἐξαιρετικὰ κοινὴ καὶ πολυτελέστατο δωμάτιο. Ὁ Φουκέ ἔβγαλε ἕνα μικρὸ κλειδὸ ἀπὸ τὴν τσέπη του, ξεκλείδωσε τὴν πόρτα πὺδ ἦταν ἔτσι φτιαγμένη ὥστε νὰ μὴ ξεχωρίζῃ καθόλου ἀπὸ τὸν τοῖχο. Ἡ πόρτα αὕτῃ ὡς δηγοῦσε μέσα σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο. Ἐπάνω σὲ ἕναν καναπέ, ἀνάμεσα σὲ πλῆθος μαζιλιάρια, ἦταν καθισμένη μίαν γυναῖκα ἐξαιρετικῶς καλλονή. Ὁ Φουκέ τὴν κῶταξε κατάπληκτος:

— Ἡ μαρκησία ντὲ Μελλιέρ; φώναξε.

— Μάλιστα κύριε μου.

— Σείς ἔδω; Πῶς συμβαίνει αὐτό; Μὲ συγγνώμη πὺδ σὰς ἄφησα νὰ περιμένετε τόσο.

— Ναι. Περιμένα πάρα πολύ. Θά κτύπησα τουλάχιστον εἰκοσι φορές τὸ μυστικὸ κουδούνι. Δὲν ἀκούγατε τὸ σύνθημα;

— Ό! Ναι. Τὸ ἔκδυνα. Ἀλλὰ πῶς νὰ ὑποθέσω ὅτι θρίσκειτε σείς ἔδω; Ἄν εἶνα ὑποβισθῇ αὕτην τὴν εὐτυχία θά εἶχα σπεύσει ἀπὸ τὸ πρῶτο κτύπημα

γὰ νὰ πῶσω στὰ πόδια σας

— Δὲν ἀμφιβάλλω πῶς εἰμαστε ἐντελῶς μόνι, κύριε Φουκέ.

— Μάλιστα κυρία μου. Ἀπολύτως.

— Πρέπει νὰ ὁμολογήσω πῶς ἔχετε λάβει ὅλα σας τὰ μέτρα γὰ νὰ μείνουν μυστικοὶ οἱ ἑρωτῆς σας.

— Θά προτιμούσατε νὰ γίνωνται δημοσί;

— Όχι βέβαια. Τὸ θρίσκω ἐξαιρετικὰ λεπτὸ ἐκ μέρους σας.

— Ἄν ἔγραφε πόσο μὲ κολακεύουν οἱ λόγοι αὐτοὶ ὅταν προέρχονται ἀπὸ σὰς πὺδ σὰς ἀγαπῶ ἔδω καὶ ἕνα χρόνον χωρὶς νὰ κατορθῶν οὔτε καὶ νὰ ἐλπίσω κατὶ γὰ εἶχα ἔστω καὶ μίαν μικρὴν ἀπόδειξη ὅτι δὲν σὰς εἶμαι τελείως ἀδιάφορος.

— Τὴν ἀπόδειξη αὕτῃ σὰς φέρνω ἀκριβῶς.

Ὁ Φουκέ ἄπλωσε τὰ χέρια του γὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴν μαρκησία. Ἐκείνη ὅμως ἀποτραβήχθηκε λέγοντας:

— Πάντοτε παρεξηγεῖτε τοὺς λόγους μου. Ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι πάντοτε ἴσως τὴν ἐννοεῖτε σείς. Μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ μίαν ἀπλὴ φιλικὴ ἀφροσύνη.

— Ἡ ἀφροσύνη εἶναι μίαν ἀρετὴ. Ἡ ἀγάπη ὅμως, εἶναι ἕνα πάθος.

— Ἀκούστε κύριε Φουκέ. Δὲν θά ἐρχόμουν ποτὲ ὡς ἔδω ἂν δὲν ὑπῆρχε κάποιος ἐξαιρετικὰ σοφὸς λόγος.

— Ὁ λόγος μου εἶναι ἀδιάφορος. Ἐκεῖνο πὺδ μ' ἐνδιαφέρει εἶναι τὸ γεγονός πῶς θρίσκατε ἔδω.

— Δὲν μὲ καταλαβαίνετε; Δὲν ξέρετε πόσο διαφορετικὰ αἰσθήματα τρέφω ἐγὼ γὰ σὰς καὶ πόσο λυποῦμαι πὺδ ἀναγκάσθηκε νὰ μεταχειρισθῶ αὐτὸν τὸν τρόπο γὰ νὰ φθάσω ὡς τὸ μέρος πὺδ δίνετε τὰ ἐρωτικά σας ραντεβῶ. Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἤρκα παρὰ μόνον γὰ νὰ σὰς παρουσιάσω. Σὰς ἀπειλεῖ κάποιος με γάλλος κίνδυνος. Σὰς φέρνω πολὺ ἄσχημα νεία.

— Όσο ἄσχημα καὶ ἂν εἶναι τὰ νεία αὐτὰ γίνονται θαυμάσια χάρις στὸ γεγονός ὅτι σὰς ἔφεραν ἔδω. Ἄς μὴ μιλήσουμε, λοιπόν, γι' αὐτά.

— Όχι! Ἀδύνατον. Τὸ πρᾶγμα εἶνε πολὺ πὺδ σοδάρ ἀπὸ ὅ,τι θά μπορούσατε νὰ φαντασθῆτε.

— Μαρκησία. Ἀρχίζετε γὰ με τρομάζετε.

— Καὶ ἀξίζει πράγματι τὸν κόπο νὰ τρομάζετε. Γνωρίζετε ὅτι ὁ Κολμπέρ διωρίσθη θησαυροφύλαξ;

— Ὁ Κολμπέρ; Ὁ μικρὸς Κολμπέρ;

— Μάλιστα. Ὁ μικρὸς Κολμπέρ.

— Ἡ ἀφροσύνη τοῦ Μαζαρινού;

— Ἀκριβῶς.

— Α! Δὲν εἶναι καὶ τόσο τρεχικὸ. Ἐφῶσον εἶμαι ἐνὸς ὑπουργὸς τοῦ θησαυροφυλακίου δὲν θά τοῦ πέφτῃ καὶ πλῆθος λόγος.

— Φαντάζεσθε ὅτι ὁ Λουδοβίκος τοῦ ἔδωσε μίαν τέτοια θέση χωρὶς νὰ ἔχῃ ἀπώτερος σκοπούς;

— Ἀπὸ πὺδ τὸ ἐμάθατε;

— Ἀπὸ τὴν κυρία Βαννέλ.

— Α! Ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς ἡ κυρία Βαννέλ εἶναι πάντοτε καλὰ πληροφορημένη. Ἄν δὲν κάνω μάλιστα λάθος τὴν εἶνα ἀγαπῶς ὁ Κολμπέρ καὶ τὴν μουντζούρωσε μὲ τὰ μελάνια του.

— Πόσο σκληρὸς εἶσαστε μίαν τις γυναικὲς πὺδ ἐγκαταλείπει. Ἐκείνη ἐννοεῖται ἐν τούτοις νὰ σὰς ἀναπῆ. Αὕτῃ μὲ ἔστειλε νὰ σὰς προειδοποιήσω

γὰ τὸν κίνδυνον. Ἐμαστε παληῆς φίλες καὶ συμπαθήτριες.

— Μὰ δὲν τὸν βλέπω πούθεν αὐτὸν τὸν φοβερὸ κίνδυνον.

— Ξεχνάτε ὅτι ὁ Κολμπέρ σὰς μισεῖ;

— Καὶ ποιὸς δὲν μὲ μισεῖ ἐμένα;

— Ναι. Αὐτός, ὅμως, σὰς μισεῖ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Καὶ εἶναι φιλόδοξος. Ἡ φιλοδοξία του δὲν ἔχει ἔρια.

— Αὐτὸ τὸ πιστεύω. Διαφορετικὰ δὲν θά μὲ διαδεχόταν στὴν ἀγάπη τῆς κυρίας Βαννέλ.

— Προσέξτε!

— Μήπως θέλετε νὰ πῆτε ὅτι θά μὲ διαδεχθῇ καὶ στὸ ὑπουργεῖο;

— Βλέπετε πὺδ τὸ σκεφθήκατε καὶ μόνος σας;

— Ἡ θέσις τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ θησαυροφυλακίου δὲν ἀγοράζεται τόσο εύκολα, κυρία μου.

— Τὰ πάντα ἀγοράζονται.

— Καὶ ὅμως, ἐγὼ σὰς πρόσφερα ἐκατομμύρια χωρὶς νὰ κατορθῶσω γ' ἀγοράσω τὴν ἀγάπη σας. Μὴ φοβόσαστε.

Ὁ Κολμπέρ δὲν μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ τὴν θέση μου. Δὲν εἶναι ἀκόμη τόσο πλούσιος.

— Καὶ ἂν σὰς τὴν κλέψῃ;

— Αὐτὸ εἶναι ἄλλο ζήτημα. Μὲ τὴν διαφορά ὅτι γὰ νὰ τὸ κατορθώσω αὐτὸ πρέπει γὰ ἐκπορθήσῃ πρῶτα τὰ προκεχωρημένα μου ὄχυρα. Καὶ εἶμαι πολὺ γερά ὡχυρωμένος.

— Ἀνῆκει καὶ ὁ κ. Ἐϋμερί στὶς προκεχωρημένες σας φρουρές;

— Βεβαίως.

— Καὶ ὁ κ. Λουοντό;

— Ἀσφαλῶς.

— Καὶ ὁ Βαννέν;

— Γὰ τὸν Βαννέν δὲν μ' ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ. Ἄς τὸν κάνουν ὅ,τι θέλουν. Ἀλλὰ τοὺς ἄλλους...

— Τοὺς ἄλλους;

— Νὰ μὴ μοῦ τοὺς πειράξῃ κανεὶς.

— Ἄν δὲν θέλετε νὰ σὰς πειράξουν τὸν Ἐϋμερί καὶ τὸν Λουοντό πρέπει νὰ ἐνεργήσετε πολὺ γρήγορα.

— Ποιὸς τοὺς ἀπειλεῖ;

— Ἀκούστε με χωρὶς νὰ μὲ διακόψετε. Σήμερα τὸ πρωὶ δέχθηκε τὴν ἐπίσκεψη τῆς Μαργκερίτ ντὲ Βαννέλ. Ἄδεν τολμῶ νὰ ἐπισκεφθῶ μόνη μου τὸν κ. Φουκέ, μοῦ εἶπε. Πῆγαίνε νὰ τὸν ἰδῇς ἔδω καὶ νὰ τοῦ πῆς νὰ φυλάσσεται ἀπὸ τὸν Κολμπέρ. Μοῦ ἀνήγγειλε πὺδ ὁ λίγοι πῶς τὸν διώρισε ὁ Λουδοβίκος θησαυροφύλακα.

— Μὰ σὰς εἶπα πῶς δὲν τοῦ περνάει τίποτα.

— Δὲν τελείωσα κ. Φουκέ. Καθὼς γνωρίζετε, ἡ Μαργκερίτ ντὲ Βαννέλ συνδέεται μὲ τίς κυρίες Ἐϋμερί καὶ Λουοντό. Λοιπόν. Ὁ Κολμπέρ ζήτησε ἀπὸ τὴν Μαργκερίτ ὅσο περισσότερες λεπτομέρειες μπορούσε γὰ τὴν περιουσία τῶν φίλων σας καθὼς καὶ γὰ τοὺς δεσμούς πὺδ ἔχουν μαζί σας. Στὸ σημείο αὐτὸ ἀναγκάσθηκε νὰ βγῇ ἡ Μαργκερίτ ἀπὸ τὸ δωμάτιο γὰ νὰ δεχθῇ κάποιαν ἐπίσκεψη. Τότε κάθησε ὁ Κολμπέρ στὸ γραφεῖο τῆς καὶ ἔγραψε ἕνα σημείωμα σχετικὸ μὲ τοὺς Ἐϋμερί καὶ Λουοντό.

— Α! Καὶ τί ἔλεγε αὐτὸ τὸ σημείωμα;

— Ὁ μᾶλλον ἀμέσως. Ὁ Κολμπέρ πίεζε τόσο πολὺ τὸ μολύβι του, ὥστε τὰ ὅσα ἔγραψε ἀποτυπώθηκαν εὐκρινέστατα

καὶ στὸ ἀπὸ κάτω χαρτί. Ἴδου το!

Ὁ Φουκέ πῆρε ἀπὸ τὰ χέρια τῆς μαρκησίας καὶ διάβασε:

«Ὁνόματα καταχραστῶν πὺδ πρέπει νὰ καταδικασθῶν ἀπὸ τὸ εἰδικὸ δικαστήριο: ντ' Ἐϋμερί, φίλος τοῦ κ. Φ. Λουοντό, φίλος τοῦ κ. Φ. ντὲ Βαννέν. Ἀδιάφορος».

— Ἐϋμερί, Λουοντό, φώναξε κατὰ πλῆκτος ὁ Φουκέ.

Ύστερα ἐξακολούθησε τὸ διάβασμα: «Οἱ δύο πρῶτοι πρέπει νὰ καταδικασθῶν εἰς θάνατον. Ὁ τρίτος, καθὼς καὶ οἱ κ. κ. Ὁτμερόν καὶ Λά Βαλέτ θά ἀπολυθῶν καὶ θά κατασχεθῇ ἡ περιουσία τους».

— Θεέ μου, φώναξε πάλι ὁ Φουκέ. Ὁ Ἐϋμερί καὶ ὁ Λουοντό εἰς θάνατον; Ἀδύνατον! Καὶ ἂν ἀκόμη θεοθῇ τὸ δικαστήριο πὺδ θά τοὺς δικάσῃ ὁ Λουδοβίκος δὲν θά ὑπογράψῃ ποτὲ τὴν ἀπόφαση.

— Μὴ ξεχνάτε ὅτι ὁ Κολμπέρ διωρίσθη ἀπὸ τὸν Βασιλέα. Προσέξτε. Ἐποτιμᾶτε πολὺ τὸν ἐχθρὸ σας. Ἀντίο σας κύριε Φουκέ. Ἐκαμα τὸ καθῆκον μου. Τὰ παρακάτω εἶναι δική σας ὑπόθεσις.

— Όχι ἀντίο. Ὁρσβουάρ.

— Ἴσως, ἀποκρίθηκε ἡ μαρκησία καὶ βγῆκε ἀπὸ τὴν μίαν πόρτα ἐνῶ ὁ Φουκέ, ἀκολουθώντας τὸν ἴδιον ὑπόγειο διάδρομο, γύρισε γεμάτος φροντίδα στὸ γραφεῖο του.

Ὁ Ἀδδᾶς Φουκέ

Δὲν εἶχε καθῆσαι καλὰ-καλὰ στὴν καρέκλα του ὅταν ἀκούσε νὰ κτυποῦν τὴν πόρτα του.

— Ἐξοχώτατε, ἀνοίξτε σὰς παρακαλῶ.

— Ποιὸς εἶναι; ρώτησε ὁ Φουκέ γὰ νὰ κερδίσῃ λίγο καιρὸ καὶ νὰ τακτοποιήσῃ τίς σκέψεις του.

— Πῶς; Δὲν μὲ ἀναγνωρίζετε;

— Α! Σείς εἰσάστε ἀγαπητὴ μου Γκουρβίλ;

— Μάλιστα ἐξοχώτατε. Τί σκληρότης ἐκ μέρους σας νὰ μὲ ἀφήνετε τὴν ὥρα νὰ κτυπῶ χωρὶς νὰ μοῦ δίνετε ἀπάντηση.

Ὁ Φουκέ ἀνοίξε τὴν πόρτα λέγοντας:

— Γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ μὲ ἀνησυχῶν ὅταν ἐργάζομαι.

— Ἴδου ἡ ἐπιβεβαίωσις, ἀποκρίθηκε ἐκεῖνος καὶ τοῦ ἔδειξε ἕνα ἔγχρῳο πρὸς τὸν δῆμο.

— Διάβω. Ὅστε στήνουν κ' ὅλας τίς ἀγγόνες! Ὁ βασιλεὺς δὲν ἔχει ὑπογράψει ἐν τούτοις. Οὔτε καὶ θά ὑπογράψῃ.

— Θά τὸ μάθωμε ἀμέσως, χάρις στοὺς ἀνθρώπους μας πὺδ εἰδοποίησα νὰ προσέχουν.

— Όχι, ὅχι, φώναξε μὲ μανία ὁ Φουκέ. Ἀκόμη προχθές μιλούσα μὲ τὸν Λουοντό καὶ ὁ Ἐϋμερί θρίσκειν στὶς Συμβουλές ἀπ' ὅπου μοῦ ἔστειλε ἕνα διαλεχτὸ κρᾶσι.

— Ἐνας λόγος παρὰ πάνω. Ἡ ἀπόφασις ἐξεδόθη ἐρήμην.

— Τοὺς ἔχουν συλλάβει;

— Ἀναμφιβόλως.

— Ποῦ; Πότε;

— Τὸν Λουοντό τὸν συνέλαβαν ἀργὰ χθές τὸ ἀπόγευμα. Τὸν Ἐϋμερί προχθές, τὴν ὥρα πὺδ γύριζε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς ἐρωμένης του. Ὅλο τὸ Παρίσι μιλάει τὴν στιγμὴ αὕτῃ γὰ τίς συλλήψεις.

(Συνέχεια στὸ ἐπόμενο)

ΚΑΤΑΠΡΑ-ΥΝΤΙΚΟΝ

— Μισή ὥρα περιμένα τὴν Πέσορο κ' ἀκόμη νὰ φανῇ! Θά χάσω τὴν δουλειά μου! Ἐχω κάτῃ νεῦρα! Τί νὰ κάμω;

— Νὰ πάρης μίαν καμίνην!

Γα κατορθώματα του «Λωποδύτη-Φάντασμα»

Η ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΟΜΙΣΜΑΤΩΝ

Του Χέρμαν Λάντον

Μιά απογοήτευση

Ο ΤΟΛΜΗΡΟΣ διαρρήκτης, αφού διέρρηξε την πόρτα του ιστορικού πύργου και σαν φάντασμα διέσχισε τον διάδρομο του πρώτου πατώματος κρατώντας το κλεφτοφανάρο του στο χέρι, κατέβηκε στο υπόγειο με την μεγαλύτερη ευκολία σάμπως να κατέβαινε στο σπίτι του.

Δεν επρόκειτο άλλωστε περί συνήθους υπογείου. Επρόκειτο μάλλον περί μίας υπογείου στοάς. Ένα άγαλμα της Δήμητρας από ελληνικό μέγαρο ώθησε το αναστήμα του μεταξύ δυο στηλών. Ο διαρρήκτης πλησίασε σ' αυτό, το έφτυσε λίγες στιγμές και, πιέζοντας την βάση του σ' ένα ωριμένο σημείο, το είδε να παραμερίζεται αυτόματα. Ένα άνοιγμα καταπακτής σχηματίστηκε στη θέση όπου προ ολίγων ακούρη στιγμών βρισκόταν το άγαλμα. Ο διαρρήκτης έριξε μέσα σ' αυτό την αχτίδα του φαναριού του και είδε μια στενή σιδερένια σκαλίτσα που οδηγούσε σε μία χαλδεδινή πόρτα. Κατέβηκε και, βγάζοντας από τη μέση του διάφορα μικρά αλλά θαυματουργά διαρρηκτικά εργαλεία, άνοιξε την χαλδεδινή πορτούλα με καταπληκτική δεξιότητα και ταχύτητα. Ωστόσο, ξέμεινε σαν απολιθωμένος περτώντας το κατώφλι της. Έμεινε σαν απολιθωμένος, γιατί περίμενε άσφαλως να βρή κάποιο θησαυρό και δεν βρήκε άλλο από μια κενή χρυσή σκαλίτσα. Σφίγγοντας με λύσσα τα δόντια του, έβγαλε από την τσέπη του ένα επισκεπτήριο, έγραψε επάνω σ' αυτό λίγες λέξεις με το στυλό του, το έφτυσε μέσα στην ορθογώνια βιτρίνα του και βγήκε κλείνοντας την χαλδεδινή πορτούλα ξοπίσω του. Έστρεψε από λίγες στιγμές, αφού επανέφερε το άγαλμα της Δήμητρας στη θέση του, εγκατέλειψε τον ιστορικό πύργο και σ' λίγο γινόταν σαν σκιά μέσα στην πυκνή συστάδα της δροσοπίχνης της παραποταμίου λεωφόρου.

Μιά μεγάλη κλοπή

Ο άριστοκράτης Μάρτεν Ντάλ φυλλομετρούσε κάποιο παλιό βιβλίο εκείνο το πρωί στην βιβλιοθήκη του, όταν είδε τον φίλο του ινσπекτωρ Σούμερ να μπαίνει λαχανιασμένος.

— Σού;
— Έχεις δουλειά;
— Όχι. Είναι άνεργος.
— 'Ορα! Έλα μαζί μου.
— Πού;
— Θά σου δώσω δουλειά!
— Δουλειά; 'Αλλά; 'Ολοκληρωμένη; Γα...
— Πώς μου φέρεται; Είδησε δουλειά θά μου δώσεις;
— Γνωρίζεις τον ιστορικό πύργο του λόρδου Πάλκενστον;

Σε κάθε φύλλο ή «ΕΒΔΟΜΑΣ» δημοσιεύει από μια νέα αυτότελη και πρωτότυπη περιπέτεια του περιφήμου

Λωποδύτη - Φάντασμα

σάσω ως συνεργάτη μου.

— Προτιμώ να με παρουσιάσεις ως ιδιωτικό ντέτεκτιβ.
— Σύμφωνοι...

Έκπληξεις

Υστερα από μισή ώρα, οι δυο φίλοι βόσκονταν στον ιστορικό πύργο του λόρδου Πάλκενστον, σ' απόσταση τριάντα πεοίπων χιλιομέτρων από το Λονδίνο. Ο λόρδος τους δέχθηκε στο σαλόνι του, έχοντας κοντά του την ανηψιά του Έδιθ. Ο Μάρτεν Ντάλ λίγο χλωμό και θαλαμηπόλος του Σούμερ, δέχονταν

τας ότι η μίς Έδιθ, όχι μόνο δεν ήταν γκαβή, κουστή και καμπούρα, αλλά μία χαριτωμένη κοπελίτσα.

Μετά τις τυπικές πρώτες φράσεις, ο μισάνθρωπος λόρδος άρχισε να μιλάει για την συλλογή που του είχε κλέψει ο άγνωστος διαρρήκτης.

— Μια στιγμή, τον διέκοψε ο Μάρτεν Ντάλ. Ο φίλος μου ινσπекτωρ Σούμερ, σ' είπα ότι εγώ είμαι ιδιωτικός ντέτεκτιβ.

— Μάλιστα.

— Ένας ιδιωτικός ντέτεκτιβ εργάζεται επί πληρωμή.

— Θα σ'ας μετρήσω 500 λίρες όταν βρής τον θησαυρό μου.

— Πεντακόσιες λίρες είναι και πολλές και λίγες. Ωστόσο, δεν εργάζομαι χωρίς προκαταβολή. Θα μου μετρήσετε άμεσα τώρα 250 λίρες ως προκαταβολή αν θέλετε να ενδιαφερθώ για την υπόθεσή σας. Δεν σ'ας ζητώ μεγάλα πράγματα.

— Έστω. Θα σ'ας μετρήσω σ'ε λίγο την προκαταβολή. 'Ας κατεβούμε στο υπόγειο.

Απ' την στιγμή που κατέβηκαν στο υπόγειο και φθάσανε μπρος στο άγαλμα της Δήμητρας, ο Μάρτεν Ντάλ άρχισε να πέφτει από τη μία έκπληξη στην άλλη. Ο μισάνθρωπος λόρδος παραμέρισε το άγαλμα και τους πέρασε στην περιώμη κρύπτη του θησαυρού του. Τα μάτια του πέσανε άμεσα στο επισκεπτήριο του «Λωποδύτη-Φάντασμα» το πήρε με το πό, του έριξε μία ματιά και το έκρυψε στην τσέπη του, χωρίς να αντιληφθεί ότι το βλέμμα του δέχονταν ιδιωτικό ντέτεκτιβ παρακολουθούσε τις κινήσεις του.

— Πολύ περίεργη διάρρηξη! Έχουμε ο Μάρτεν Ντάλ. Ούτε δακτυλικά αποτυπώματα διακρίνονται, ούτε κανένα ίχνος άλλου του διαρρήκτη. Γνωρίζαν πολλοί φίλοι σας την κρύπτη αυτή;
— 'Η ανηψιά μου, ο θαλαμηπόλος μου και οι Ρόμπερσον, πατέρας και γιός που κατοικούν στην απέναντι βίλλα.
— Θα παραμερίσω λοιπόν την ανηψιά σας Έδιθ και τον θαλαμηπόλο σας που είναι πενήντα χρόνια στην υπηρεσία σας και πρέπει να χάρη της εμπιστοσύνης σας. Οι Ρόμπερσον, πατέρας και γιός, πώς έμαθαν τα της υπόθεσής της κρύπτης αυτής;
— Την είχα δείξει πρό τριών μηνών στον φίλο μου Ρόμπερσον. Φαντάζομαι ότι αυτός θα απέκλυψε το μυστικό και στον γιό του τον Τζώρτζ.

— Γιατί εκάνατε αυτή την εξαίρεση για τον Ρόμπερσον πατέρα;
— Γιατί ο γιός του είναι αραβωνιστικός της ανηψιάς μου. Οι γάμοι πρόκειται να γίνουν σ'ε ένα μήνα.

— Ωστε αποκλείεται να είναι ένας από τους δυο διαρρήκτες;
— Έγώ δεν θά απέκλεια ούτε τον πατέρα μου αν ζούσε. Έκατο χιλιάδες λίρες μπορούν να θάλουν σ'ε πειρασμό και άγιο ακόμη.

— 'Α! 'Ωστε νομίζετε ότι...

— Δεν νομίζω τίποτα. Δική σας δουλειά είναι να ανακαλύψετε τον διαρρήκτη.

— Πολύ καλά. Θα τον ανακαλύψουμε άπωδότη. Ωστόσο, και ο φίλος μου Σούμερ θα συμφωνήσει ότι ο κάθε διαρρήκτης υπογράφει την κάθε του διάρρηξη

με την μέθοδο διαρρήξεως που χρησιμοποίησε.

— Βεβαίως! Αποκρίθηκε ο Σούμερ. Μπορώ μάλιστα να υποστηρίξω ότι η διάρρηξη αυτή μοιάζει με τις διάρρηξεις που κάνει ο «Λωποδύτης-Φάντασμα».

Μόνον αυτός ο σατανάς εργάζεται τόσο άριστοτεχνικά.

— Μήπως βρήκατε κανένα επισκεπτήριο εδω μέσα; ρώτησε ξαφνικά ο Μάρτεν Ντάλ.

— Επισκεπτήριο;... Όχι. Δεν βρήκα τέτοιο πράγμα.

— Είπατε βέβαιος; Μήπως το βρήκατε και το πετάξατε χωρίς να το διαβάσετε και χωρίς να του δώσετε σημασία;

— Όχι.

— Τι ώρα αντιληφθήκατε την διάρρηξη και την εξαφάνιση της συλλογής;

— Λίγο πριν τηλεφωνήσω στην Σκότλαντ-Γουάρντ.

— 'Α! Μήκατε, είδατε ότι λείπει η συλλογή από τη θέση της και τηλεφωνήσατε.

— Μάλιστα.

— Και δεν βρήκατε επισκεπτήριο;

— Όχι! Σ'ας επαναλαμβάνω.

— 'Ορα! Ο ινσπекτωρ Σούμερ και εγώ θα πάμε ν' απευθυνόμαστε λίγες ερωτήσεις στους Ρόμπερσον.

— Δεν θά τους βρήτε. Έφυγαν σήμερα πρωί-πρωί και θά επιστρέψουν σ'ε τρεις μέρες.

— 'Α! 'Ωστε αν αυτοί έκλεψαν τη συλλογή σας θά την πήραν μαζί τους.

— Δεν θέλω να πω ότι αυτοί την έκλεψαν. Αν όμως την έκλεψαν αυτοί, δεν είναι δυνατό να την πήραν μαζί τους γιατί παρευρέθηκα στην αναχώρησή τους. Πήραν μαζί τους μόνο ένα βαλιτζάκι που μόλις χωράει μερικά μανδύλια και τις τσιγάρες των. Δεν ήτο δυνατό να έχουν σ'ε τσέπες τους νομίσματα θάρους 120 κιλών.

— Φυσικά! Θα περιμένουμε λοιπόν την επιστροφή τους. Θα μ'ας φιλοξενήσετε άλλωστε μερικές μέρες στον πύργο σας για να κάνω τις παρατηρήσεις μας.

— Ευχαρίστω! Έδωσα ήδη διαταγές για να σ'ας ετοιμασθούν δυο δωμάτια...

Ο διαρρήκτης

Από την ημέρα εκείνη, ο Μάρτεν Ντάλ σκότωνε τις ώρες του στον πύργο κυνηγώντας πεταλούδες την ημέρα στους αγρούς και το βράδυ μετρώντας τα άστρα. Ο Σούμερ είχε αρχίσει να ανυπομονεί.

— Δεν ανακάλυψες τίποτα ακόμη;
— Γιατί διάζεσαι; 'Αέρας καθαρός, κλίμα υπέροχο, φιλοξενία άψογη.

Την τετάρτη μέρα επέστρεψαν στο προάστιο οι Ρόμπερσον και, από την πρώτη στιγμή ο μισάνθρωπος λόρδος άρχισε να παλλοπλασιάζει τις απορίες του.

— Έν τέλει, μετά δυο μέρες εθιμοεργής σφοδρό επεισόδιο με τον αραβωνιστικό της Έδιθ, αποκαλώντας τον λωποδύτη. Οι δυο Ρόμπερσον έβαλλοι, παρακάλεσαν τον Σούμερ και τον δέχον ντέτεκτιβ να κάνουν παρουσία των και παρουσία του λόρδου, μία έρευνα στην βίλλα τους.

— Έστω. Απ' ένα τέταρτο άρχισε η έρευνα της βίλλας. Χαμογελώντας, ο Μάρτεν Ντάλ παρατηρούσε ότι ο λόρδος ανυπομονούσε να φθάσουν στην καρβουναποθήκη. Φθάσανε εν τέλει και σ' αυτήν

και ο λόρδος, παίρνοντας ένα φτυάρι άρχισε ν' ανακατεύει τα καρβούνα. Έφθονε έψαχνε άλλαξε ύφος, γινόταν νευρικός, άλλαξε χρώματα. Έν τέλει, καθίρως, έβαλλο, επέταξε το φτυάρι μακριά και άρπαξε τον νεαρό Ρόμπερσον από τον λαιμό κραυγάζοντας:

— Ληστές! Τη συλλογή μου! Το χρυσάφι μου! Πού το κρύψατε! Έδω! Έδω μέσα! Μέσα στα καρβ...

Και φέροντας τα δακτυλά σου στον λαιμό του σάμπως να τον έπνιγε το κολάρο του, έπεσε άναίσθητος επάνω στα καρβούνα. Τον πήραν στα χέρια και άναίσθητο τον έπνιξαν στον πύργο όπου τον ξαπλώνοντας στο κρεβάτι του. Κατάπληκτοι τότε όλοι είδαν τον Μάρτεν Ντάλ ν' απομακρύνεται και ν' επιστρέφει σ'ε λίγο φέροντας το τέταρτο περίπου των νομισμάτων της συλλογής.

— Ο μισάνθρωπος λόρδος που εκείνη την στιγμή συνήχετο, εχούρλωσε τα μάτια του κι άνασχημάθηκε τρέμοντας στο κρεβάτι του.

— 'Η θησαυρός μου! 'Ο χρυσός μου! 'Ησυχάζετε παρακαλώ λόρδε. Δεν έβγαθη ούτε ένα από τα νομίσματά σας. Είναι άπαραίτητο όστόσο να μείνουμε λίγα λεπτά οι τρεις μας. Σας, ο ινσπекτωρ και εγώ... Κύριοι, μία λέξη. Έδιθ... άφρασε μας παρακαλώ λίγα λεπτά.

Αφού έμειναν οι τρεις τους, ο Μάρτεν Ντάλ έκλεισε την πόρτα και τροχώρησε προς τον λόρδο ό όποιος έτρεμε σύγχωρος:

— Δοιπόν; Είπατε εύχαριστήμενος; Μου όφειλτε ακόμη 250 λίρες. Θα προσθέσω σ' αυτές τις 250 που μου μετρήσατε ως προκαταβολή και θα προσέρω τις 500 σας λίρες ύπέρ της «Εταιρίας προς προστασίαν των ζώων». Από τον θησαυρό σας θά πάρете μόλις το τέταρτο. Τα τρία τέταρτα θά τα παραδώσω στην ανηψιά σας. Αν δεν δέχεστε θά σας καταγγείλω και θά πεθάνετε στη φυλακή.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

και ο λόρδος, παίρνοντας ένα φτυάρι άρχισε ν' ανακατεύει τα καρβούνα. Έφθονε έψαχνε άλλαξε ύφος, γινόταν νευρικός, άλλαξε χρώματα. Έν τέλει, καθίρως, έβαλλο, επέταξε το φτυάρι μακριά και άρπαξε τον νεαρό Ρόμπερσον από τον λαιμό κραυγάζοντας:

— Ληστές! Τη συλλογή μου! Το χρυσάφι μου! Πού το κρύψατε! Έδω! Έδω μέσα! Μέσα στα καρβ...

Και φέροντας τα δακτυλά σου στον λαιμό του σάμπως να τον έπνιγε το κολάρο του, έπεσε άναίσθητος επάνω στα καρβούνα. Τον πήραν στα χέρια και άναίσθητο τον έπνιξαν στον πύργο όπου τον ξαπλώνοντας στο κρεβάτι του. Κατάπληκτοι τότε όλοι είδαν τον Μάρτεν Ντάλ ν' απομακρύνεται και ν' επιστρέφει σ'ε λίγο φέροντας το τέταρτο περίπου των νομισμάτων της συλλογής.

— Ο μισάνθρωπος λόρδος που εκείνη την στιγμή συνήχετο, εχούρλωσε τα μάτια του κι άνασχημάθηκε τρέμοντας στο κρεβάτι του.

— 'Η θησαυρός μου! 'Ο χρυσός μου! 'Ησυχάζετε παρακαλώ λόρδε. Δεν έβγαθη ούτε ένα από τα νομίσματά σας. Είναι άπαραίτητο όστόσο να μείνουμε λίγα λεπτά οι τρεις μας. Σας, ο ινσπекτωρ και εγώ... Κύριοι, μία λέξη. Έδιθ... άφρασε μας παρακαλώ λίγα λεπτά.

Αφού έμειναν οι τρεις τους, ο Μάρτεν Ντάλ έκλεισε την πόρτα και τροχώρησε προς τον λόρδο ό όποιος έτρεμε σύγχωρος:

— Δοιπόν; Είπατε εύχαριστήμενος; Μου όφειλτε ακόμη 250 λίρες. Θα προσθέσω σ' αυτές τις 250 που μου μετρήσατε ως προκαταβολή και θα προσέρω τις 500 σας λίρες ύπέρ της «Εταιρίας προς προστασίαν των ζώων». Από τον θησαυρό σας θά πάρете μόλις το τέταρτο. Τα τρία τέταρτα θά τα παραδώσω στην ανηψιά σας. Αν δεν δέχεστε θά σας καταγγείλω και θά πεθάνετε στη φυλακή.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Η θησαυρός μου! 'Ο χρυσός μου! 'Ησυχάζετε παρακαλώ λόρδε. Δεν έβγαθη ούτε ένα από τα νομίσματά σας. Είναι άπαραίτητο όστόσο να μείνουμε λίγα λεπτά οι τρεις μας. Σας, ο ινσπекτωρ και εγώ... Κύριοι, μία λέξη. Έδιθ... άφρασε μας παρακαλώ λίγα λεπτά.

Αφού έμειναν οι τρεις τους, ο Μάρτεν Ντάλ έκλεισε την πόρτα και τροχώρησε προς τον λόρδο ό όποιος έτρεμε σύγχωρος:

— Δοιπόν; Είπατε εύχαριστήμενος; Μου όφειλτε ακόμη 250 λίρες. Θα προσθέσω σ' αυτές τις 250 που μου μετρήσατε ως προκαταβολή και θα προσέρω τις 500 σας λίρες ύπέρ της «Εταιρίας προς προστασίαν των ζώων». Από τον θησαυρό σας θά πάρете μόλις το τέταρτο. Τα τρία τέταρτα θά τα παραδώσω στην ανηψιά σας. Αν δεν δέχεστε θά σας καταγγείλω και θά πεθάνετε στη φυλακή.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψατε μόνος σας στην καρβουναποθήκη του Ρόμπερσον για να τον ένοχοποιήσετε, να τον στείλετε στην φυλακή και να αναβληθί ή άποκάλυψις της καταγραφής της εμπιστοσύνης του νεαρού άδελφού σας! 'Όταν θά βρισκόταν ο θησαυρός σας στην καρβουναποθήκη, θά κατηγορούσατε τους Ρόμπερσον ότι μαζί μ' αυτόν σ'ε έκλεψαν και την προίκα της μίς Έδιθ! 'Επίτηδες έδείξατε την κρύπτη στον Ρόμπερσον πατέρα, για να μπορούσατε να τον κατηγορήσετε! Γι' αυτό και έπιτεθήκατε εναντίον των και χάσατε τις αισθήσεις σας, όταν είδατε ότι ο θησαυρός σας είχε κάνει στερά από την καρβουναποθήκη! 'Όλα αυτά έσάτε πώς τα έσάτε; Μου τ'αίπε ο «Λωποδύτης-Φάντασμα»! Πράγματι, αν είσασταν άδώς, δεν θά είχατε λόγο να άποκρύψετε την έπίσκεψη και το έπισκεπτήριο του θρυλικού μας λωποδύτη.

— 'Αλλά κύριε...

— Σιωπή! Μιλάτε σιγά για το συμφέρον σας. Δεν είναι άπαραίτητο να μ'ας άκούσουν. Έχάσατε στο χρηματιστήριο την περιουσία της ανηψιάς σας, 7.500 λίρες περίπου. Σ'ε ένα μήνα ή μίς Έδιθ ενθλιώνεται, παντρεύεται. Θά πρέπει να της δώσετε την περιουσία της! Σχηνοθετήσατε κλοπή του θησαυρού σας! Τον κρύψα

ΤΟ ΚΑΡΝΕ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κουβεντούλα

Η ερώτησις της παντρεμένης

Η άναγνώστριά μου Μ. Γ. με ρωτά: «Είναι άραγε άπόδειξις τυφλού έρωτος ή άδιαφορίας ή συνήθεια του συζύγου μου που δεν δίδει ποτέ καμία άπολύτως προσοχή στην έξωτερική μου εμφάνιση;»

άπαντώ: Μή γελιέσθε, κυρία μου! το μάτι του συζύγου σας σας βλέπει πάντοτε με προσοχή και παρατηρεί το κάθε τι, την κάθε λεπτομέρεια στην εμφάνισή σας. Άλλά ως μιλήσαμε ειλικρινά άναμεταξύ μας. Θα δεχόσασταν άραγε εύχαρίστως τις παρατηρήσεις του; Θα μπορούσε να σάς πη π.χ. πώς βρί-

σκει την φούστα σας πολύ κοντή, το καπέλλο σας γελοίο, ότι βάψετε πολύ περισσότερο ρούζ απ' ό,τι θα έπρεπε; Υπάρχει μία μεγάλη πιθανότητα να μην προσέξω ή σύζυγός σας την νέα γραμμή του φορέματός σας, αλλά θα προσέξω άσφαλώς το σύνολό σας και κολακεύεται όταν αισθάνεται ότι ή γυναίκα του ξέρει να ντυθής κι' όταν είναι στις όμορφιές της.

Ο σύζυγός σας δε θα γίνει άπαιτητικός ή σαρκοφάγος περνώντας τα χρόνια; Θα προσέξω την χτενισιά σας, τα άπεριποίητα χέρια σας, τον λεκέ στο φόρεμά σας, την σχισμένη ρόμπα σας, τα στραβάπατημένα παπούτσια σας κλπ.

Δεν πρέπει ποτέ να σκεπτόμεθα πώς για μία φορά δεν έχει σημασία. Όταν μία γυναίκα είναι πάρα πολύ νέα, ίλιγη, πολύ ίλιγη άκαταστασία μπορεί να έχη κάποια σχετική χάρη; αλλά όσον περνούν τα χρόνια, τόσο μια γυναίκα όφείλει να προσέξω την έξωτερική της εμφάνιση. ΔΟΡΑ

Παλι τα άξεσουάρ

Πολλές φορές έχω επισύρει την προσοχή σας στην μεγάλη, στην πρωτεύουσα θέση των άξεσουάρ, που μες ε-

πιτρέπουν να φανόμαστε πάντα διαφορετικές με λίγα έξοδα. Λίγα φορέματα λοιπόν εφέτος και πολλά άξεσουάρ. Ο

5 φάσεις του ίδιου φορέματος

Οί καιροί είναι δύσκολοι αλλά όφείλομε να διατηρήσωμε όπωσδήποτε μία παρουσιάσιμη εμφάνιση, μία εμφάνιση κομψή. Άς μεταχειρισθούμε λοιπόν την έμφυτη γυναικεία εφευρετικότητα. Σήμερα προς διευκόλυνσή σας σάς παρουσιάζωμε πέντε φάσεις του ίδιου φορέματος που θα επιτρέψω μία αρκετά μεγάλη ποικιλία σε όσες δεν έχουν τα μέσα να έχουν πολλά φορέματα.

Το πρώτο άπλο φορέματάκι το όποιο βλέπετε άριστερά θ' αλλάξω ύλωση με τις διάφορες γαρνιτούρες που βλέπετε παραπλευρώς. Η

πρώτη γαρνιτούρα γίνεται με μία όποιαδήποτε σάρπα τυλιγμένη γύρω στο λαιμό, σχηματίζοντας ζαμπό στο λαιμό. Έννοείτε ότι οι άλλες αύτες γίνονται πρό παντός όταν το άρχικό φόρεμα είναι μαύρο, ή μπλέ μαχέν ή γκρι διότι τα τρία χρώματα αυτά δέχονται μία μεγάλη ποικιλία άλλων χρωμάτων. Περιτό φαντάζομαι να είναι μονόχρωμο.

Η δεύτερα μεταλλαγή γίνεται με ένα πλαστρόνι σάλι που τελειώνει με μία σειρά πλισις και στολίζεται έμπρός με λίγα κουμπάκια.

Η τρίτη σχηματίζεται με ένα πρόσθετο γιλέκο που κλείνει έμπρός με ένα εκλαίο και δένει πίσω με ένα φιόγκο. Προσέτετε την ύμωρη υπραπτινή ντεκούπ του γιλέκου.

Η τετάρτη γαρνιτούρα μεταβάλλει όριστικώς το φόρεμα από πρωινό σε άμπιγιέ. Η φόρμα είναι πολύ καινούργια και θυμίζει τα φορέματα της γιαγιάς. Πάντως το σχήμα αυτό δεν είναι κατάλληλο για όλες τις γυναίκες. Άπαιτεί ψηλή και λυγερή κορμίστα. Όσες δεν την έχουν, άς άποφύγουν έπιμελώς το σχέδιο αυτό. Το πλαστρόνι που σχηματίζει σχέδον ποδιά κουμπώνει στους ώμους. Οί σούρες της πλάτης σχηματίζονται με πιετάνια.

Η τελευταία έμπνευσις είναι ένας σκέτος όλοστρόγγυλος γιακάς που τελειώνει με ένα φαρμαπαλάδακι, γύρω στο λαιμό και γύρω στο γιακά. Ένα στενό μαύρο βελουδάκι του δίδει πρόσθετη χάρη. Η ζώνη γίνεται από το ίδιο ύφασμα του γιακά.

λες θα έχετε άπρωλως κάποιο ταμιακό. Ένα που όδωσ σπας, ένα ταμιακό σπας και απλά κηπουσία, να είναι ό,τι πρέπει για τον πρωινό σας περιπατο. Άν δεν έχετε όμως τίποτε άλλο, μή στενοχωρηθείτε. Για τ άπογευμα φορέστε το με μια μεταξωτή μπλούζα ή με μια κεντητή, ή ένα ταμιακό φαντάζι, με ψηλά τακούρια και γαντια κεντητά. Προσέτετε ένα βελαν: στο πρωινό σας καπέλλάκι: και μπορείτε έτσι να πάτε όπουδήποτε θελήσετε σε έπισκεψαι κλπ. Έπιτρέψατέ μου να σας έπενθυμίσω πως εφέτος τα ταμιακά θα είναι πάρα πολύ με γάλα και τα γάντια κοντα χωρίς μουσκαταίρ. Θα είναι όμως κεντημένα. Οί ζώνες θα είναι μάλλον στενές. Τα καπέλλα θα έπαιχνονται με τα περίεργα σχήματά τους και με την άπλοτητά τους. Τα καναπέ θα σκεπθούν πολύ.

Παραπλευρώς ένα από τα ποτά μου: τέλλα κανονικά με το πρόσθετο βελαν.

ΚΟΥΖΙΝΑ

ΤΟ ΜΕΝΟΥ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Πρέπει να τρώνε οι έυρωστοί:

ΚΑΤΑΡΤΙΣΑΤΕ ΟΣΟΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΤΟ ΨΩΜΙ

Κυριακή: Μπιζολάνια τριαντα στην σάρα. Μπιζολάνια με βουρο σκέτο. Φρούτα.

Δευτέρα: Ψάρι στην σάρα. αλάτες. Καρπούζι.

Τρίτη: Όσέλετα (2 αυγά). αλάτα. Σταφύλι.

Τετάρτη: Μπακαλιάρος βραστός με λάδι και λεμόνι. Πεπόνι.

Πέμπτη: Καρτεδάκια στη σάρα. Σαλάτα βραστή. Καρπούζι.

Παρασκευή: Αυγά με ντομάτα. Χόρτα βραστά. Φρούτα.

Σάββατο: Φασόλια σωτά. Καλαμπόκι βραστό. Σαλάτα φρούτα.

Πρέπει να τρώνε οι άδύνατοι:

ΠΡΩΤΕ ΟΣΟΝ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΨΩΜΙ

Κυριακή: Κοφές κοκκινιστό, μακαρόνια, πατάτες και σαλάτα. Φρούτα.

Δευτέρα: Ψάρι στο φούργο με πολύ λάδι και πατάτες. Ρυζόγυαλο ή κρίμα.

Τρίτη: Πιλάφι με ντομάτες. Τυρί. Φρούτα.

Τετάρτη: Μπιζολάνια με κρουτόνια. Μακαρόνια με πολύ βούτυρο και τυρί. Φρούτα.

Πέμπτη: Σούπα Μουσάκ με πατάτες και κριό Φρούτα.

Παρασκευή: Ψάρι καγιονάτο ή με πολλές πατάτες. Φρούτα και τυρί.

Σάββατο: Άνοι ψητό με πουρέ πατάτες. Κοφές ή ρυζόγυαλο.

Έχετε δε ύπ' όψη σας ότι οι πάρες τα γλυκά κι' οι σκολάτες του άπογευμα παχαίνουν πολύ.

Φυσική ύγιεινή κινήσιοθεραπεία

14ον

το προηγούμενο σας έγραψα γενικές παιδαγωγικές φύσεως συμβουλές χάρη στις όποιες θα μπορούτε να περιστείλατε μερικές κακές συνήθειες ή διάφορα φυσικά έλαττώματα των παιδιών.

Σήμερα θα σας δώσω διάφορες έκτακτες άσκήσεις, διά των όποιων περιορίζονται και εξαλείφονται έντελώς διάφορα έλαττώματα και συνήθειες. Στά παιδάκια λοιπόν που συνήθίζουν να σκύβουν και να ελκύνουν κατά το βόδιασμα το βάρος του σώματός των προς τα έμπρός, ή σ' εκείνα που εκ συνήθειας και χωρίς λόγο περπατούν ή στέκουν γέρνοντας πότε δεξιά και πότε άριστερά τον κορμό των, θα κάνετε τις έξης άσκήσεις:

Θα σας έπενθυμίσω και πάλι ότι τις άσκήσεις αυτές πρέπει πάντοτε να τις κάνω μαζί με το παιδί κι' ένας μεγάλος. Ο πατέρας ή ή μητέρα ή ένας μεγαλύτερος άδελφός. Έτσι το παιδί θα τον μιμή.

ΑΣΚΗΣΙΣ Α'

Πηγαίνετε κοντά σε μία πόρτα ή σ' έναν τοίχο με τις πλάτες γυρισμένες προς αυτόν. Κολάτε σε στάσι προσοχής όλο σας το σώμα επάνω στην πόρτα ή στον τοίχο, όπως ώστε να έγγιζουν καλά σ' αυτόν οι έμοι, έξη ή εγχεί και οι γολυτοί, οι φτέρνες των ποδιών και έλαφρώς το κεφάλι. Μένετε στην στάσι αυτήν έπι 3 λεπτά της ώρας και κατόπιν αρχίζετε έλαφρώς να σηκώνετε τα χέρια προς τα άνω παίρνοντας βαθιά έσπνοή, έφ συγχρόνως σηκώνετε στα δάκτυλα των ποδιών. Σιγά-σιγά ξαναγυρίζετε πάλιν στη στάσι της προσοχής, κατεβάζοντας άργά τα χέρια σας και πατώντας με όλο σας το πόδι κατά γής, έφ συγχρόνως κάνετε έσπνοή. Η κίνηση αυτή θα επαναληφθής τρεις φορές. Καθ' όλα τα στάδια της άσκησης να μη ξεκολλάτε από τον τοίχο, τα χέρια σας δε όταν τα σηκώνετε προς τα άνω, πρέπει να εφάπτονται με τα δάκτυλά των, του τοίχου.

ΑΣΚΗΣΙΣ Β'

Υστερ' από μικρή άνάπαυση μετά την παραπάνω άσκηση ξαπλώνετε άνάσκελα στο πάτωμα ή επάνω σ' ένα πολύ σκληρό ντιβάνι, έχοντας τα γόνατα μόνο λυγμένα. Έτσι ή σπονδυλική στήλη θα θεί σωματικά καλή κολημένη επάνω στο πάτωμα. Τώρα τεντώστε σιγά-σιγά τα πόδια σας προς τα κάτω, όπως ώστε όλόκληρο το σώμα να λάβη εύθειαν γραμμής. Την κούμπω και έλασιν των κνημών την επαναλαμβάνετε έπι 5 φορές, προσέχοντες πάντοτε να μη ξεκολλάτε την ράχιν από το πάτωμα.

ΑΣΚΗΣΙΣ Γ'

Και τώρα με ένα παιχνιδάκι, στο όποιο εύχαρίστως θα σας άκολουθήσουν τα παιδιά για να σας παραβούν. Θα διανύσετε μία άπόσταση 3-4 μέτρων ή η καθισμένοι κατά γής, όπως λέμε κοινώς άναμυρσένια. Άπλώθ και σπένει χάρη με την βοήθειαν μόνο της άτέρρας και με τα χέρια σας έπι των ποδιών. Θα διανύσετε συνολικά 3-4 μέτρα. Η κίνηση αυτή έκτενώνεται άνωστα τα κάτω άκρα, την κοιλία και την άσχη.

Στο έπόμενο: Το τέλος των έπανωσθωτικών άσκήσεων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Άνατολόγος Ιατρος. Σόλωνος 40

Η αλληλογραφία του ΚΟΡΑΣ

★ Μαρίαν Α. Ένταθα.— Να κάνετε τις γυμναστικές άσκήσεις για την άνάπτυξη του στήθους που γράφω στα άγγρα μου «Κινήσιοθεραπεία». Να κάνετε μασάζ έλαφρόν καθημερινώς με λίγο άμυγδαλόλαδο και με κατεύθυνση πάντοτε εκ των άνω προς τα κάτω. Να παίρνετε έσωτερικώς ένα χάπι το μεσημέρι κι' άλλο ένα το βράδυ πρό του φαγητού από τα κάτω:

Έστραϊ μόν νουά βομικ 0.01 γραμ. Φωσφατ ντε σό 0.01 » Άρσενιάτ ντε σόντ 0.095 » Έστραϊ γκαλέγκα 0.20 »

Δι' έκαστον καταπότιον Δ. Νο 75.

★ Κ. Ε. Ρ., Τρίπολιν.— Να τους κάνετε πρωί και βράδυ μία έντριβή με ό καθ' ύψος φάρμακο:

Γλυκερίνη 50 γραμ. Σαπούνι Μασσαλίας 50 » Όξος 20 » Άλκοολ καμφορέ 20 »

Κυτρίν δε άμέσως να τα πουδράρετε με την έξη πούδρα:

Όξόντ ντε ζενκ 50 γραμ. Σαλυσυλάτ ντε σόντ 5 » Σαλόλ 25 » Πούδρα ίριδος 20 »

Πλύσιμο με νερό και σαπούνι τρεις της έβδομάδος.

★ Μίαν.— Περάστε από το ιατρείον μου (Σόλωνος 40) και μετ' έξετάσιν θα σας συστήσω ό,τι πρέπει. Με άνησυχεί ή τριχόπτωση των φρυδιών. Έπανελημμένως σας έχω συμβουλεύσει δι' έπιστολών. Γνωρίζω καλά τον γραμμικό χαρακτήρα σας. Να μου θυμήσετε το ψευδώνυμό σας.

★ Πονεμένην Καρδιά.— Ηράκλειον.— Πρό της πούδρας να χρησιμοποιήτε την έξη λοσιόν:

Όν ντε φλέρ ντ' όρανζέ 125 γραμ. Βάμμα βενζόνης 10 » Γλυκερίνη 5 »

Το δε βράδυ για το ξεμακιγιάρισμα την έξη:

Ροδόνερο φυσικό 10 γραμ. Γλυκερίνη 40 » Ό ντε λορέ σερλ 105 »

Δις της έβδομάδος να άλείφετε το πρόσωπό σας με χτυπημένο άσπραδι αυτών το όποιον ν' άφαιρήτε με άφθονο νερό 5-6 φορές από 10 λεπτά. Όσάτως δις της έβδομάδος να κάνετε το βράδυ μετά το ξεμακιγιάρισμα άμυγδαλόλαδο με βουρκό. Η άδελφή σας να κοίβεται με κρόκο αυγού μία φορά την έβδομάδα και κάθε βράδυ να τρίβη έλαφρά τις ρίζες των τριχών με το έξη φάρμακο:

Υδωρ κολωνίας 100 γραμ. Γλυκερίνη 15 » Βάμμα κανθαρίδος 50 εκατ. » Γιαποράντι 50 γραμ. » Παναρά 20 »

★ Ζακωνθινιά Ν. Κ.— Οί γυμναστικές άσκήσεις είναι οι συντηρητικές προς την περίωσή σας. Κάνετε αυτές από περιγράφω στα είδω άδγρα μου «Κινήσιοθεραπεία». Με τις λογόν δεν έπιτυγχάνετε τίποτα. Μόνον κόποι και έξοδα. Χρειάζεται και λίγη τρυφή διαίτα, δηλαδή άποστειλή γεννικώς των τρυφών και άποστειλή των τρυφών.

Η Κόρη τῆς Μαργαρίτας

Προηγούμενα

Ἡ Κα Αἰμιλία, οἰκονόμος τοῦ βουλευτοῦ Ροβέρτου Βαλλεράν, ποὺ μόλις ἔχει πεθάνει πηγαίνει στὸ Τροάκι καὶ παραλαμβάνει τὴν κόρη τοῦ Ρενέ, ποὺ εἶναι ἡ μόνη κληρονόμος τῆς μεγάλης περιουσίας του. Ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαλλεράν, ὁ Λεοπόλδος Λαντιέ, ποὺ ἐποχθάλμει τὴν κληρονομία, τὴν ἀκολουθεῖ κρυφά. Ἡ Κα Αἰμιλία παίρνει τὴν Ρενέ καὶ φεύγουν γιὰ τὸ Παρίσι. Στὸ δρόμο ὅμως, ἓνα μικροατύχημα τοὺς σταματᾷ στὸ Μαιζόν Ρουζ. Ὁ Λεοπόλδος σταματᾷ καὶ αὐτὸς. Οἱ μέρες ὅμως περνοῦν καὶ ὁ Λεοπόλδος ἐκμεταλλευόμενος τὴν ἀδυναμία τῆς Ρενέ, τῆς στέλνει ἓνα γράμμα ἐκ μέρους δῆθεν ἐνὸς φίλου τῆς μητέρας της καὶ τῆς λέγει νὰ φύγῃ γιὰ τὸ Παρίσι μόνη της ἂν θέλῃ νὰ γνωρίσῃ ἐπὶ τέλους τὴν υιτέρα της. Ἡ Ρενέ κατασυγκινημένη ἀποφασίζει νὰ πάῃ στὸ Παρίσι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Πασκάλ Λαντιέ βρίσκει τὸν γυιὸ τοῦ Παύλου, τοῦ λέγει ὅτι δὲν ἐπιμένει πιά στὸν γάμο του μετὰ τὴν Ὀνωρίνη ντὲ Τερύ καὶ τὸν δεσμεύει ὅτι ἡ θέσῃ του δὲν εἶναι τόσο ταπεινὴ ὅσο εἶχε φαντασθῇ.

25ον

-Ω! ΠΑΤΕΡΑ μου! Πόσο με κάνετε τυχερισμένο!

Κεφάλαιον ΙΗ'

Ὁ Πασκάλ ὑποκρίθηκε καὶ αὐτὸς τὸν χαρούμενο καὶ εἶπε:

— Δὲν ἔχουμε κανένα φόβο πιά. Θὰ μπορέσω νὰ εἰσπράξω τὰ λεπτὰ ποὺ μοῦ χρειάζονται γιὰ νὰ ἐκτελέσω ὅλες μου τίς υποχρεώσεις, καὶ νὰ πληρώσω τὸ ἐκατομμύριο τοῦ κ. ντὲ Τερύ ἂν παρουσιάσῃ ἀνάγκη.

— Εὐλογημένος ἄς εἶναι ὁ Θεός!... — Λοιπὸν, Παῦλο παιδί μου, δὲν ἔχεις πιά νὰ σκεφθῇς ὁδὸν τὴν ὑπόθεσιν αὐτή. Περιττὸν δὲ νὰ πᾶς νὰ βρῇς τὴν δίδα ντὲ Τερύ. Μπορεῖς νὰ προφασισθῇς τίς μελέτες σου. Καὶ ἂν καμμιὰ φορὰ ἡ θεία σου Μαργαρίτα σοῦ μιλῇ γιὰ ἐκείνην, νὰ τῆς πῇς ὅτι ἄλλαξα σχέδιο.

— Ἦξερε ὅσα ἡ θεία τὰ σχέδιά σας; — Ναι, τὰ ἔμαθε ἀπὸμένα.

— Ἀ!... ἐπέστρεψε, λοιπὸν, στὸ παρίσι; — Ὁχι ἀκόμη. — Τότε ποῦ εἶναι; — Κάπου στὴν ἐπαρχία, ὅπου πῆγε γιὰ ὑποθέσεις τοῦ μακαρίτη Μπερτέν καὶ ὅπου ἀρρώστησε..

— Ἀρρώστη! ἔκανε τρομαγμένος ὁ Παῦλος. Καὶ εἶναι σοβαρὰ ἀρρώστη;

— Ὁχι, ἡσύχασε. Γιὰ μιὰ στιγμὴ οἱ γιατροὶ φοβήθηκαν ἀλλὰ τώρα ὁ κίνδυνος πέρασε. Σὲ λίγες μέρες θὰ εἶναι ἐδῶ.

— Πῆρατε γράμμα της;

Ἕνα δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα τοῦ Ε. Ντὲ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

— Ὁχι, πῆγα καὶ τὴν εἶδα ὁ ἴδιος. Βρίσκειται στὸ Ρομυλλύ.

— Νὰ τὸ ἤξερα θὰ σὰς συνόδευα...

— Δὲν μποροῦσα νὰ σὲ εἰδοποιήσω γιὰτὶ ἔφυγα ξαφνικά.

— Καὶ τῆς μιλᾷτε γιὰ τὸν σχεδιαζόμενο γάμο;

— Βέβαια. Σοῦ ἐπαναλαμβάνω, ὅμως, νὰ μὴν ἀσχολεῖσαι πιά μετὰ τὴν εὐχή σου. Κατάλαβα ἀπὸ δια μου ὅτι εἶπες πῇ ὅτι ἀγαπᾷς ἄλλην καὶ μάλιστα πολὺ...

Ὁ Παῦλος ἔγινε κατακκρόνητος.

— Πατέρα μου... ψιθύρισε.

— Ἡσύχασε, ἔκανε χαμογελώντας ὁ Λαντιέ, δὲν ζητῶ νὰ μάθω τὸ μυστικόν σου. Εἶσαι σοβαρὰ καὶ φρόνιμος νέος καὶ μόνον μιὰ νέα σοβαρή καὶ φρόνιμη σὰν κι' ἐμένα, μπορεῖς νὰ ἀγαπήσης. Ἐγὼ ἐμπιστοσύνην σὲ σένα καὶ πιστεύω ὅτι δὲν μπρόκειται νὰ διαπραξῇς καμμιὰ ἀνοησία ποὺ θὰ μπορούσε νὰ καταστρέψῃ τὸ μέλλον σου. Θὰ ὑποδεχθῶ καὶ θ' ἀγαπήσω σὰν κόρη μου τὴν γυναῖκα ποὺ θὰ διαλέξῃς.

— Ὁ! πατέρα μου! πατέρα μου! φώναξε ὁ νέος με φωνὴν ποὺ ἔτρεμε καὶ με μᾶτια γεμάτα δάκρυα. Εἶσαι πολὺ καλὸς καὶ σὲ εὐχαριστῶ! Μὲ κατάλαβες πολὺ καλά. Ἡ γυναῖκα ποὺ πρόκειται νὰ πάρῃ τὸ ὄνομά μου, εἶναι ἀξία μου καὶ ἀξία σας. Τὸ δοκίμιζομαι!

Ὁ ἐργολάβος σηκώθηκε καὶ ἔδωκε τὸ χέρι του στὸν γυιὸ του.

— Σ' ἀφίνω τοῦ εἶπε. Ὁ καιρὸς εἶναι χρήσιμος, λένε οἱ Ἄγγλοι καὶ ἔχουν πολὺ δίκιο. Ἐγὼ νὰ κάμω εἰκοσι ἐπισκέψεις σήμερα. Ἐλὰ νὰ φάμε μαζί μιὰ ἀπὸ αὐτὲς τίς μέρες...

— Θὰ ῥθῶ πατέρα.

— Λοιπὸν, γιὰ σου τώρα.

— Ὁρεβουάρ.

Στὸ δρόμο, καθὼς τὸ ἀμάξι του τὸν ἔφερνε πίσω στὸ σπίτι του, ὁ Πασκάλ ἔλεγε μόνος του:

— Αὐτὸς ὁ κύριος μόνον τὸν ἐρωτᾷ του σκέπτεται. Καὶ κάνει πολὺ καλά, γιὰτὶ ἔτσι θὰ μὲ ἀφήσῃ ἡσυχὸν ἐμένα στίς υποθέσεις μου. Αὐτὸ ἤθελα κι' γώ.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ὁ νέος σκεπτόταν ὅλες χαρὰ:

— Εἶμαι ἐλεύθερος! Μπορῶ νὰ ἀγαπῶ ἐλεύθερα τὴν Ρενέ! Ὁ πατέρας μου δὲν ἐπιμένει πιά νὰ παντρευτῶ τὴν Ὀνωρίνη! Ρενέ μου, ἀγαπημένη μου, σ' ἀγαπῶ καὶ θὰ σ' ἀγαπῶ καθημερινῶς περισσότερο. Τώρα μιὰ μόνον ἐπιθυμία ἔχω, νὰ σὲ γνωρίσω, νὰ μάθω ποιά εἶσαι. Ὁ πατέρας μου μοῦ εἶπε νὰ μὴν ἰδῶ τὴν Ὀνωρίνη, ἐγὼ ὅμως, θὰ τὴν ἰδῶ. Ἐξῆς καὶ αὐτὴ στὸ οἰκοτροφεῖο ὅπου βρίσκειται ἡ Ρενέ καὶ σήμερα ἀκόμη ἔχει τακτικὴ ἀλληλογραφία μετὰ τὴν Παυλίνα Λαμπέρ, τὴν στενὴν φίλην ἀδελφὴν ποὺ ἀγαπῶ. Μέσον αὐτῆς θὰ μάθω γιὰ τὴν οἰ-

καγένεια τῆς Ρενέ. Ἡ Ὀνωρίνη εἶναι χρυσὴ καρδιά... Θὰ μὲ καταλάβῃ καὶ δὲν θὰ ἀρνηθῇ τὴν βοήθειά της. Θέλω νὰ τὴν ἰδῶ... Θὰ πάω σήμερα κιόλας! Τώρα!...

Ντύθηκε βιαστικὰ καὶ διευθύνθηκε περὶς στὸ σπίτι τοῦ κόμητος ντὲ Τερύ.

— Μπορῶ νὰ ἰδῶ τὴν δεσποινίδα Ὀνωρίνη; ῥώτησε τὸν θαλαμηπόλο ποὺ τοῦ ἀνοίξε.

— Νομίζω, κύριε...

— Πῆτε της ὅτι ἔχω εἰδήσεις ἀπὸ τὴν θεία μου, κ. Μπερτέν.

Καὶ ἔδωκε τὸ ἐπισκεπτήριό του.

Σὲ λίγο ὁ ὑπηρετὴς ἐπέστρεψε:

— Ἡ δεσποινὴς σὰς περιμένει, εἶπε τοῦ Παύλου.

Ἔτσι ἀπὸ δυὸ λεπτὰ ὁ νέος συνήγαγε τὴν δίδα Ὀνωρίνη.

— Πόσο χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω ἀγαπητέ Παῦλο, εἶπε ἡ νέα, δίνοντάς του τὰ χέρια. Σὲ εὐχαριστῶ γιὰ τὴν προθυμία σου καὶ θὰ εὐχαριστήσω ἐπίσης καὶ τὸν πατέρα σου γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῆς ὑποσχέσεώς του. Κάθησε τώρα καὶ πές μου τί ἔμαθες γιὰ τὴν ἀγαπητὴ μου Μαργαρίτα. Ποῦ εἶναι;

— Στὴν ἐπαρχία, Παρ' ὀλίγο δὲ τὸ ταξίδι της νὰ τῆς ἀποθῇ ὁλέθριο.

Ἡ δὲς ντὲ Τερύ χλόμιασε.

— Ὁλέθριο! φώναξε. Τί μοῦ λές; Κα- νένα δυστύχημα;

— Ὁχι, ἀρρώστεια.

— Σοβαρά;

— Ναι. Χάρις στὸ Θεὸ, ὅμως, τώρα πιά εἶναι ἐκτὸς κινδύνου.

— Εἶσαι βέβαιος γι' αὐτό;

— Βεβαίως. Τὸ ἔμαθα ἀπὸ τὸν πατέρα μου ποὺ πῆγε καὶ εἶδε τὴν θεία μου στὸ Ρομυλλύ, ὅπου βρισκόταν γιὰ ὑποθέσεις της.

— Δόξα σοι ὁ Θεός! Μὲ τρώμαξες.

— Ἡ θεία εἶναι τώρα πολὺ καλά καὶ μετὰ μιὰ-δυὸ μέρες θὰ ἐπιστρέψῃ στὸ Παρίσι.

— Ἀνυπομονῶ νὰ τὴν ξαναδῶ! φώναξε ἡ Ὀνωρίνη.

Ἡ συνομιλία γιὰ τὴν ὁμορφὴν χήρα φαινόταν νὰ εἶχε λήξει καὶ ὁ Παῦλος, τώρα, ἐτοιμαζόταν νὰ μιλῇ γιὰ τὸν ἐκ- ληθινὸ σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του. Μ' ὅλο τὸ θάρρος, ὅμως, ποὺ εἶχε, ἐνοίωθε μιὰ μεγάλη στενοχώρια νὰ τὸν κυριεύῃ. Δὲν ἤξερε πῶς ν' ἀρχίσῃ. Ἐπὶ τέλους ἐνίκησε τὴν δειλία του καὶ ῥώτησε κοι- νιζώντας:

— Ἐχεις καιρὸ νὰ πάρῃς γράμμα ἀπὸ τὸ Τροάκι;

Ἡ Ὀνωρίνη δὲν περιέμενε τὴν ἐρώτη- σιν. Σήκωσε λοιπὸν τὸ κεφάλι καὶ κῆταξε μετὰ ἀπορίας τὸν νέο, τοῦ ὁποῦ ἡ συγ- κίνησις ἦταν καταφανής.

— Σήμερα τὸ πρωὶ πῆρα, ἀπάντησε. Ὁ- μολογῶ, ὅμως, ὅτι μὲ σκανδαλίζεις πολ- λὺ. Γιὰτὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

Ὁ νεαρὸς φωνητῆς ἀισθάνθηκε τὴν στενοχώρια του νὰ γίνεται ἀκόμη μεγα- λύτερη. Ἐν τούτοις ψιθύρισε:

— Γιὰ νὰ μάθω ἂν ἡ φίλη σου Παυλί- να Λαμπέρ εἶναι καλά καὶ δὲν σὲ ἐξ- ησασε...

— Τὰ μάτια τῆς Ὀνωρίνης ἐλαμψαν γιὰ μιὰ στιγμὴ. Κατόπιν τὰ χεῖλιά της

διεστάλισαν σὲ χαμόγελο ποὺ κατέληξε σὲ ἓνα ἀργυρῶχο γέλιο.

— Κατάλαβα, κατάλαβα! φώναξε. Τώ- ρα θυμοῦμαι...

— Τί θυμήθηκες, Ὀνωρίνη; Τί ἔχεις κατὰλαβε;

— Ἐλὰ δά! Ἐνα τόσο εὐκόλο πρᾶγ- μα!... Ἡ Παυλίνα εἶναι πολὺ φίλη μετὰ ξανθεῖα νέα ποὺ σοῦ ἔκανε μεγάλη ἐν- τύπωση, καὶ ποὺ τὴ λέγε Ρενέ. Γι' αὐτὴ τὴ νέα μὰς μίλησες με ἐνθουσιασμὸ τὴν ἡμέρα τῆς κηδείας τοῦ θείου σου Μπερ- τέν. Ἐγὼ καλὸ μνημονικὸ ἢ ὄχι;

— Ναι...

— Δυστυχῶς, δὲν ἔχω γνωρίσει προ- σωπικῶς τὴν νέα αὐτή, ἐξηκολούθησε ἡ Ὀνωρίνη, ἂν γνέω ὅμως ἀπὸ τὴν περι- γραφὴ τῆς Παυλίνας... καὶ τὸν ἐνθουσι- ασμὸ σου, πρέπει νὰ εἶναι τέλεια καθ' ὅλα. Ἀς μιλήσουμε, ὅμως, σαβὰρὰ Παῦ- λο, ἀγαπᾷς αὐτὴν τὴν νέα;

— Πάρα πολὺ!... ἔκανε μετὰ παραφορὰ ὁ νέος.

— Ὁ! Ὁ!... Τὰ πράγματα βλέπω εἶ- ναι σοβαρὰ. Καὶ τὴν ἀγάπησες μόνο ποὺ τὴν εἶδες στὸν κῆπο καὶ στὸ δρόμο; Πε- ριέργω...

— Γιατὶ, Ὀνωρίνη; Δὲν θαυμάζει κα- νείς ἓνα ἀριστοτέλεσμα τῆς τέχνης, ἓνα ἀγαλμα, μιὰ εἰκόνα ὅταν τὸν δῇ μιὰ φο- ρὰ; Λοιπὸν καὶ ἡ Ρενέ εἶναι ἓνα ζωντανὸ ἀριστοτέλεσμα. Τὴν εἶδα μιὰ φορὰ καὶ τὴν ἀγάπησα... Ἐκείνη ὅμως δὲν ξέρει ὅτι τὴν ἀγαπῶ. Θὰ μ' ἀγαπήσῃ ἀρὰ γε ὅταν μὲ γνωρίσῃ; Μπορῶ νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ γίνῃ μιὰ μέρα γυναῖκα μου; Γιατὶ αὐτὸ εἶναι τὸ μόνο μου ὄνειρο...

Ἡ Ὀνωρίνη ἀκούει μετὰ μεγάλῃ προ- σοχῇ καὶ ἐνδιαφέρον. Τὸ πρόσωπό της εἶχε πάρει τώρα μιὰ ἐκφραση τρυφερό- τητος.

Ὁ Παῦλος συνέχισε:

— Θάπρεπε νὰ ἀποταθῶ στὴν οἰκογέ- νεια τῆς Ρενέ, ἀλλὰ μήπως τὴν ξεύρω; Φοβοῦμαι μήπως μὰς χωρίσῃ καμμιὰ ἄ- βυσσος. Γι' αὐτὸ ἦλθα σὲ σένα Ὀνωρί- νη. Αὐτὰ τὰ πράγματα μόνον ἐσὺ θὰ μπο- ροῦσες νὰ τὰ μάθῃς. Δὲν σοῦ εἶνα; διό- λου δύσκολο αὐτό. Δὲν ἔχεις, παρὰ νὰ γράψῃς στὴν φίλη σου Παυλίνα καὶ αὐ- τὴ θὰ σὲ πληροφορήσῃ.

Σάπασε καὶ κῆταξε τὴν ἐξαδέλφη του.

Στὸ πρόσωπό του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀγωνία.

Ἡ Ὀνωρίνη, ὅμως, σιωποῦσε.

Ὁ Παῦλος τὴν κῆταξε μετὰ ἀνησυχία.

— Ἀρνεῖσαι νὰ μὲ βοηθήσῃς; Τὴν ῥώ- τησε δεκά.

Ἡ Ὀνωρίνη σήκωσε ἐπάνω του τὰ μεγάλα της μάτια. Ἦσαν ὑγρά ἀπὸ τὰ δάκρυα.

— Δὲν ἀρνοῦμαι, εἶπε, ἡ ἀπάντησίς μου ὅπως θὰ σὲ λυπήσῃ πολὺ.

Ὁ Παῦλος ἔγινε κάτωχρος.

— Κατάλαβα, ψιθύρισε, ἡ Ρενέ θὰ ἀνῆλθῃ σὲ πλουσιωτάτη οἰκογένεια... καὶ ἔτσι ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ ἐλπίζω...

— Δὲν ξέρω ἂν ἡ Ρενέ εἶναι πλουσία ἢ ὄχι, αὐτὸ δὲν τὸ ξέρει οὔτε καὶ ἡ ἱ- δια... ἀφοῦ δὲν ξέρει οὔτε τὴν οἰκογέ- νειά της...

— Δὲν ξέρει τὴν οἰκογένειά της! φώ- ναξε ὁ Παῦλος κατάπληκτος ἀλλὰ καὶ εὐχαριστιμένος.

Ἡ ἀπάντησις τῆς Ὀνωρίνης τοῦ ξα- νάεινε τὴν ἐλπίδα.

— Ναι, ἀπάντησε ἡ νέα. Ὅπως σοῦ εἶπα, σήμερα τὸ πρωὶ ἔλαβα γράμμα ἀπὸ τὴν φίλη μου στὸ ὁποῖο μοῦ γράφει πολ-

λὰ γιὰ τὴν Ρενέ. Τὴν γέννηση τῆς νέας αὐτῆς περιβάλλει ἓνα ἀνεξήγητο μυστή- ριο.

— Τί μὲ μέλλει γιὰ τὸ μυστήριον αὐτό; Ἄν ἡ οἰκογένειά της εἶναι πτωχὴ τόσο τὸ καλύτερο. Θὰ πραγματοποιηθῇ εὐκο- λώτερα ἢ ἐννοεῖς μας.

— Σὲ συγχάρω γιὰ τὰ αἰσθήματά σου καὶ τὴν πίστη σου στὸν ἔρωτά σου, εἶπε ἡ Ὀνωρίνη, ἀλλὰ τὸ ἐμπόδιο γιὰ τὸ ὁ- ποῖο σοῦ μίλησα, βρίσκεται ἀλλοῦ καὶ διστάζω νὰ σοῦ πῶ.

— Ἀλλοῦ; Μίλησέ μου λοιπὸν, Ὀνω-ρίνη! Πές μου ὅτι ξέρεις! Ἡ ἀλήθεια, ὁσοδήποτε σκληρὴ καὶ ἂν εἶναι, ποὺ εἶ- ναι προτιμότερη ἀπὸ τὴν ἀγωνία μέσα στὴν ὁποία εἶμαι...

— Λοιπὸν, εἶπε ἡ Ὀνωρίνη, ἡ Ρενέ εἶχε ἀκόποιον πλοῦσιον — ὅπως φαίνεται — κηδεμόνα, ὁ ὁποῖος τὴν προστατεύει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ γεννήθηκε. Ὁ προστάτης αὐτὸς ἔχει πεθάνει...

— Ἀλλὰ τότε ἡ Ρενέ εἶναι ἐλεύθερη καὶ θάπρεπε νὰ πάω ἀμέσως νὰ τὴν εὕρω...

— Δυστυχῶς δὲν θὰ τὴν εὕρῃς ἐκεῖ...

— Γιατί;

— Ἐχει φύγει ἐδῶ καὶ κάμποσες μέ-ρες...

— Ἐφυγε! φώναξε ὁ Παῦλος, μὰ τό- τε θὰ ξέρουν στὸ οἰκοτροφεῖο ποὺ ἐ- πῆγε!

— Αὐτὸ εἶναι τὸ πιδὶ δυσάρεστο ἀπὸ ὅλα, ὅτι κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ πῆγε, εἶπε ἡ Ὀνωρίνη κινώντας θλιβερά τὸ κε- φάλι.

— Οὔτε ἡ κ. Λερμιτ.

— Οὔτε κι' αὐτή...

— Θεέ μου! Ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δυ- νατόν!...

— Πάντως, εἶναι βέβαιον...

— Πῶς τὸν ἔλεγαν τὸν προστάτη της;

— Κανεὶς δὲν ξέρει.

— Ἐν τούτοις ἡ Ρενέ δὲν θὰ ἔφυγε μόνη, κάποιος θὰ τὴν παρέλαβε.

— Ναι, μιὰ γυναῖκα ποὺ τὴν ἔβλεπα συχνὰ στὸ οἰκοτροφεῖο καὶ ποὺ εἶχε, φαίνεται, τὴν ἐμπιστοσύνη τοῦ ἀγνώστου προστάτου τῆς Ρενέ. Ἡ γυναῖκα, ὅμως, αὐτὴ ἐφύλαξε τὸ μυστικὸν τῆς καὶ δὲν εἶ- πε ποῦ θὰ πῆγαινε τὴν Ρενέ...

— Ὅποτε κανένας ἴσως. Χάος καὶ ἔρε-βος ἀπὸ παντοῦ! Θεέ μου, τί νὰ κάνω;

— Ἡσύχασε Παῦλο!... Σὲ ἐξορκίζω νὰ ἡσυχάσῃς καὶ νὰ μὲ ἀκούσῃς, εἶπε ἡ Ὀνωρίνη σφίγγοντας τὰ χέρια του, ποὺ ἔκαιαν.

— Ναι, ψιθύρισε ὁ Παῦλος μηχανικά, σὲ ἀκούω...

— Μὴν ἀπελπίζεσαι τόσο γρήγορα... Πιθανὸν νὰ μὰς φανῇ χρησιμὴ ἡ Παυ-λίνα...

— Τὸ πιστεύεις; ῥώτησε ὁ Παῦλος μετὰ ἀναπεφρασμένης τῆς ἐλπίδος του.

— Ναι. Ἡ Παυλίνα μοῦ γράφει ὅτι φεύγοντας ἡ Ρενέ τῆς ὑποσχέθηκε νὰ τῆς γράψῃ...

— Ἀλήθεια; φώναξε ὅλο χαρὰ ὁ Παῦ-λος. Τὸ ὑποσχέθηκε αὐτὸ! Ἐσώθηκα λοιπὸν!...

— Σήμερα θὰ γράψω στὴν Παυλίνα ἐξηκολούθησε ἡ Ὀνωρίνη. Θὰ τῆς ἀνα- φέρω γιὰ σένα καὶ γιὰ τὸ τρυφερό που αἰσθῆται γιὰ τὴν Ρενέ καὶ θὰ τὴν παρακα- λέσω νὰ μοῦ σταλῇ ἀμέσως, μόλις λάβῃ τὴν ἐπιστολήν μου, τὴν διεύθυνσιν τῆς Ρενέ...

— Ὀνωρίνη! Ἄν μοῦ τὸ κάνῃς αὐτὸ τὸ καλὸ θὰ σὲ ἐγγνωμονῶ σ' ὅλη μου τὴ

ζωή!... φώναξε ὁ Παῦλος.

— Θὰ τὸ κάνω καὶ σήμερα μάλιστα.

Ἡ Παυλίνα μοῦ γράφει ἀκόμη ὅτι σὲ λίγες μέρες οἱ συγγενεῖς της θὰ τὴν πά- ρουν καὶ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ οἰκοτροφείου καὶ θὰ τὴν φέρουν ἐδῶ. Ἄν γίνῃ αὐτό, θὰ σὲ καθιστῶ πιδὶ εὐκόλου ἐνήμερο τῆς ἀλ- ληλογραφίας μετὰ τὴν Ρενέ.

— Ὀνωρίνη, εἶσαι ὁ καλὸς ἄγγελος ποὺ μοῦ στέλνει ὁ Θεός!... εἶπε ὁ Παῦ- λος καταφιλώντας τὰ χέρια τῆς νέας.

Ἡ Ὀνωρίνη χαμογελοῦσε κατασυγκι- νημένη.

Ἔτσι ἀπὸ λίγο ὁ Παῦλος ἔδωκε γεμάτος θάρρος καὶ ἐλπίδα ἀπὸ τὸ μέγα- ρο τοῦ κόμητος ντὲ Τερύ.

— Ἀ! ἔλεγε μόνος του, θὰ τὴν ξανα- βρῶ! Τὸ δοκίμιζομαι!...

— Ἀς ἀφήσωμε τώρα τὸν νεαρὸ ἔρω- τευμένο νὰ ἐπιστρέψῃ στὸ δια

Νεοελληνική Λογοτεχνία

Θύμησης

Αραδιαστές οι θύμησης τὸν νοῦ μου συν-
(νεπαίρουν)
σ' ἀλαργινὰ ἀνοξιάτικα εὐτυχημένα
(βράδρια,
κι' ἐρωτικά γλυκόλογα ποὺ μοῦλεγε μοῦ
(φέρουν)
σὺν ζούσαμε τὰ δυὸ μαζί μ' ἀγάπη καὶ
(μὲ χάδια...
... Στὴν φτωχική μας τὴ φωνὴ πὺν τὴ
(στολίζαν κρῖνοι,
ποὺ χύναν μύριες εὐωδίες τοῦ Μᾶη τὰ
(λουλούδια,
καὶ τὴ σκεπάζαν πασχαλιὲς π' ἀπάνω
(τοὺς τραγοῦδια
λέγαν γλυκὰ οἱ κότσυφοι, τ' ἀηδόνια καὶ
(σπίνου.

Κι' εἶναι γλυκὲς οἱ θύμησης αὐτὲς πρὸ
(μὲ μεθ' ἑ-
λὲς τ' ἄλκιμα χειλάκια σου καὶ μὲ φιλοῦν
(στὸ στόμα,
σβύνουν τοὺς πόνους τῆς καρδιάς, οἱ πό-
(νοι μου σκορπᾶν
κι' ἀνάλαφρο θαρρῶ πὼς εἶν' τὸ θαρρῶ
(μου σῶμα.

Ἀχ! ὅς μποροῦσα νᾶκανα στὴ νύχτη
(μου νὰ ζήσουν
οἱ λατρεντές μου θύμησης ὡς τὴ στερνὴ
(μου ὥρα!
Ὡς τὴ στιγμή πὺν τὰ φωνὰ τὸ ὕπνιον
(μου θὰ κλείσουν,
ὅς μπορεῖα νὰ εἶς ἐνοιοῦθα καὶ τότε γὰν
(καὶ τώρα!...

ΓΕΡ. Κ. ΚΟΡΟΛΗΣ

Ἀέρινα χάδια

Ἀέρινα χάδια τὰ βράδια
—οἱ τόνοι φλογέρας—μαγεύουν
ξωθιὲς σὰ νεράιδες—κυράδες
μὲ λάγνο τὸ βλέμμα—πλανεύουν

Φτωχοῦλης ὁ Πᾶνος—τοσπάνος—
μὰ κόρη τρελλὰ ἀγαπάει·
ἔτσι τὸν πόνο — σὲ τόνο
θλιβὸ κάθε βράδυ σκορπάει.

Ἀέρινα χάδια τὰ βράδια
—οἱ τόνοι φλογέρας— μεθ' ἑ-
γλυκὰ περιστέρια—τ' ἀστέρια—
σ' οὐράνιο βόλο φωτᾶνε.

Κλαυτὰ κάθε δῆλι τὰ χεῖλη
φιλιὰ ἀπ' τὴν κόρη ζητᾶνε
μ' αὐτὴ τοῦ τ' ἀρνιέται—ξενιέται
κι' αὐτὸς στοὺς σκοπούς ποὺ ξεχνᾶνε.

Ἀέρινα χάδια τὰ βράδια
—οἱ τόνοι φλογέρας— μαγεύουν
ξωθιὲς σὰ νεράιδες—κυράδες
μὲ λάγνο τὸ βλέμμα—πλανεύουν

ΝΙΚΟΣ ΚΕΡΑΤΖΑΚΗΣ

Ἦδελα

Ναί! τὴ ζωὴ τὴν ἦδελα
ἀλλοιώτικη νὰ ἦταν·
νᾶταν χαρούμενη πολὺ
καὶ θλίψεις νὰ μὴν εἶχε,
καὶ νὰ μποροῦσε ξενιοῦστα
νὰ παίξῃς, νὰ γελάσῃς
χωρὶς νὰ φοβῆσθαι ποτὲ
πὼς ὕστερα θὰ κλάψῃς...
Κι' ὅς ἦτανε πρὸ σύντομη,
κι' ὅς τελειώνει σὲ λίγο,
μὰ νὰ μὴν εἶχε βάσανα,
τόσους καύτους καὶ πόνους
κι' ὅς εἶχε... λίγους χρόνους.

(Ἀθήνα)

Α. Γ. ΜΑΝΔΡΑ

Αὐτὴ χωρὶς ἐλπίδα

Ξημέρωσε! Μὴ γλυκεῖα αὐγὴ τ' Ἀ-
πρὶλ ἀρχίζει ν' ἀπλώνῃ τὴς μύριες εὐω-
δίες τῆς γύρω στὴ φύση. Ὅλα εἶναι ἡ-
συχὰ καὶ μ' εὐχαρίστηση παίρνει κανεὶς
τὸ μονοπάτι ποὺ φέρνει μακριὰ, πολὺ
μακριὰ στὴς ἀνιήσεις.

Ἦδελη σὺ, ὄντως! ἀνάλαφρα ξεφύ-
γοντας ἀπὸ τὴν μητρικὴ ἀγκαλιά καὶ
προχωρεῖ στὸ μικρὸ κι' ὀλόδροσο κήπο
τοῦ σπιτιοῦ της. Κάθεται καὶ δὰ πᾶ-
νω στὸν σιδερένιο πάγκο, μὲ τὸν σκοπὸ
νὰ ξεχάσῃ. Μὰ ἡ φύση γύρω της ἔ-
χει ἀλλάξῃ προκλητικὰ ὅλες τὲς χάρες
της καὶ μ' αὐτὲς ξανααρχίζει ὅλα ὅσα
εἶναι θαμμένα μέσα στὴν καρδιά της.
Στὸν οὐρανὸ ψηλὰ ξανατίκτουν τὰ δυὸ
γαλανά του μάτια, θιγέθηκε ξανά πὼς
ἀπ' τὴ πρώτη στιγμή ἐκέρδισαν τὴν ψυ-
χὴ της καὶ καὶ πάνω ψηλὰ ξεαθροῖνε
καὶ τὴ λάμψη τῆς ἀξέχαστης ὁμορφίας
του. Κι' ἐνοιοῦσε πάλι τὸν αἰώνιο πόνο
της καὶ τὸ θολωμένο της βλέμμα τὴρ ἔ-
χ' ἄνω, γυρῶντας ἀπὸ τὰ μασημυρωδὰ
τα λουλούδια π' ἀνοῦσαν σιμὰ της, νὰ
τὴν νερκώσουν, νὰ τῆς πρᾶνουν τὸν
πόνο.

Μὰ ἡ μαργαρίτα, ὁ πανσὲς, ποὺ τῆς
εἶχαν πῆ τόσες φορές ψέμματα, τὸ κόκ-
κινο τριαντάφυλλο ποὺ τῆς φαινόταν
πὼς ἀνοῦσε τὰς μὲ τὴν εἰσωνεία καὶ
ὁ κρῖνος ὁ λευκὸς καὶ οἱ πασκαλιὲς οἱ
ἀσπρὲς, ἀέση καὶ αὐτὰ σὰν νᾶταν τὸ
καθὼν γιὰ σελίδα β-βλίου ποὺ μελοῦσα-
νε ὅλα γιὰ τὰ περασμένα. Τὰ ξαναθυμῆ-
θηκε ὅλα κι' ἐλάφει μέσα στὴν δροσιὰ
τῆς ἀέρας αὐτῆς.

Ἐπὶ θῆσε μέσα στὴν ἡσυχίαν τοῦ κήπου
νὰ ξεχάσῃ πὼς ἐκείνος σ' ἄλλαν εἶχε δώ-
σει γιὰ πάντα τὴν καρδιά του, νὰ τι-
ποτα...

Σηκώθηκε νὰ φύγῃ... Μὲ τὰ τεσσάρων
στά της χεῖρα ξεροῖσσε ὅσα λουλούδια
μ' ἔπρεπε καὶ μ' ἔπρεπε σὲ ἴσους σπινά-
κους νὰ νὰ σπύρει τὴ φωταγροῖα του...
Μέπως δὲν ἦταν ἕνας πεθαμένος νι-
αὐτὴν;

ΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΙΤΗΣ

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεῖα:
Ἀγίων Ἀναργύρων 33 — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ.: 20-528

Ἀρχισυντάκτης καὶ υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἰπποκράτους 176)

Διαχειριστής:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

Διευθυντὴς τυπογραφείου:

Ι. ΑΜΑΞΙΑΔΗΣ (Διαδ. Παύλου 10)

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐτησίαν ἐσωτερικὸν Δρχ. 250

Ἐξῆμηνος » » 125

Ἐτησίαν ἐξωτερ. Α. Ἀγγλ. 1 Σελ. 10

» Ἀμερικῆς Δολ. 7

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗΝ

Μόνιμος ἀνταποκριτὴς μας τυγχάνει ὁ
κ. Ἀναστάσιος Ἀναντασάκος, ἔξ υ-
ποδοκιμημένος διὰ τὴν εἰσπράξιν ὧν
ἐν ἐναργεῖ συνδρομῶν μας καὶ τὴν
ἐγγραφὴν νέων συνδρομητῶν.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Ἐλάτε φίλοι...

Ἐλάτε φίλοι μου ἐκλεκτοί, νὰ φύγουμε
(νὰ πάμε,
τὴ μέρ' αὐτὴ τὴ λιόχαρη, σὲ χωρὶ ἀλ-φ-
(γι. ἡ

Στοὺς γαλανοὺς ὀρίζοντες, ποὺ τόσο τοῦς
(προσε-
Ἐλάτε φίλοι, ὅς φύγουμε γιὰ χώρα μα-
(κρυφά.

Νὰ νοιώσ' ἡ τίμια μας καρδιά αὐτὸ ποὺ
(λαχταρεῖ,
Σὰ χρυσαφένια σύννεφα, στὴ χώρα τοῦ
(ὀνείρου,
Ὡ φίλοι ἐλάτε, ὅς φύγουμε ἐκεῖ ποὺ ἡ
(Χρὰ

Φωτοστεφάνι ἔχει ἀχνὸ τὸ γαλανὸ τοῦ
(ἀπείρου.

Ἄγνωστοι στόνοι. Μουσικὴ αἰθέρια, μα-
(γεμένη,
Ὅα μᾶς ποτίζῃ τὴν ψυχὴ, μ' ἀνείλπει ἡ
(δονή.

Στὴ χώρα τὴν ὀλάνθηστη, τὴν πολυαγα-
(πημένη.

Στὴ χώρα τὴ μυρβλουστη, ἐλάτε φίλοι
(ἀγνοί.

Τὸ θεῖο κρασί, ἀνθοστάλαγμα, γλυκὸ θῶ
(μᾶς μεθοῦσε,
Ποὺ τὸ κερνάει μὴ πάγκαλη, μὲ φτέρνη
(ἀγκαλιά.

Κι' οὐράνιο χαμόγελο στὰ χεῖλη μας ἡ
(ἀ-θυμία,
Σὰν θῶ μᾶς χάδεψε φίλῃ, τ' ἀέρε, τὰ
(μαλλ' ἄ...

Τὸ θεῖο κρασί, ἀνθοστάλαγμα, γλυκὸ θῶ
(μᾶς μεθοῦσε,
Ποὺ τὸ κερνάει μὴ πάγκαλη, μὲ φτέρνη
(ἀγκαλιά.

Κι' οὐράνιο χαμόγελο στὰ χεῖλη μας ἡ
(ἀ-θυμία,
Σὰν θῶ μᾶς χάδεψε φίλῃ, τ' ἀέρε, τὰ
(μαλλ' ἄ...

Τὸ θεῖο κρασί, ἀνθοστάλαγμα, γλυκὸ θῶ
(μᾶς μεθοῦσε,
Ποὺ τὸ κερνάει μὴ πάγκαλη, μὲ φτέρνη
(ἀγκαλιά.

Κι' οὐράνιο χαμόγελο στὰ χεῖλη μας ἡ
(ἀ-θυμία,
Σὰν θῶ μᾶς χάδεψε φίλῃ, τ' ἀέρε, τὰ
(μαλλ' ἄ...

Τὸ θεῖο κρασί, ἀνθοστάλαγμα, γλυκὸ θῶ
(μᾶς μεθοῦσε,
Ποὺ τὸ κερνάει μὴ πάγκαλη, μὲ φτέρνη
(ἀγκαλιά.

Κι' οὐράνιο χαμόγελο στὰ χεῖλη μας ἡ
(ἀ-θυμία,
Σὰν θῶ μᾶς χάδεψε φίλῃ, τ' ἀέρε, τὰ
(μαλλ' ἄ...

Τὸ θεῖο κρασί, ἀνθοστάλαγμα, γλυκὸ θῶ
(μᾶς μεθοῦσε,
Ποὺ τὸ κερνάει μὴ πάγκαλη, μὲ φτέρνη
(ἀγκαλιά.

Κι' οὐράνιο χαμόγελο στὰ χεῖλη μας ἡ
(ἀ-θυμία,
Σὰν θῶ μᾶς χάδεψε φίλῃ, τ' ἀέρε, τὰ
(μαλλ' ἄ...

ΙΑΣΙΑΝΗΣ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ

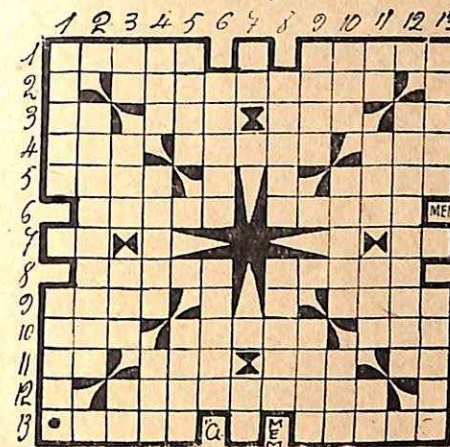
Γιὰ νὰ διασκεδάσετε

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Περιφρῆμος
γαλλικὴ πόλις ἐπὶ
τῆς Μάγχης.— Ἀ-
θηναϊκὴ ἐφημερίς.
2) Ἀπλοῖ. 3) Ἐ-
πὶ φρῆμα τροπικόν
(ἀρχ.) — Διάση-
μος Γάλλος μυθι-
στοριογράφος—ἀν-
θρῶς— Τὸ 21 δια-
φορετικά. 4) Πρό-
θεσις— Σ' αὐτὸν
ὠδηγήθη πρῶτα ἡ
Ἱησοῦς— Ἀνατο-
λικὸς νομὸς τῆς
Τουρκίας. 5) Μο-
νοδίκα (ξεν.) Ἱερὸν
ὄρος. 6) Νόμος
ἀλλὰ καὶ βυζαντι-
νὸν μέλος.— Περι-
φρῆμος ἀγγλικὸς ἵπποδρομος.
7) Ἀθροῦν— Τὸ ὑπάρχον.
8) Τὸ ἀντίθετον τοῦ θερ-
μοῦ— Ὁρὶ κακόν. 9) Ἱππο-
φρῆμα— Μουσικὸν εἶδος (ξεν.).
10) Ποταμὸς τῆς Ρωσίας
ἀλλὰ καὶ εὐρωπαϊκὸς τίτλος
— Κάθε πρᾶγμα τὴν ἔχει —
Μᾶς τὸ δίδουν τὰ πτερωτά.
11) Κατοικίδιον (ἀρχ.) —
Πρόθεσις— Ἀριθμητικὸν —
Ν Θ. 12) Ἡ μεγαλύτερα ἐ-
ροστὴ τῆς Χριστιανισμοῦ.
13) Προφῆτης— Καλὸς καὶ
ὄχι ἀνάξιος.
ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Τροφὴ ἀπαραίτητος
στὸν ἄνθρωπον— Μεγάλῃ λυ-
πη. 2) Τὰ κατώτερα στρώ-
ματα. 3) Μουσικὸς τόνος —
"Ὁχι τὰ μισὰ— Ὁ κάτοικος
παλαιᾶς ἐλληνικῆς ἀποικίας
— Ἀθροῦν. 4) Πρόθεσις —

Σταυρόλεξον

Πραγματικά— Πρόθεσις. 5)
Περιφρῆμος γεωμανικὴ πόλις
— Ὁλός. 6) Διάσημος Γάλ-
λος φιλόσοφος καὶ συγγραφεὺς
— Ὁ ζωοδότης τοῦ παντός.
7) Νότα. 8) Τὴν φοροῦν οἱ
Πάπαι— Ἀλλάζει σὲ κάθε
χώρα. 9) Χρονικὴ ὑποδιαίρε-
σις— Τουρκικὸν ὄνομα. 10) Ὁ
ἥλος (ξενόγλ.) — Περιφρῆ-
μον. Εὐρωπαϊκὸν θέατρον —
Κατοικίδιον. 11) Ἀγωνισμὸς
δεικτικὴ — Τὸ οἰκονομικὸν
ὄνομα διαστήματος Γάλλου μυθι-
στοριογράφου— Τὸ «δελφινὸν» δι-
αφορετικά— Νότα. 12) Πό-
λις προσφιλὴς σὲ ὀρισμένους
καπνιστάς— Ὑπάρχει στοὺς
ἀγρούς καὶ στοὺς κήπους.

Ἀποστολὴς.

ΜΠΝΑΣ Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

(Ἀγ. Παρασκευῇ)

ΟΙ ΓΑΤΕΣ

Ἐνα δωμάτιο ἔχει τέσσερες
γατίες. Σὲ κάθε γωνία βρί-
σκεται μιὰ γάτα. Μπρεστά σὲ
κάθε γάτα βρίσκονται τρεῖς
γάτες, καὶ μιὰ γάτα στὴν οὐ-
ρὰ κάθε γάτας.

Πέσες γάτες ὑπάρχουν συ-
νολικῶς στὸ δωμάτιο;

ΤΑ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΙΑ

Ἡ ἀδελφὴ λέγει στὸν ἀδελ-
φόν:

«Πρὸ 5 ἐτῶν, ἡ ἡλικία μου
ἦταν ἑξαπλασία τῆς ἰδιῆς
σου, καὶ σὲ 5 χρόνια, ἡ ἡλικία
μου θὰ εἶναι μόνον διπλασία
τῆς ἰδιῆς σου».

Ποῖα εἶναι σήμερα ἡ ἡλικία
τῶν δύο ἀδελφῶν.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

Μπορεῖτε νὰ λύσετε τοὺς
κατωτέρω ἀναγραμματισμούς:
ΑΑΒΖΗΠΑΡ = Κράτος
ΕΖΟΞΥ = Στεγνὸν
ΑΗΗΚΑΡΕ = Ἦθος μυθικὸς

Περιττές τρίχες προσώπου, κνήμης κ.τ.λ.

ΑΦΑΙΡΟΥΝΤΑΙ ΡΙΖΙΚΩΣ

Πληροφορίαι

ΔΩΡΕΑΝ

ΕΤΤΑ ΠΛΟΤΚΙΝ

Εἰδικευθεῖσα ἐν Παρισίοις

δι' ὅλας τὰς περιποιήσεις καλλονῆς

Βαλαωρίτου 12, Τηλ. 27079

Κάθε ἐλάττωμα ποὺ σᾶς παρουσιάζεται στὸ βῆρμα τῶν
λευκῶν ὑποδημάτων σας θὰ τὸ διορθώσῃ μεταχειριζόμενοι
λευκὸν ρευστὸν ARIZONA. Ζητήσατέ το παντοῦ. Μὲ μίαν
φιάλην θὰ περάσατε ὅλο τὸ καλοκαίρι.

Λύσεις παιγνιδίων
προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) Ἰσα—Κέα. 2) Λά —
Ἀκρόν—Σί. 4) Οἶτη—Τά-
πα. 5) Ἰα—Σία—Κί. 6)
...Σέδη—Λίαν—... 7) Νυ-
στέρι. 8) Τόπι—Ὡσις. 9)
Ἀς—Σᾶς—ΔΟ. 10) Σόδα
—Ἀλῆς. 12) Ὡν—Λίτρα—
Μί. 13) Νᾶς—Ἀνά.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) Μίς—Τᾶς. 2) Λά —
Ἀετός—Σῶ. 4) Εἰρηνικός.
5) Σᾶ—Λά. 6) Ἀκτῆς —
Σανίς. 7) Ἰστία. 8) Κόττα
Σαύρα. 9) Ἐν—Ἀν. 10)
Ἀπληγώτης. 12) Ἦς —
Καχία—Τί. 13) Φίγ—Σῶς.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

1ον) Κατὰ τὸν Φεβρουάριον.
ἐπειδὴ ἔχει ὀλιγώτερες
μέρες.

2ον) Τὸν ὁμοῖό του.

ΑΝΑΓΡΑΜΜΑΤΙΣΜΟΙ

ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ

ΓΙΒΡΑΛΤΑΡ

ΡΟΒΙΝΣΩΝ

ΕΝΑ ΔΕΜΑ ΜΕΤΟΧΩΝ

Ὁ γεωμμετρεὺς δὲν μπορεῖ
νὰ εἶναι ὁ κλέφτης γιὰ πολ-
λοὺς λόγους: 1ον Διότι εἰς

περίπτωσιν κλοπῆς εἶναι φυ-
σικὸν οἱ ὑπόνοιες νὰ στρα-
φοῦν κατὰ πρῶτον ἐναντίον
του. 2ον Διότι, ἐὰν ἔκανε πρά-
γματι τὴν κλοπὴν, θὰ ἐφρόντι-
ζε νὰ μὴ ἀφήσῃ τὴν ταινία
τῶν μετοχῶν μέσα στὸ γρα-
φεῖο του. 3ον Δὲν θὰ ἐκλεί-
δανε φεύγοντας τὴν πόρτα
τοῦ γραφείου του, ὥστε νὰ
ὑπάρχῃ πιθανότης νὰ πιστευθῇ
ὅτι κάποιος ξένος μπήκε
μέσα.

Ὅτι ὁμοῖος ὁ φίλος τοῦ
Ρόστεν θὰ μποροῦσε νὰ δια-
πράξῃ τὴν κλοπὴ χωρὶς νὰ κί-
νησῃ τὴς ὑποψίες τοῦ Μπλου-
χερ.

Κατὰ πάσαν θεβαιότητα, τὸ
δέμα τῶν μετοχῶν τὸ ἀπέκρυ-
ψε ὁ ἴδιος ὁ δικηγόρος
Στενὸν, γιὰ νὰ τὴς σφετε-
ρισθῇ.

«ΕΒΔΟΜΑΣ»

Ἀγ. Ἀναργύρων 33 Ἀθῆναι
Τηλέφωνον: 20—528
Ἀρχισυν. καὶ υπεύθυνος:
Β. ΣΑΜΠΑΣ (Ἰππ. 176)
Διευθ. Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
Διευθυντὴς Τυπογραφείου:
Ι. ΑΜΑΞΙΑΔΗΣ (Διαδ. Παύλου
Παύλου 10).

Τὸ δαχτυλίδι

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 2.)

στᾶσου! Θὰ πάω νὰ ψάξω ὁ
ἴδιος.

Μιὰ τηλεφωνικὴ

πρόσκληση

Μονάχα τότε πρόσεξε ἡ Λυ-
δία ὅτι τὸ πρόσωπο τοῦ Λαν-
σὸν εἶχε μιὰ παράξενη ἑκφρα-
ση καὶ πὼς φαινότανε κυρι-
εμένος ἀπὸ μιὰν ἐπίμονη καὶ
συνεχὴ ταράχη.

Ὅταν ὁ Λανσὸν δὲν ἦκε ἀπὸ
τὸ δωμάτιο, ἐκείνη τέτνωσε
τὴν αὐτὴν καὶ ὕστερα ἀπα-
ξὲ τὸ τηλέφωνο καὶ πήρε ἕναν
ἀεθλῶ.

Ἀνελόμνη, ἀνήσυχη, τρέ-
μοντας, χτυποῦσε τὰ πόδια ἐ-
πειδὴ ἡ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ
τηλεφώνου δὲν τῆς ἀπαντοῦ-
σαν. Ὡστόσο συλλάβισε μέσα
τῆς τὰ λόγια ποὺ σκόπευε νὰ
πῇ, λίγα λόγια: «Μήπως ἀφη-
σα κατὰ σύμπτωση τὸ δαχτυ-
λίδι μου σὲ σένα σήμερα τὸ
ἀπόγευμα; Τηλεφώνησέ μου
αὐτοῦ τὸ πρωὶ μόλις μπορέ-
σῃς».

Εἶπε κλείσει τὰ μάτια της
καὶ ἀκούε τὸ τηλέφωνο ἀπὸ
τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ σύρματος
νὰ χτυπᾷ ἀδιάκοπα, πάρα πολ-
λὴν ὥρα, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀ-
παντοῦσε... Γεῖγορα! — ψι-
θύριζε μέσα τῆς ἡ Λυδία — ὁ
Ζορὴ ἔρχεται... ἔρχεται...

Ἐκείνη τὴν στιγμήν ἀκούσε
ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ τηλε-
φώνου μιὰ μακρινὴ φωνὴ ποὺ
ρωτοῦσε: «Τὶ ἐπιθυμεῖς;»

Ἡ Λυδία δὲν ἀναγνώρισε
τὴν γνωστὴ φωνὴν τοῦ Φραντς
Μορτιέ.

— Μὰ... φαίνεται πὼς ἔκα-
να λάθος... Ὁλὼ τὸν ἀριθμὸ
20245.

— Ἀκριβῶς αὐτὸς εἶναι ὁ
ἀριθμὸς 20245. Τὸ σπῆτι τοῦ
... Μορτιέ.

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TIS NOL N° 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

'Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

Tisanol
PRODUIT
MICEKO

Η ΜΠΡΙΓΙΑΝΤΙΝΗ

TISANOL N° 222

προϊόν του οίκου 'Αρωματοποιίας MICEKO εκτός της θαυμασίας στυλ-πνώσεως των τριχών, έχει την ιδιότητα να διατηρή αυτές πολύ μαλακές και στρωτές. Μοναδική διά μαλλιά ξηρά, σγουρά, χονδρά και από περμανάντ.

'Αντιπροσωπεία
Παρακαταθήκη:

ΑΔΕΛΦΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΟΠΟΥΛΟΙ ΚΟΜΜΕΡΣΙΗΡΙΟΝ "ΛΟΥΞ,"

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 75, ΤΗΛ. 23-776

ΖΩΝΕΣ

ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ ΜΑΓΙΩ, ΣΟΥΤΙΕΝ

Δι' όλα τα γούστα, δι' όλα τα σπόρτ.

Χωρίς ΜΠΑΝΕΛΛΕΣ, ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ μοντέλα του Οίκου ΜΠΑΡΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ, ΕΙΔΙΚΟΣ ΤΕΧΝΙΚΟΣ και προσωπικόν ἄρτιον εἰς τὴν διάθεσίν σας εἰς τὸ ἰδιαιτέρον τμήμα τοῦ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΥ ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ-ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΑ ΚΙΡΣΟΥΣ και ΦΛΕΒΙΤΙΔΑ: ΚΑΛΤΣΕΣ ελαστικὲς νέας παραλαβῆς, ἐντελῶς ἀδιόρατες, και ἐπίδεσμοι ελαστικοὶ IDEAL VELPEAU κ.λ.π.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΛΟΥΟΜΕΝΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΑΓΙΩ ΛΑΣΤΕΕ, ΕΞΤΡΑ με Σουτιέν. 'Επίσης συνιστώμεν τὸ LAIT DE SOLEIL, πυκνόρρευστον ὑγρὸν, θεραπεύει τὰ ἐγκαύματα τοῦ Ἡλίου και δίδει, στὸ δέγμα ἑνα χρῶμα φυσικὸν καφέ. Πωλεῖται χύμα εἰς τὸ Φαρμακεῖον μας.